யும் இம்மூடர்களாகிய என் பிள்ளைகள் வாரிச்செல விட்டார்கள். இன்னும் இரண்டொரு வருஷத்தில் இவர்கள் சாப்பிடுவதற்கு வழியில்லாமல் தடுமாறுவார்களென்பதில் ஸந்தேகமில்லை. சுவாமி இச்சமயத்தில் இவர்கள் பொருட்டுச் சிலகாலம் உழுவதற்குதவி ஆபத்தினின்றும் இவர்களை நீக்க நினைக்கிறேன்" என்றது.

இதைக்கேட்ட அந்த ஸன்னியாஸி, இவனுக்கு எவ்வளவோ போதித்தும் பற்று அதிகமாயிருப்பதையும், அதை விட்டுவிட மனம் திடமாயில்லாததையும் தெரிந்து அவன்மீது கருணைகூர்ந்து சிலவருஷம் சென்றபின் வருவதாகச் சொன்னார்.

மறுபடியும் அக்கடையைத் தேடினார். கடையை அவர்காணாமல் வீட்டிற் போய்த்தேடவும் அங்குப் பசியால் இளைத்திருந்த ஒருநாய் அவரை எதிர்த்தது. உடனே வீட்டிற்குள்ளிருந்த ஜனங்களைக் கூப்பிடவே பெரியபிள்ளை வெளியில் வந்தான். குடும்பத்தின் யோக க்ஷேமத்தையும், அம்மாட்டைப்பற்றியும் விசாரித்ததில், அந்தப்பிள்ளை

"ஸ்வாமி! மாடு இறந்து வருஷம் ஒன்றாயிற்று. ஐயோ! எவ்வளவு நல்ல பிராணி. புஜிக்கும் ஆஹாரமோ கொஞ்சம். அது காலைமுதல் மாலைவரை நன்றாய் வருந்தி உழைக்கும். அதற்கீடான எருது கிடைப்பதரிது." என்றான். இதைக்கேட்டதும் அவர், தன் வரவைக்கண்டு குலைத்த நாய் வியாபாரி என்றும், வீட்டில் பாக்கியிருந்த சொத்துக்களை வெகு விசுவாஸத்தோடு பிறர் ஒரு துரும்புகூட எடுக்கவொட்டாமல் காத்துக்கொண்டிருப்பதையும் அறிந்தார்.

முற்பிறப்பில் ஏற்பட்ட நிபந்தனையை ஞாபகபடுத்தும்பொருட்டு அந்நாய்க்குப் பூர்வஞானம் தோன்றும் வண்ணம் செய்வித்தார். உடனே அந்நாய் அவர் பாதத்தில் விழுந்து தனக்கு நேரிட்ட துக்கங்கள் அனைத்தையுஞ் சொல்லி அழுது, "ஸ்வாமி, என்னுடைய அதிருஷ்டஹீனர்களாகிய பிள்ளைகளுக்காக நான் தேடி வைத்த சொத்தில் மிஞ்சியதை, சுற்றுப்பக்கத்திலிருக்கும் திருடர்கள், அபகரியாமலிருக்கும் பொருட்டுச் சிலவருஷம் இங்கேயே திரிய தயவு செய்யவேண்டும்" என்று சொன்னான்.

அவனோடு வாதாடுவது வீண் என்று நினைத்து அவன் கேட்டுக்கொண்டபிரகாரம் திரும்பி வருவதாகச் சொன்னார்.

இன்னும் ஒருமுறை அவ்விடத்தை நாடிச்சென்றார். அங்கே கடையைக்காணாமல் புதிதாய் அமைக்கப்பட்ட இரண்டு சிறு குடிசையைக்கண்டு பக்கத்தில் விசாரித்ததில் இரண்டு சகோதரர்களும் தாயபாகத்திற்காக வழக்காடி பொருள் அனைத்தும் இழந்தார்களென்று தெரிந்து மெதுவாய் பிள்ளைகள் வசிக்கும் ஒரு வீட்டுக்குள் புகுந்தார். அங்கே நாயைக்காணவில்லை. அவ்வடிகள், யோகசித்தி பெற்றவராகையால் அந்தக்கடைக்காரன் ஒருவரும் அறியாமல் பலகாலமாய் பணத்தைச் சேகரித்துப் போட்டுவைத்திருந்தஒரு பித்தளைக்குடத்தைச்சுற்றி வீட்டினுள்ளே ஒரு சுரங்கத்தில் பாம்பாயிருப்பதை அறிந்தார். அப்பொழுது அப்பிள்ளைகள் இருவரும் ஒருவருக்கொருவர் சண்டை போட்டுக்கொண்டு வீட்டினின்றும் வெளியே வந்தார்கள்.

இச்சாதுவைப் பார்த்து அவர்களுள் பெரியவன் "அடா தம்பி, இந்தப் பாவியாகிய நாடோடி எப்பொழுது நம்வீட்டில் காலைவைத்தானோ அன்று தொட்டு நமக்குத் தரித்திரம் மேலிட்டு வருந்துகிறோம்" என்று சொல்லி இருவரும் அவரைப் பார்த்து "ஏ துஷ்டா, உடனே எங்கள் வீட்டை நாடாமல் ஓடிப்போ. இல்லாவிடில் இன்று உன் ஆயுள் முடியும்" என்று கூவினார்கள். அந்தத் தபசி சிறிதும் அஞ்சாராகி சாந்தமாய் அவர்களைப் பார்த்து "என் நண்பர்களே, அவ்வளவு வறுமை உங்களைப் பீடித்ததா. உங்களுக்குப் பணக்குறை மேலிட்டிருக்கிறதுபோல் தோன்றுகின்றது. அப்படியானால் நான் ஒன்று சொல்லுகிறேன். உங்கள் தகப்பனார் வழக்கமாய்த் தூங்கும் அறையிலிருக்கும் சுரங்கத்தில் புதையலிருக்கிறது. அதை யெடுத்து இருவரும் பங்கிட்டு உங்கள் கஷ்டத்தைத் தீர்த்துக்கொள்ளும்" என்றார். இதைக்கேட்ட மாத்திரத்தில் அதிக சந்தோஷத்துடன் அறைக்குட் சென்று சுரங்கத்தைத் தோண்டவும், ஒரு ஸர்ப்பம் இவர்களைச் சீறி வெளியே வந்தது. அவர்கள் பயந்து ஓடி வெளியேவந்து இச்சாதுவானவர் ஒருபெரிய

மாயாவி யென்றும், போக்கிரி என்றும், தங்களைப் பாம்புக்குப் பலிகொடுக்க நினைத்தார் என்றெண்ணி, உடனே அவரைத் தண்டத்தால் புடைக்க எத்தனித்தார்கள். இவர்கள்கருத்தை யறிந்த சாது உடனே அவர்களைப்பார்த்து, "என்னைப்பொய்யனென்று நினைக்கிறீர்போலும். அந்தக் குடத்தின்மேலிருக்கும் துருப்பிடித்த மூடியைப்பாரும். அதில் நீங்கள் இச்சிக்கும் சொத்துயிருக்கிறது. சர்ப்பத்தைக் கொன்று எடுத்துக்கொள்ளுங்கள்" என்றார். இதைக்கேட்ட மாத்திரம் சற்றுத் தூரத்தினின்றும் துவாரத்தை உற்று நோக்கிப் பார்த்ததில் அழுக்குப் படிந்த மூடியைக்கண்டதும், ஸன்னியாஸியைக் கொல்லவேண்டுமென்கிற கெட்டஎண்ணத்தைவிட்டுத் தங்கள் முழுக்கோபத்தையும் பாம்பின்மேல் தாக்கி அதைக் கொன்றுவிட்டார்கள். இவ்வுலகத்தில் கடைசியாயிருந்த பற்றினின்றும் விடுபட்ட அப்பாம்பின் ஜீவன் சன்னியாசியைப் பின்தொடர்ந்து வெகுகாலம் அவருக்குத் தொண்டு புரிந்து முடிவில் அவருடைய கருணையால், மோக்ஷபதவியை அடைந்தது.

"அற்றது பற்றெனில் உற்றது வீடு"

க. ராமஸ்வாமி அய்யங்கார், பீ.ஏ.,

படிக்கத்தகுந்த புத்தகங்கள்.—உலகத்தில் வழங்கும் புத்தகங்களில் சில, பால்யர்கள் படிக்கத் தகாதனவாய் இருக்கின்றன. ஆகையால், அப்படிப்பட்ட புத்தகங்களைப் படிக்க நாம் விருப்பம்கொள்ளலாகாது. அவைகளைப் படிப்பதனால், நம்முடைய புத்திக்குத்தோஷம் உண்டாகும். நாம் படிக்கத் தகுந்த புத்தகமென்று தெரியவந்தால், அது யாரால் செய்யப்பட்டது, அவர் எங்கே இருந்தவர், அவரைப்பற்றியும் அவர் செய்த நூலைப்பற்றியும் மனிதர்களுடைய அபிப்பிராயம் என்ன என்கிற ஸங்கதிகளை முதலில் அறியவேண்டும். அவைகளை அறிந்த பின்பு, அந்த நூல் என்ன காரணத்தினால் செய்யப்பட்டதென்றும், அந்த நூலாசிரியர் தன்னைக் குறித்தும் தன்னால் செய்யப்பட்ட புத்தகத்தைக் குறித்தும் என்ன சொல்லுகிறாரென்றும் பார்க்கவேண்டும். இப்படிப் பலவிதத்தினாலும் அது படிக்கத் தகுந்ததென்று தோன்றினால், அதைப் படிப்பதற்கு நம்முடைய காலத்தில் எது தகுதியான காலமாகத் தோன்றுகிறதோ அந்தக் காலத்தை ஏற்படுத்திக்கொண்டு, ஜனசங்கம் இல்லாத இடத்திற்போய் அதைப்படிக்க ஆரம்பிக்கவேண்டும்.

நமது நோன்புகள்

OUR OBSERVANCES

V. மஹா சிவராத்திரி

MAHASIVARATRI

சிவராத்திரி விரதம் ஸாதாரணமாகச் சிவனுக்கு மிகப் பிரீதியான நோன்பு. இது ஸாதாரணமாக ஒவ்வொரு மாதத்திலும் கிருஷ்ணபக்ஷ சதுர்த்தசியன்று அனுஷ்டிக்கப்படுவது. ஆகவே இது மாதம் ஒருமுறையும், சிற்சில ஸமயங்களில் மாதம் இருமுறையும் வருவது வழக்கம். மாசிமாதம் வரும் கிருஷ்ண சதுர்த்தசிக்கு மஹா சிவராத்திரி என்று பெயர். இதுவே எல்லா சிவராத்திரிகளிலும் முக்கியமானது. மாசிமாதத்தில் இரண்டு கிருஷ்ண சதுர்த்தசிகள் வந்தால் பஞ்சாங்கங்கள் ஒழுங்குப்படி முதலாவதாவது அல்லது இரண்டாவதாவது மஹாசிவராத்திரி எனக் கொண்டாடப்படும். பொதுவாகப் பின்னதையே மஹா சிவராத்திரி என்று மதிப்பது வழக்கம்.

இவ்விரதத்தை எவ்வாறு அனுஷ்டிப்பது? என்ற விஷயத்தை ஆராயப்புகுவோம். கிருஷ்ண சதுர்த்தசியன்று காலையில் எழுந்ததும் மனதில் நான் சிவராத்திரி விரதத்தை அன்று அனுஷ்டித்துத் தனது ஜன்மத்தைக் கிருதார்த்தம்செய்துகொள்ளப் போவதாக முதலில் விரதம் அனுஷ்டிப்பவன் ஒருவன் ஸங்கல்பம் செய்துகொள்ளவேண்டும். பின்னர் தான் செய்யவேண்டிய நித்ய கர்மானுஷ்டானத்தை விதிப்படி முடித்துவிட்டுச், சிவாலயம் சென்று தனது சிவபூஜையை அன்று சிவஸந்நிதானத்தில் செய்யவேண்டும். இது முடிந்ததும் பகவானிடம் தனது விரதம் யாதொரு குறைவும் இன்றி முடிவு பெறவேண்டும் என்று பிரார்த்தனை செய்துகொண்டு, விரதத்திற்கு வேண்டிய ஸாமான்களைச் சுத்தமனத்தோடும் சிரத்தையோடும் சேகரிக்கத் தொடங்கவேண்டும். இவைகளைக்கொண்டு அருகாமையிலுள்ள ஆலயத்தில் பூஜையை முதலில் விதிப்படி செய்விக்கவேண்டும். பின்னர் விரதம் அனுஷ்டிப்போன் பார்த்திபலிங்க பூஜை செய்வது வழக்கமாகில் அதைச் செய்யவேண்டும். பின்னர் பகல் முழுவதையும் சிவஸ்தோத்திரம் சிவகதாசிரவணம் இவைகளிலேயே போக்கவேண்டும். அன்று முழு

வதும் ஜலபானம்கூடச் செய்யாது பட்டினியாக இருக்கவேண்டும். சிவராத்திரி இரவில் ஜாமத்திற்கு ஒருதரம் முற்கூறியபடி விதிவத்தாகப் பார்த்திப லிங்க பூஜையைச் செய்து, ஆகாரம் நித்திரையின்றி மறுநாள் ஸூர்யோதயம் வரையில் நிர்வஹிக்க வேண்டும். மறுநாள் அமாவாஸையன்று, இரவில் பூஜைகள் செய்யுங்கால் ஸங்கல்பித்தபடி 12-பிராம்மணர்களுக்குக் குறைபாது ஸமாராதனைசெய்து சிவநிர்மால்யம், பிராம்மணர்கள் கொடுக்கும் ஆசீர்வாத அக்ஷதை முதலியவற்றை ஏற்றுப், பின்னர் விரதம் அனுஷ்டிப்போன் தனது குடும்பத்தோடு போஜனம் செய்யவேண்டும். இதுவே பொதுவாகச் சிவராத்திரி விரதம் அனுஷ்டிக்கும் விதி. இம்மாதிரி ஒரு மஹா சிவராத்திரி தொடங்கி மறு மஹா சிவராத்திரிவரையில் வரும் மாஸ சிவராத்திரிகளில் விரதம் விடாது அனுஷ்டித்து, மறு மஹாசிவராத்திரியில் விரதத்தை முடிக்கவேண்டியது. இம்மாதிரி சிவராத்திரிவிரத ஆரம்ப உத்யாபன விஷயமாக அனேக விதமான தானங்கள், ஸமாராதனைகள் கலசபூஜைகள் தெளிவாகச் சிவபுராணங்களில் விதிக்கப்பட்டிருக்கின்றன. அவைகளின்படி நடந்து வேளியேற சக்தியுடையவர்கள் சிரத்தையுடன் அவைகளை அனுஷ்டிப்பார்களாகில் சிறந்த பலன் உண்டாகும் என்பதற்கு ஸந்தேகமில்லை.

இனிச்சிவராத்திரி விரதத்தில் அடங்கியிருக்கும் உட்கருத்து விஷயமாகச் சற்று ஆராய்ச்சிகள் செய்வோம். பொதுவாகக் கூறுமிடத்துப் பக்ஷங்களில் முதல் பத்துநாள் இந்திரிய ஸம்பந்தமான திவஸங்கள், ஏகாதசிதான் பதினோராம் இந்திரியமாகிய மனஸுக்குரிய நாள். அன்று பத்து இந்திரிய வியாபாரங்களையும் அடக்கிப் பதினோராம் இந்திரியமாகிய மனதைச் செழிக்கச் செய்யவேண்டும். அதாவது பட்டினி முதலியவைகள் இருந்துகொண்டு மனதைப் பகவான் விஷயத்தில் செலுத்தும் ஓர் வேலையைமாத்திரம் கடைப்பிடிக்கவேண்டும். இவ்வாறு செய்தபின்பு பன்னிரண்டாம் விஷயமாகி ஜீவாத்மஸ்தானம் அடையி, விரதம் அனுஷ்டிப்போனுக்குச் சற்றுக்களைப்பாறும் தருணம் கிடைக்கும். இதுவே துவாதசி பாரணைசெய்து சற்று விச்ராந்தி அடைதல். ஜீவாத்மாவுக்குத் தனியாக இருப்பு இல்லை. ஆதலால் அங்கு அதிகநாழிகை மனதினல் தரிக்கமுடியாது. அதிலிருந்து 13-ம் ஸ்தானத்தில்பரம்பொருள் ஆனந்த பவனிவருவதைக்காண ஏகாதசியிற் செய்த அப்பியாஸ விசேஷத்தால் மனிதன் தூண்டப்பட்டுப் போவான். இது துவாதசி திரயோதசி ஸந்தியில் பகவான் பிரதோஷ உலாப்புறப்படல். இவ்வாறு ஜீவாத்ம ஸ்தானத்தில் தரியாது பகவத் அதீனமானதும் மனிதனுக்குப் பழக்க விசேஷத்தால் ஸமாதிகைகூடி துரிய ஜாக்கிரதை (அதாவது ஸதா பகவத் ஸ்வரூபத்தை மறவாதிருக்கும் தன்மை) வருகிறது. இதுவே சதுர்த்தசிதினம். இதனல் தான் அஞ்ஞானந்தகாரமாகிய தூக்கத்தில் மூழ்காது இத்தினம் இரவில்கூட விழித்துக்கொண்டு மனதைப் பகவானிடம் செலுத்தவேண்டியது என்று விதிக்கப்பட்டிருக்கிறது. இவ்வாறு சிவராத்ரியில் மனம் செலுத்தும் பழக்க விசேஷத்தால், பர்வகாலத்தில் ஜீவன் சிவமாகி, ஜீவன் முக்தி பெறுவான். ஆகவே ஜீவன் முக்திக்கு முந்தியநிலை சிவராத்திரிநிலை. இந்த அரிய உண்மைகளைத்தான் ஏகாதசி, துவாதசி, திரயோதசி (பிரதோஷம்) சதுர்த்தசி (சிவராத்திரி) ஆகிய விரதங்களில் நமது பெரியோர்கள் அடக்கி இருக்கிறார்கள். இந்த உட்கருத்தை இனி விஸ்தரிப்பதற்கு நமக்கு யோக்கியதையில்லை. இதன் விவரங்களை ஸத்குரு மூலமாக ஒவ்வொருவரும் தெரிந்து கொள்ளவேண்டியது. இங்குப் பொதுவாக நாம் சொல்லக் கூடியது யாதெனில், இங்குக் காட்டியிருக்கிறவரையில் இக்கருத்தை மனதில் அமைத்துக்கொண்டு இங்குக் கூறியிருக்கும் விரதங்களைச் சுத்தமனதோடும் சிரத்தையோடும் அனுஷ்டித்து வருவோமாகில் காலக்கிரமத்தில் விரதங்களின் கொடுமைகள் நமக்குத் தோற்றுமலும், இக்கருத்து வேரூன்றியும் வர நமக்கு மோக்ஷ பதவியை அடைவதற்கு அவசியம் வேண்டிய சாந்தி நமது சித்தத்தில் குடிகொள்ளும். பின்னர் ஆசாரியன் அனுக்கிரஹத்தால் பரமபதம் கைகூடும் என்பதற்கு என்ன ஸந்தேகம்?

'ஸகல சதுர்த்தசிகளுக்கும் இவ்வுட்கருத்து இசையும் ஆதலின், சிவ ஸம்பிரதாயத்தில் கிருஷ்ண பக்ஷ சதுர்த்தசிகளை மாத்திரம் சிவராத்திரிகளாக மதிப்பானேன் ?' என்ற சங்கை பிறக்கும். உடனே 'சிவ உத்ஸவாதிகள் எல்லாம் சுக்கிலபக்ஷத்தில் நடக்கின்றன, பௌர்ணமிகள் தவறாது சிவன் கோயில்களில் சிறந்த உத்ஸவங்கள் நடைபெறுகின்றன' என்ற விஷயங்கள் ஞாபகம் வந்துவிட்டால்,

‘இந்தச் சிவராத்திரி விரதம் மாத்திரம் ஏன் கிருஷ்ணபக்ஷத்தில் அமைக்கப்படவேண்டும்’ என்ற கேள்வி பிறந்து முற்கூறிய சங்கையைப் பலப்படுத்தும். இதற்குப் பரிஹாரம் பின் வருமாறு கூறலாம். சைவ ஒழுங்கு ஸாதாரணமாக இருபாகமாகக் காணப்படும். அவையாவன: ஜனஸமூகங்களுக்கு உபயோகப்படக்கூடிய பக்திபாகம், ஒவ்வொருவருக்கும் தனித்தனியே உபயோகப்படக்கூடிய ஞானபாகம் என்பவைகளே. இந்தப் பக்திபாகம் முக்கியமாக மனக்குதூஹலம் உண்டாக்கி மனதைச் சீர்திருத்திப் பகவானுக்கு அர்ப்பிதம்செய்யப் பக்குவமாக்குவது. இந்தப்பாகத்தைச் சேர்ந்தவையே சிவாலய உத்ஸவங்கள். சுருதிகளின்படி மனஸுக்கு அதிபதி சந்திரன் (சந்த்ரமா மனஸோஜாத:, என்பது சுருதி). ஆகையால் மனது தழைத்துக் குதூஹலம் அடைந்து பக்தியால் பக்குவமாவது, சுக்கிலபக்ஷத்தில் சந்திரன் வளர்ந்து பர்வத்தில் பூர்த்தியாவதோடு ஸம்பந்தமுடையது. இதனால் ஜனங்களுக்குப் பொதுவாகப் பக்தி உதித்து மனப்பக்குவம் வரும்படி செய்வதையே நோக்கமாக உடைய சிவாலய உத்ஸவங்கள் சுக்கிலபக்ஷத்திலேயே அமைக்கப்பட்டுப் பர்வங்களன்று அவை முடிவுபெறுகின்றன. சிவராத்திரி விரதமோ, உட்கருத்தில் காட்டியபடி ஒவ்வொருவருக்கும் தனித்தனியாக உபயோகப்படக்கூடிய ஞானபாகத்தைச் சேர்ந்தது. பக்தி பாகப்படி மனம் கனிந்த ஒருவன் ஞானபாகத்தில் விருத்தியடைந்து வருவானாகில் அவனுக்குப் பரம்பொருள் விஷயம் அதிகமாக விளங்கிக்கொண்டும், மனதின் காரியமான உலக விஷயங்கள் வரவர மறைந்துகொண்டும் வரும். அதாவது ஞானபாகத்தில் பழகுவோருக்கு மனது வரவர அடங்கிக்கொண்டே வரும். இது கிருஷ்ணபக்ஷத்தில் சந்திரன் குறைந்துவருவதோடு ஸம்பந்தப்பட்டது. ஆகவே ஞானபாகத்தில் பகவான் சிறப்பைக்கண்டு அவரோடு இரண்டறக்கலப்பதற்கு முந்திய நிலையாகிய ஸமாதிகாலத்தில் மனது மிகக்குறைந்து நிற்குமாதலின் சிவராத்திரியைக் கிருஷ்ண சதுர்த்தசியன்று அமைக்கப்பட்டிருக்கிறது. ஆகவே பக்குவமனம் அடங்குவதை முக்கியலக்ஷணமாக உடைய விரதங்களுள் ஒன்றாகிய சிவராத்திரி கிருஷ்ணபக்ஷத்தில் அமைந்திருப்பது நியாயமே.

இவ்வளவு சிறப்பமைந்த சிவராத்திரியை அறியாமல் அனுஷ்டித்தபோதிலும் ஒருவனுக்கு மேன்மை உண்டாகும் என்று புராணங்கள் கூறும். இதற்குத் திருஷ்டாந்தமாகச் சிவபுராணங்களில் இரண்டு கதைகள் காணப்படுகின்றன. அவைகளைச் சுருக்கமாக எடுத்துக் கூறுவோம்.

முதல்கதை வேதநிதி என்ற துராத்தமா சிறப்படைந்ததைப்பற்றிக் கூறுவது. அது பின்வருமாறு. அவந்தி என்றபட்டணத்தில் ஸகல குணங்களும் அமைந்த தீக்ஷிதர் ஒருவர் இருந்தார். அவர் மனைவியும் மிகச்சிறந்த குணங்கள் வாய்ந்தவள். அவர்களுக்கு ஸுநிதி, வேதநிதி என்ற இரண்டுபிள்ளைகள் இருந்தனர். மூத்தவனாகிய ஸுநிதி தன் தாய் தகப்பன்மார்கள் போன்ற ஸன்மார்க்கியாகி அவர்களை மிக ஸந்தோஷப் படுத்திவந்தான். இளையவனாகிய வேதநிதியோ தாசிவீட்டிற்குப் போதல் முதலிய கெட்ட குணங்களிலேயே பழகிவரவரக்கொடியவனானான். தாய் தகப்பன்மார் இவனை எவ்வளவு கண்டித்தும், இவன் துன்மார்க்கத்தைவிட்டுத் திரும்பவே இல்லை. இப்படி இருக்கையில் அவந்திதேசத்து அரசனுக்கு இந்தத் தீக்ஷிதரிடம் பிரீதி உண்டாக, அவன் இவருக்கு ஒருநாள் ஓர் விலையுயர்ந்த ரத்ன மோதிரத்தைக் கொடுத்தான். இதைத் தீக்ஷிதர் ரஹஸ்யமாகத் தம்மனைவியிடம் கொடுத்துப் பத்திரப்படுத்தி வைக்கச் சொன்னார். இதை எவ்வாறோ அறிந்த வேதநிதி, ஜாக்கிரதையாக இதைத் திருடித் தன் வேசிக்குக் கொண்டுபோய்க் கொடுத்துவிட்டான். அதை அவள் போட்டுக்கொண்டு ராஜஸபைக்கு நாட்டியம் செய்யப் போயினள். அரசன் அவள் கைவிரல் மோதிரத்தைக் கவனித்துப்பார்க்க, அது தான் தீக்ஷிதருக்குக் கொடுத்தது என்று அவனுக்குத் தெரியவந்தது. உடனே அந்தத் தாசியை அரசன் ‘இம்மோதிரம் உனக்கு எப்படிக் கிடைத்தது’ என்று கேட்க, அவள் முதலில் பொய்சொன்னாள். பின்பு அரசன் பயமுறுத்திக் கேட்க, அவள் தீக்ஷிதர் பிள்ளை வேதநிதியிடமிருந்து தான் அதைப் பெற்றுக்கொண்டதாகச் சொன்னாள். உடனே அவளிடமிருந்து அரசன் மோதிரத்தைப் பிடுங்கிக்கொண்டு அவளை அனுப்பிவிட்டான். பின்னர் அரசன் தீக்ஷிதருக்கு ஆளனுப்பி வரவழைத்து ‘நான் கொடுத்த மோதிரத்தைச் சற்றுக் கொண்டு வாரும். கூடியசீக்கிரத்தில் அதைத் திருப்பிக் கொடுத்து விடுகிறேன்,’ என்று சொன்னான். தீக்ஷிதர் வீட்டிற்கு ஓடோடியும் வந்து மனைவியிடம் மோதிரத்

தைக்கேட்டார். மனைவி எவ்வளவு தேடியும் அவளுக்கு மோதிரம் அகப்படவில்லை. இந்த ஸங்கதியை மிகுந்த பரபரப்புடன் வந்து தீக்ஷிதர் அரசனிடம் தெரிவித்தார். அரசன் தீக்ஷிதரது மனஸ்தாபத்தைக்கண்டு இரங்கி, மோதிரம் தன்னிடம்வந்த விவரத்தைத் தெரிவித்து, அதை அவரிடம் ஒப்புவித்தான். தீக்ஷிதர் வீடுசென்று மனைவியைக் கண்டித்துவிட்டு, வேதநிதியை வீட்டைவிட்டுத் துரத்திவிட்டனர். அன்று சிவராத்திரி தினம். அன்று முழுவதும் எங்குத்திரிந்து பார்த்தும் வேதநிதிக்கு ஆகாரமே கிடைக்கவில்லை. பசியால் மிகவருந்தி நிற்கையில், ஸூர்யாஸ்தமன ஸமயத்தில் சிவபக்தர்கள் நிவேதன வஸ்துக்கள் பூஜாத்திரவியங்கள் முதலியவைகளை எடுத்துக்கொண்டு சிவாலயத்துள் புகுவதை வேதநிதி கண்டான். இவனும் சிவாலயத்துட் புகுந்து, 'எப்பொழுது இவர்கள் போவார்கள்; நாம் இந்த வஸ்துக்களை உண்டு பசி தீரலாம்' என்ற ஆவலுடன் விழித்துக்கொண்டு அங்கு உட்கார்ந்திருந்தான். முதல்ஜாம பூஜையானதும் எல்லோரும் தமதுவீடுசென்றனர். கோயில் குருக்கள்களும் தமக்குக்கிடைத்த நிவேதன வஸ்துக்களை மூலஸ்தானத்தில் வைத்துவிட்டு நித்திரைசெய்யத் தொடங்கினர். எல்லோரும் நித்திரை செய்கையில் வேதநிதி எழுந்து மூலஸ்தானத்துள் போனான். அங்குத்தீபம் அணையும் தருணமாக இருந்தது. தன் திருட்டுவேலைக்கு ஸஹாயமாக இருப்பதற்காக அந்த அணையும் விளக்கை வேதநிதி தூண்டினான். இதுதான் இதுவரையில் அவன் செய்த ஸத்கிருத்தியம். வேண்டிய உணவுகளை எடுத்துக்கொண்டு மிகுந்த ஆவலுடன் வெளி ஏறுகையில் ஓர் குருக்களை வேதநிதி மிதிக்க, அவர் "திருடன்! திருடன்!!" என்று கூக்குரலிட்டுக் கொண்டெழுந்தார். எல்லோரும் எழுந்து வேதநிதியைத் துரத்தித் தெருவில் சென்றனர். இந்தச் சப்தத்தைக் கேட்டு இராஜ ஸேவகர்கள் தமது அம்புகளை விடுத்து வேதநிதியைக் கொன்று தள்ளினர். மஹா சிவராத்திரியன்று ஓர் ஜாமம் சிவஸந்நிதானத்தில் விழித்திருந்து சிவாலயத்தில் அணையும் விளக்கைத் தூண்டின புண்யத்தால் வேதநிதிக்குக் கலிங்கராஜ ஜன்மம் கிடைத்தது. அதிலிருந்து காலக்கிரமத்தில் அவன் முக்தியை அடைந்தான்.

இரண்டாவதுகதை வேடன் சிறப்படைந்ததைப் பற்றிக் கூறுவது. ஓர் காட்டில் குருத்ருஹன் என்ற ஒருவேடன் இருந்தான். அவன் வேட்டையாடி ஜீவஹிம்ஸைசெய்து மாம்ஸம் கொணர்ந்து தன் குடும்பத்தை ஸம்ரக்ஷிப்பது வழக்கம். இப்படி இருக்கையில் ஓர் சிவராத்திரியன்று அவன் வேட்டைக்குப் புறப்பட்டுக் காடெங்கும் திரிந்தான். அன்று ஸூர்யாஸ்தமனம் வரையிலும் அவனுக்கு ஒரு மிருகமும் அகப்படவில்லை. ஸூர்யாஸ்தமனமானதும் இருள் மூடிக்கொண்டுவர அவன் வீடுநோக்கிப் புறப்பட்டான். 'நாம் ஆஹாரம் கொண்டுபோகாது வீடுபோய் என்ன பயன்? நமது குடும்பம் கஷ்டப்படுவதைப் பார்த்துக்கொண்டுதானே இருக்கவேண்டும். இதைவிட வீடுபோகாது இங்கேயே இருக்கலாம்' என்று எண்ணமிட்டுக்கொண்டு வருகையில் இருள் நன்றாக மூடிக்கொண்டது. அப்பொழுது அவன் ஓர் குளக்கரை வந்து சேர்ந்தான். அங்குத் தீர்த்தம் குடித்துவிட்டு நிமிர்ந்தான். உடனே 'இங்கு மறைந்துகொண்டிருப்போம். ஏதாவது ஓர் ஜந்து இன்றிரவு தண்ணீர் குடிக்க வராமலா போகும்? அதைக்கொன்று எடுத்துக்கொண்டு வீடு செல்வோம்' என்று அவனுக்குத் தோன்றியது. கையிலிருந்த பாத்திரத்தில் தண்ணீரெடுத்துக்கொண்டு அவன் கரையிலேறினான். அப்பொழுது 'துஷ்டமிருகங்கள் வந்து நம்மை கொன்றுவிட்டால் என்னசெய்வது?' என்ற பயம் தோன்ற, அருகிலிருந்த மரத்தின்மீது ஏறிக்கொண்டு மிகுந்த ஜாக்கிரதையாக விழித்துக்கொண்டிருந்தான். முதல் ஜாமத்தில் ஓர் பெண்மான் வந்து தண்ணீர் குடிக்க இறங்கியது. வேடன் வில்லில் அம்பைவைத்துக் குறிபார்க்க மரம் அசைந்தது. உடனே அதிலிருந்து சில இலைகளும், வேடன் பாத்திரத்தில் இருந்து கொஞ்சம் தீர்த்தமும், மரத்தடியில் மறைந்துகிடந்த சிவலிங்கத்தின் தலையில் விழுந்தன. அந்த மரம் வில்வமரமாக இருந்தபடியால், வேடன் மஹாசிவராத்திரியன்று முதல்ஜாம பூஜை செய்தவனானான். இந்தச் சப்தத்தைக்கேட்ட பெண்மான் மிகுந்த ஸந்தோஷத்துடன், வேடனைநோக்கி 'நான் கிருதார்த்தனானேன். என்மாம்ஸம் நல்லவழியில் உபயோகப்படுகிறது. ஆனால் எனக்கு ஓர் கணவனும், சிலகுழந்தைகளும் உண்டு. அவைகளிடம் சென்று உத்தரவு பெற்றுக்கொண்டு நான்காம்ஜாமம் உன்னிடம் வந்துவிடுகிறேன்' என்றது. வேடன் முதலில் இந்த வார்த்தையை நம்பாமலிருக்க, பின்னர் மான்கூறிய உ

றதிமொழியை நம்பிமானைப்போகவிட்டு,வேறு எதாவது மிருகம் வாராதா என்று விழித்துக் கொண்டிருந்தான். முதல்மானின் தங்கை தனது அக்காளைத்தேடிக்கொண்டு இரண்டாம்ஜாமத்தில் குளக்கரைக்குவர, முன்போல எல்லாம் முறையே நடந்தன. வேடன் இரண்டாம் ஜாம சிவபூஜை செய்தவனானான். மானும் முதல்மான் கூறியதுபோலக் கூற வேடன் அதையும் போகவிட்டான். மூன்றாம் ஜாமத்தில் முன் வந்த இருமான்களின் கணவனாகிய ஆண்மான் தன் இரு பெண்சாதிகளையும் தேடிக்கொண்டு குளக்கரை வந்தது. முன் நடந்தவைகள் முறையே நடந்தேறின. வேடன் மூன்றாம் ஜாம பூஜை செய்தவனானான். இந்த மானும் தன் நிலைமையைக்கூறி நான்காம் ஜாமம் வருவதாக வேடனிடம் விடைபெற்றுச் சென்றது. நான்காம் ஜாமம் இவைகள் வரவில்லை. வேடன் தான் ஏமாந்ததாக மதித்துக்கொண்டு மிகத்துக்கித்தான். ஸூர்யன் உதயமாயிற்று. எதிரே அருகாமையில் மூன்று மான்களும் அதன் குட்டிகளும் நிற்பதை வேடன் கண்டான். அவைகளுள் 'நான்தான் வேடனுக்கு இரையாகிக் கிருதார்த்தனாவேன்'என்று தர்மவிஷயமாகப் போட்டிவர, முடிவில் மூன்று மான்களும் வேடனிடம் வந்துநின்றன. முன்போல எல்லாம் நடக்க,வேடன் நான்காம் ஜாம பூஜைசெய்தவனானான். அப்பொழுது தம்மைச் சீக்கிரம் கொன்று உபயோகப்படுத்தும்படி அவைகள் வேடனை வேண்டிக்கொண்டன. சிவராத்திரி இரவு முழுவதும் விழித்திருந்து வேடன் சிவபூஜை செய்ததால் நிர்மலமாகிய மனது உடையவனாக இருந்தமையால், அவன் ஜீவஹிம்ஸை செய்யமாட்டேன் என்று விரதம் கொண்டு தான் இதுவரையில் செய்த பாபங்களை எண்ணி மனம் உருகினான். உடனே சிவபெருமான் பிரத்தியக்ஷமாகி மான்களுக்கு மோக்ஷம் கொடுத்து, வேடனுக்கு ஸத்புத்தி வரும்படி செய்து, குஹன் என்ற பெயரையும் அளித்து, அவனைப் பூமியில் கொஞ்சகாலம் இருந்து பின்னர் வரும் ராமசந்திர மூர்த்திக்குக் கைங்கரியம் செய்து கிருதார்த்தனாகித், தன் பதவியை அடையும்படி கட்டளையிட்டு மறைந்தார். மோக்ஷமடைந்த மூன்று மான்கள் மூன்று, மிருகசீர்ஷ (மான்தலை) நக்ஷத்திரங்களாக இன்னும் விளங்குகின்றன என்று புராணங்கள் கூறும்.

இவ்விருகதைகளும் சிவராத்திரி விரதத்தின் சிறப்பை நன்கு விளக்குகின்றன. இந்த வியாஸத்தை முடிக்கும் முன்னர் இந்த விரதத்திற்கு முக்கியமாகிய சிவலிங்கத்தின் உட்கருத்தைப்பற்றிச் சற்றுச் சுருக்கமாக ஆராய்வோம்.

சிவலிங்கத்தை நாம் எல்லோரும் பார்த்திருக்கிறோம். அதன் அடிபாகமாகிய பீடத்திற்கு ஆவடை என்றுபெயர். அதன் மேல்பாகத்திற்குப் பாணம் அல்லது லிங்கம் என்ற பெயர். முதல் முதல் இதைப்பார்ப்பவர்களுக்கு இது ஒருரூபமாகக் கண்ணிற்குப் பட்டபோதிலும்,ஸாதாரணமாகக்காணப்பட்ட ஒருரூபமும் இதில் இல்லை என்பது தெரியவரும். இதனாலேயே பிரம்ம நிர்குண ஸகுண ஸ்வரூபங்கள் உடையது, அரூபமாயினும் ஸகலரூபங்களையும் அடக்கியுள்ளது, அதாவது ரூபாரூப ஸ்வரூபமானது என்பதைச் சிவலிங்கம் முதலில் நமது மனதிற்குக் கொண்டுவருகின்றது. மேலும் நமது வீட்டில் ஜ்யோதி என்ற சிறு பூஜாவிளக்கை நாம் கண்டிருக்கிறோம் அல்லவா? அதில் நிற்கும் திரியை இட்டு விளக்கேற்றினால் இந்தலிங்கம்போன்ற ஆகிருதி வரும். இதனால் பாணமானது மேல்நோக்கிய (ஊர்த்வமுக) தேஜஸ்ஸையும், ஆவடை என்பது அது புறப்

படும் பிரபஞ்சாதிகளையும் குறிக்கும். சிவலிங்கத்தின் மேல் பாகத்தில் விபூதி இட்டிருப்பது ஊர்த்வமுகமாகப் போய் அடையக் கூடியசாந்தி அல்லது நிர்விகல்ப ஸமாதிநிலையைக் குறிக்கின்றது. விபூதி சாம்பலாக இருப்பது நாமரூபாதிகள் நசித்தநிலையையும், மூன்றாக இடுவது திரிகுணங்களின் இயல்பு நீங்கிய குணாதீதமான நிலையையும் குறிக்கின்றன. யோகிகளும் லிங்காகிருதியாக இருந்து நிஷ்டை செய்வது வழக்கம். இந்தஸமயத்தில் காலைமடித்து உட்காருவது போல உட்கார்ந்து மேல்முட்டுகளைத் தூக்கிக் கைகளால் அவை மார்புக்கு எதிரே நிற்கும்படி கட்டிப் பிடித்திருப்பதே, இந்த ஆகிருதி வர உட்காரவேண்டிய ஆஸனம். ஸந்யாஸிகளையும் இம்மாதிரி ஆஸனத்தில் உட்காரவைத்துத்தான் ஸமாதி வைப்பது. இந்தச் சிவலிங்கத்திற்கு முற்கூறிய சிறப்பு இருத்தலில் பெரியோர்கள் இந்த உருவத்தை இவ்வளவு மதிக்கின்றனர். லிங்கம் என்ற பதத்திற்குக் குறி என்று பொருள். எளிதில் அறியக்கூடாத வஸ்துவைக்காட்டும் அடையாளம் என்பது இதன் கருத்து. இந்த அர்த்த விஷயமாக ஓர் பெரியவர் 'ஸகலத் தோற்றம், அதாவது நாம ரூபாதிகள், கடந்து அப்பாற்பட்டுச் சேஷிப்பது எதுவோ அதுவே முடிவான மூலலிங்கம்' என்று கூறியிருக்கிறார். இவ்வித சிறந்த கருத்துக்கள் அடங்கிய இந்தச் சிவலிங்கத்தை * முற்கூறிய உட்கருத்துக்களை வைத்துக்கொண்டு ஆராதித்தால் நமது மனது நிர்மலமாகிச் சிறந்த ஆஸ்திக புத்தி அதில் பதிந்து, அப்பியாஸ விசேஷத்தால் பரமபதம் ஸித்திக்கும் என்பதற்கு ஸந்தேகம் இல்லை.

* இக்காலத்தில் பழயன பரீக்ஷகர்கள் என்ற ஒருகூட்டத்தார் கிளம்பி சிவலிங்க ஆராதனம் உண்டான வழிகளை ஆராய்ந்து வாயால் கூறத்தகாத மாதிரியான விஷயங்களை அதனுடன் ஸம்பந்தப்படுத்திக் கூறுகின்றனர். இந்த அருவருப்பான விஷயங்கள் சில காட்டாள் ஜாதிகளில் காணப்படுவதால், அவைகளைப் போன்ற சிவலிங்காராதனத்துடன் அவைகளை ஒட்டிப்பார்த்து இத்திறத்தார் மகிழ்ச்சி அடைகின்றனர் போலும். இவர்கள் கூறுவதைச் சைவஸித்தாந்திகளில் சிலர்ஒருவாறு அங்கீகரித்துக்கூறினாலும் கூறலாம். கேவலம் மோக்ஷப்பிரதமாகிய சிவலிங்க ஆராதனத்திற்கும் பழயன பரீக்ஷகர்கள் கூறும் கொடிய விஷயங்களுக்கும் யாதொரு ஸம்பந்தமும் இருக்க இடமே இல்லை. இந்த விஷயம் எடுத்து விஸ்தரிக்கத்தகாத அவ்வளவு கொடியது ஆதலின் இதில் ஆராய்ச்சியொன்றும் செய்யாது முடிவுரையைக் கூறினோம்.

இயற்கை அற்புதங்கள்

WONDERS IN NATURE

XV. தண்ணீர் : அதன் குணங்கள்

WATER : ITS PROPERTIES

நீர்வாயு—Steam
சுருங்காமை—Incompressibility
அழுத்தமாற்றம்—Communication of pressure
மட்டமாகல்—Finding level
கீழ்நோக்க அழுத்தம்—Downward pressure
மேல்நோக்க அழுத்தம்—Upward pressure
பக்க அழுத்தம்—Sideways pressure
பரப்பு—Layer
உள் அழுத்தம்—Internal pressure
ஒட்டும் சக்தி—Adhesion
நழுவு சக்தி—Repulsion
தந்து ஏற்றம்—Capi'lary ascent
தந்து இறக்கம்—Capillary descent
தந்துகுணம்—Capillarity
குழிவான—Concave
திரண்ட—Convex
போல்—Bore
ஸஹஜவாயு—Air
பாரம்—Thrust

தண்ணீர் : என்பது நாம் கழுவுதல், குடித்தல், முதலியவைகளுக்கு ஸாதாரணமாக உபயோகப்படுத்தும் ஓர் திரவ வஸ்து. இது ஸர்வ ஸாதாரணமாக இருப்பதால் இதன் ஸம்பந்தமான அற்புதங்கள் நமக்கு வெளியாகாமல் இருக்கின்றன. இப்படி இருப்பினும் இதைப்பற்றிச்சிற்சில விஷயங்களை நாம் எல்லோரும் அறிந்துகொண்டிருக்கிறோம். அவைகளை முன்பு எடுத்துக்கூறி, நமக்கு ஸாதாரணமாகத் தெரியாத அற்புத விஷயங்களைப் பின்னர் எடுத்துக் கூறுவோம்.

தண்ணீர் திரவ வஸ்து. அது குவிந்து மணல் போல நிற்கமாட்டாது. எப்பொழுதும் அதற்குப் பாத்திர ஸஹாயம் வேண்டும். இல்லாவிடில் அது ஓடிப் பரந்துவிடும். பாத்திரத்திலும் அசைவற்று நிற்குங்கால் தண்ணீர் கூடியவரையில் அதன் கீழ் பாகத்தில் சென்று அமர்ந்து, தன் மேல்பாகத்தை மட்டமாக வைத்துக்கொள்ளும். வாயுவைப்போல அது பாத்திரத்தை நிரப்பும் தன்மை உடையதல்ல

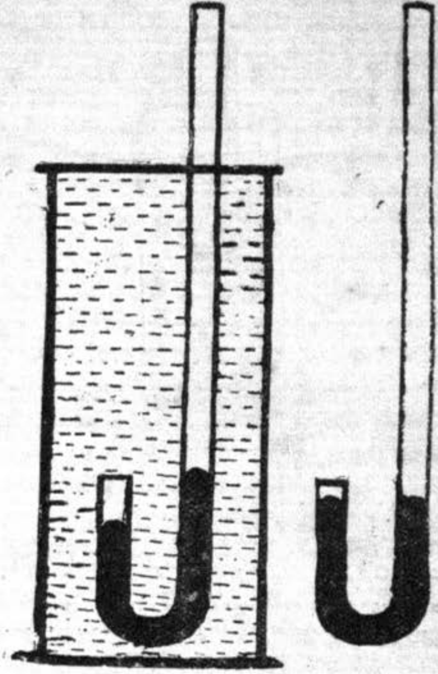
தண்ணீர், அதிருக்கும் பாத்திரத்தின் ரூபமாகும். அதற்கு ஸ்வந்தமாக ரூபமில்லை. தண்ணீரைச் சிறு உருண்டையான துளிகளாகப் பிரிக்கலாம்; அவைகளைச் சேர்த்தால் அவைகள் ஒன்றாகிவிடும் தன்மை உடையன. தண்ணீரை அதிகமாகக் காய்ச்சினால் நீர்வாயுவாகிவிடும். இது சற்றுக் குளிர்ச்சி அடைந்தால் புகைரூபமாகிய நீராவியாகிவிடும்; இன்னும் அதிக குளிர்ச்சியில் அகப்பட்டால் மறுபடி தண்ணீராக மாறிவிடும். தண்ணீர் அதிகக் குளிர்ச்சியில் வைக்கப்பட்டால் மெய்போல உரைந்து பனிக்கட்டி ஆகிவிடும்; இப்பனிக்கட்டி உஷ்ணத்துடன் ஸம்பந்தப்பட்டால் மறுபடியும் தண்ணீர் ஆகிவிடும். தண்ணீர் அநேக வஸ்துக்களைக் கரையச்செய்யும் சக்தியை உடையது. கரைந்த வஸ்துக்களை வேறாகப்பிரிக்க வேண்டுமாகில், அவை கரைந்திருக்கும் தண்ணீரைக் காய்ச்சி நீர்வாயுவாக ஓடச்செய்யவேண்டும். இவைகளே நமக்குத் தண்ணீரைப்பற்றி ஸாதாரணமாகத் தெரிந்தவை. இனி நமக்கு ஸாதாரணமாகத் தெரியாத அற்புதங்களை எடுத்து விவரிப்போம்.

முதலாவது தண்ணீரை எவ்வளவு தான் அமுக்கிய போதிலும் வாயுவைப்போல அளவில் குறையும்படி செய்யமுடியாது. இதற்குச் சுருங்காமை என்று பெயர். அரைப்படி ஜலத்தை அமுக்கி ஒரு கால்படியாக்க முடியாது. அமுக்கியதனால் அளவு குறையாமல் போனால் நமது அமுக்கும் பலம் என்னமாகப்போகிறது என்ற சங்கைபிறக்கும். இதற்கு ஓர் சோதனைசெய்து பார்ப்போம். ஓர்சிறிய ரப்பர் பந்தை எடுத்து அதில் சிறு துளைகள் 10-அல்லது 15-ஐ எல்லாப்பக்கங்களிலும் விடுவோம். பின்னர் ஓர் கட்டைவிரலால் மூடக்கூடிய பெரியதுளை ஒன்றும் அதில் விடுவோம். இந்தப்பந்தைத் தண்ணீருள் போட்டுக் கசக்கினால் அதிலுள்ள ஸஹஜவாயுவெல்லாம் குமிழிகளாக வெளிவரும். பின்னர் கையை விட்டால் அது நிறையத் தண்ணீர் ஏறிவிடும். இந்தப்பந்தை வெளியில் எடுத்து அகன்றதுளையை கட்டைவிரலால் மூடிக்கொண்டு அழுத்துவோம். உடனே எல்லாச் சிறுதுளைகள் வழியாகவும் தண்ணீர் நேராகப்பீரிட்டு எழும். இதனால் தண்ணீரை அழுத்தினால் அந்த அழுத்தம் அதனுள் எல்லாப் பாகத்திலும் பரவிசென்று, தாக்கும் இடங்களில் எல்லாம் அழுத்தத்தை உண்டாக்குகின்றதே ஒழியத் தண்ணீர் சுருங்கி அளவில் ஒருக்காலும் குறைவதில்லை என்பது வெளியாகும். ஆகவே ஓட்டைகள் இல்லாப் பாத்திரத்தில் தண்ணீரைவிட்டுப் பலமாக அழுத்தினால் பாத்திரத்தின் பக்கங்கள் எல்லாம் அழுத்தப்படுகின்றன. ஆகவே பாத்திரம் பலமானதாக இருப்பின் இதைத்தாங்கும். இல்லாவிடில் உடைந்துபோகத் தண்ணீர் வெளியில் ஓடிவருமே ஒழியத் தண்ணீர் ஒரு நாளும் அளவில் சுருங்காது. வேறொரு விஷயமும் முற்கூறிய சோதனையிலிருந்து வெளியாகின்றது. தண்ணீரை ஒரு பாகத்தில் அழுத்தினால் அந்த அழுத்தத்தை அது எல்லாப் பக்கங்களை நோக்கிக் கொண்டுபோகும் திறனுடையது என்பதே. இந்தச் சக்திக்கு அழுந்த மாற்றம் என்று பெயர். இது தண்ணீரின் சுருங்காமையால் உண்டாவதே ஒழிய வேறல்ல.

இரண்டாவது அற்புதகுணம் தண்ணீர் அசைவற்றிருக்குங்கால் அதன் மேல்பாகம் மட்டமாக இருப்பதே. ஒரு பாத்திரத்திலிருக்குங்கால் மாத்திரம் தான் தண்ணீர் மேல்பாகம் மட்டமாக இருக்கும் என்று எண்ணவேண்டாம். பெய்குழல்போன்ற வாய் அகன்ற பாத்திரம், சிறு நேரான நீண்டகுழாய், பாம்புபோன்றவளைந்த குழாய், வாய் குறுகி அடி அகன்ற பாத்திரம், இன்னும் இவைபோன்ற வேறு அநேக பாத்திரங்கள் இருப்பதாக வைத்துக்கொள்வோம். இவைகளின் அடிப்பாகங்கள் எல்லாம் ஒரேகுழாயால் ஓட்டை கொஞ்சமேனும் இன்றிச் சேர்க்கப்பட்டிருப்பதாகவும் வைத்துக்கொள்ளுவோம். இவைகளுள் போதுமான தண்ணீர்விட்டு அது அசைவற்றிருக்கும்படி செய்வோம். அப்பொழுது ஒவ்வொரு வித பாத்திரத்திலும் தண்ணீரின் மேல் பாகத்தை பார்த்தால் எல்லாம் ஒரேமட்டத்தில் காணப்படும். இந்தப் பாத்திரங்களை எப்படிச் சாய்ப்பினும் உயர்ந்த பாத்திரத்தில் தண்ணீர் தணிந்தும், தணிந்ததில் தண்ணீர் ஏறியும்விட, முடிவில் அசைவற்று நிற்குங்கால் எல்லா மேல் பாகங்களும் ஒரே மட்டத்திற்கு வந்து விடுகின்றன. ஆகவே குழாய் மூலமாக ஸம்பந்தம் உடைய அநேகவித பாத்திரங்களுள் தண்ணீரை விட்டால் அது அசைவற்று நிற்குங்கால், எல்லாப் பாத்திரங்களில் உள்ள மேல் பாகங்களும் ஒரே மட்டத்தில் வந்து நிற்கும். இதற்கு ஸாதாரண உதாரணம், கிட்டில், கண்டி முதலியவைகளில் உள்ள நீர் மட்டம் அவைகளின் மூக்குக்களில் உள்ள நீர்மட்டத்துடன் ஒன்றாக இருப்பதே.

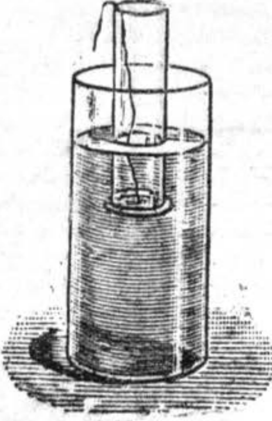
முற்கூறிய சோதனையை வேறுவிதமாகச் செய்வோம். ஒரேகுழாயால் சேர்க்கப்பட்டுள்ள அநேகபாத்திரங்களுள் சிறுகுழாயை ஓர் சடையால் நன்ருக மூடிவிட்டு அவைகளுள் தண்ணீரைவிடுவோம். மேலும் அந்தக்குழாய் மற்றைப் பாத்திரங்களை விட மிகத் தாழ்ந்ததாயும் நேராகவளைக்கப்பட்டதாயும் இருக்கட்டும். இப்பொழுது தண்ணீர் அடைக்கப்பட்ட பாத்திரம் தவிர எல்லாப் பாத்திரங்களுள்ளும் ஏறும். அடைக்கப்பட்ட பாத்திரத்துள் அடைபட்டிருக்கும் ஸஹஜவாயு தண்ணீரை உள்ளேறவிடமாட்டாது. இவ்வாறு பாத்திரங்கள் நிறையத் தண்ணீர் விட்டுவிட்டுத் தண்ணீர் அசைவற்று நின்றதும், அதன் மேல்பாகங்கள் ஒரே மட்டமாக இருப்பதையும் பார்த்துவிட்டு மெதுவாகச் சடையை எடுப்போம். உடனே தண்ணீர் அசையத்தொடங்கி சிறு தாழ்ந்தகுழையை நோக்கி ஓடி அதன்வழியாக வெளியேவிழுகின்றது. எல்லாப் பாத்திரத்திலும் தண்ணீர் இறங்கிக்கொண்டே வருகின்றது. அவைகளின் மட்டம் சிறுகுழாய் மட்டம் வரும்வரையில் அசைந்து பின்னர் நிலைபெறுகின்றன. இதனுல் குழாயால் சேர்க்கப்பட்டுள்ள அநேக பாத்திரங்களில் நீர்மேல்பாகம் மேலான விடத்திலிருந்து தாழ்ந்த விடத்திற்குத் தண்ணீர் ஓடும் சக்தியை உடையது. தண்ணீர் எக்காலத்திலும் தன்மட்டத்திற்குமேல் ஓடிச்செல்லாது என்பது விளங்கும். தண்ணீருக்கு உள்ள இந்தச் சக்தியை அனுஸரித்துத்தான் பெரிய பட்டணங்களில் அவைகளை விட உயர்ந்த மேல்பாகங்களை உடையஎரிகளிலிருந்து குழாய்கள்மூலமாகத் தண்ணீரைக் கொண்டுவருகிறுர்கள். எரிமேல்பாகத்தை விடத் தாழ்ந்த பாகங்களில் இம்மாதிரிக் குழாய்களால் வரும் தண்ணீர் வேகமாக வந்துகொண்டும், அந்தப் பாகத்திற்கு அருகாமையில் வரவர வேகம் குறைந்து வந்துகொண்டும், அதைவிட மேலான பாகங்களில் தண்ணீரே வராமலும் இருக்கின்றன. இந்தக் குணத்திற்கு மட்டமாகல் என்று பெயர்.

இனித் தண்ணீரின் மூன்றுவது அற்புத குணத்தை எடுத்து விவரிப்போம். தண்ணீர் கனம் உடைய வஸ்து. ஆகவே அதன் உள் செல்லச்செல்ல அதன் கனத்தால் வரவர பாரம் அதிகரிக்கும். இதைச் சோதனை மூலமாகவும் காணலாம். ஓர் நீண்ட குழாயை எடுத்து அதை ஒருபாகம் மிக நீளமாயும்,

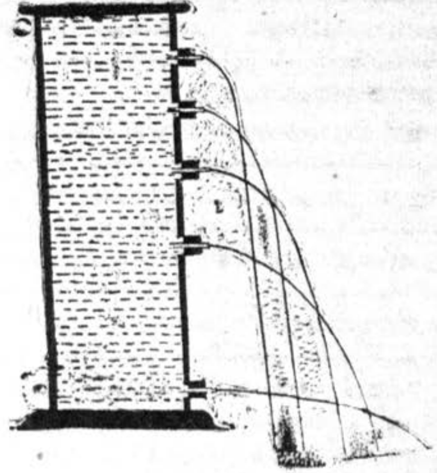

மற்றைய பாகம் குறுகலாயும் இருக்கும்படி வளைப்போம். பின்னர் அதனுள் போதுமான பாதரஸத்தை விடுவோம். பாதரஸத்தின் மேல் பாகங்கள் இரண்டும் ஒரே மட்டத்தில் காணப்படும். நீண்ட பாகத்தைப் பிடித்துக்கொண்டு இதை மெதுவாகத் தண்ணீர் நிறைந்த உயர்ந்த கண்ணாடிப் பாத்திரத்துள் விடுவோம். கீழே போகப் போகக் குறுகல் பாகத்தில் பாதரஸ மேல் பாகம் வரவர அதிகமாகத் தாழ்ந்து கொண்டும் நீண்டபாகத்தில் பாதரஸ மேல் பாகம் உயர்ந்துகொண்டும் வரும். இதனுல் தண்ணீருள் கீழே போகப்போக அழுத்தம் அதிகரிக்கிறது என்பது விளங்கும். இதற்குக் கீழ்நோக்க அழுத்தம் என்று பெயர்.

இவ்வாறு தண்ணீருள் கீழ்நோக்க அழுத்தம் அதன் கனத்தாலேயே இயற்கையால் அமைந்திருப்பின், தண்ணீரது அழுத்தமாற்றம் என்ற சக்தியால் அவ்விடத்திலேயேஸமமான எல்லாவித அழுத்தமும் இருத்தல் வேண்டும். இவைகளைச் சோதனைகள் மூலமாக வெளிப்படுத்துவோம்.

முதலில் தண்ணீரில் உள்ள மேல்நோக்க அழுத்தத்தைப்பற்றி எடுத்துக் கொள்ளுவோம். ஓர் சாண் குழாயை எடுத்துக்கொண்டு, அதன்வாயை மூடத்தக்க இலேசான வட்டத்தட்டைத் தயார் செய்து, அதன் மத்தியிலிருந்து நீண்டகயிறு கட்டி விடுவோம். இப்பொழுது அந்தத் தட்டால் குழாயை மூடி கயிற்றை அதனுள்ளாகவிட்டு மற்றைவாயின் வழியாக வெளிவரும்படி செய்து பிடித்துக்கொள்ளுவோம். தட்டுகீழேநிற்கும்படி குழாயை மேல்கீழாகப் பிடித்துக்கொண்டு சற்றுக்கயிற்றைவிடுவோம். அடித்தட்டு வேறாக விழுந்துவிடத் தொடங்குகிறது. மறுபடியும் தட்டை சேர்த்துப் பிடித்துக்கொண்டு குழாயைநேராக ஓர் கண்ணாடிப்பாத்திரத்திலுள்ள தண்ணீருள் ஆழமாக அழுத்திக் கயிற்றை விட்டுப் பார்ப்போம். தட்டு விழுவதே இல்லை. இதனால் தண்ணீருள் மேல்நோக்க அழுத்தம் இருக்கின்றதென்பது வெளியாகும். இதன் அளவைக்காண வர்ணத் தண்ணீரைக் குழாயுள் விடுவோம். வர்ணத்தண்ணீர் மேல் பாகம் வெளித்தண்ணீரின் மேல்பாகத்தோடு ஒரேமட்டமாக வந்த உடன் அடித்தட்டு விழத்தொடங்குகிறது. இதனால் தட்டின்மேல் வெளிநீர் மேல்பாகம்வரையில் நிற்கக்கூடிய தண்ணீரின் கனம் எவ்வளவோ அவ்வளவுதான் தட்டில் மேல் தாக்கும் மேல்நோக்க அழுத்தத்தின் அளவும் என்பது விளங்கும். ஆனால் இந்த அளவுதான் தட்டின்மேல் தாக்கும் கீழ்நோக்க அழுத்தமும். ஆதலால் தண்ணீருள் ஒவ்வொரு பரப்பிலும் மேல்நோக்க அழுத்தம் இருக்கின்றது. அது அதன்மேல் உள்ள கீழ்நோக்க அழுத்த அளவிற்கு ஸமம் என்பது இச்சோதனையால் வெளியாகின்றது.

இனிப் பக்க அழுத்தங்களை எடுத்துக்கொள்ளுவோம். ஓர் உயர்ந்த பாத்திரத்தை எடுத்து அதன் பக்கத்தில் நேராக ஒன்றன்கீழ் ஒன்றாக ஐந்து துளைகள்விட்டு அவைகளைக் கண்ணாடிக்குழாய் ஏற்றப்பட்ட சடையால் அடைத்து, அக்கண்ணாடிக்குழாய்களை ரப்பர்குழாய், அடைப்பு, மூலமாக அடைக்கவும் திறக்கவும் வேண்டிய ஏற்பாடு செய்வோம். இந்தப் பாத்திரம் நிறையத் தண்ணீரைவிட்டு ஐந்துகுழாயையும் திறந்து விடுவோம். உடனே கீழ் குழாய் மூலமாகத் தண்ணீர் அதிவேகத்துடனும், மேலே போகப் போகத் தண்ணீர் குறைந்த வேகத்துடனும் வருவதைக் காணலாம். மேலும் மேல் குழாயில் வரும் தண்ணீர் உள்ளிருக்கும் தண்ணீர் மேல்பாகம் இறங்கி வரவர வேகம் குறைந்துவந்து முடிவில் நின்றுவிடுவதையும் காணலாம். இதனால் தண்ணீருள் பக்க அழுத்தங்கள் இருக்கின்றன என்பதும் அவை ஆழத்திற்கேற்ப கீழ்நோக்க அழுத்தத்தைப் போல மாறுகின்றன என்பதும் வெளியாகும்.

ஆகவே 'தண்ணீருள் ஓர் புள்ளியை எடுத்துக் கொண்டால் அதன்மேல் எல்லாப் பக்கங்களிலும் அழுத்தம் இருக்கின்றன. இவை அந்தப் புள்ளி

யின்மேலுள்ள தண்ணீரின் கனத்தால் உண்டாகும் கீழ்நோக்க அழுத்தத்தால் உண்டாகித் தண்ணீரின் அழுத்தமற்ற சக்தியால் ஸமமாக எல்லாப் பக்கங்களிலும் நோக்கும் அழுத்தமாக மாற்றப்படுகின்றன. அந்தப் புள்ளியில் மேல்நோக்க அழுத்தம், பக்க அழுத்தங்கள் காணப்படுகின்றன. இவைகள் ஒவ்வொன்றும் அந்தப் புள்ளியின் மேலுள்ள கீழ்நோக்க அழுத்தத்திற்கு ஸமம்' என்பவை விளங்கும். இந்த உள் அழுத்தம் தண்ணீரின் மூன்றாவது அற்புதகுணம்.

நான்காவது அற்புதகுணம் தண்ணீருக்கு உண்டு. இது மட்டமாகல் என்ற குணத்திற்கு விரோதமாக இருக்கும். இதை உணரப் பின்வரும் சோதனையைச் செய்வோம். ஒருகண்ணாடி பாத்திரத்திலுள்ள தண்ணீரில் அநேகவித போலுள்ள கண்ணாடிக் குழாய்களை விடுவோம். உடனே போல் குறைந்த குழாயுள் தண்ணீர் வெளிமட்டத்தைவிட அதிக உயர்ந்தும், போல் அதிகமாக, உள் தண்ணீர் வெளிமட்டத்தைவிட கொஞ்சம் உயர்ந்தும் காணப்படும். மயிரிழைப் போலுடைய குழாயுள் தண்ணீர் வெளிமட்டத்தைவிட அதிக உயரம் கிளம்பிநிற்கும். இதற்குக்காரணம் பின்வருமாறு. தண்ணீர் கண்ணாடியில் ஒட்டும் தன்மை உடையது. ஆதலால் குழாயின் போல் குறையக்குறைய அதன் பக்கங்கள் கிட்டநெருங்கிவிடுகின்றன. உள்ளிருக்கும் தண்ணீரும் குறைந்து விடுகின்றது. ஆகவே ஒட்டும் சக்தி தண்ணீரின் கனத்தைவிட மிக அதிகமாகிவிடுகின்றது. சிறுபோலுடைய குழாயுள் ஒட்டும்சக்தி தண்ணீர் கனத்தைவிட அதிகப்பட தண்ணீரை மேல் தூக்கி நிறுத்திவிடுகிறது. மயிரிழைக்குழாயுள்ளோ இந்த ஒட்டும் சக்தி மிக அதிகமாகத் தண்ணீர் மிக உயர்ந்து நிற்கின்றது. போல் அதிகமான குழாயுள் பக்கங்கள் விலகியும் உள் தண்ணீர் அதிகமாயும இருப்பதால் ஒட்டும் சக்தி தண்ணீர் கனத்தைவிட அதிக ஏற்றமுடையதாக இராமல்போக, தண்ணீர் அதிக உயரம் ஏறுவதில்லை. இந்த ஏற்றம் குழாயின் போல் அதிகமாகக் குறைந்தவிடத்து நன்றாகக் காணப்படுவதால் இந்தக்குணத்திற்குத் தந்துஏற்றம் என்று பெயர்.

இதேமாதிரி தந்து இறக்கமும் தண்ணீர் விஷயத்தில் காணலாம். இது ஒட்டும் சக்தியே இல்லாததால் வருவது. ஓர் கண்ணாடிக்குழாயைத் தேங்காய் எண்ணெயில் தோய்த்து நன்றாக உதறிவிட்டுத் தண்ணீரில் விட்டால் உள் தண்ணீர் வெளிமட்டத்தைவிட சற்றுத் தாழ்ந்து நிற்கும். எண்ணெய்க்கும் தண்ணீருக்கும் ஒட்டும் சக்தி இல்லை. தண்ணீர் தனது கனத்தால் எண்ணெயோடு ஸம்பந்தப்பட்ட விடங்களில் நழுவிவிடுகின்றது. இந்த நழுவும் சக்தியால் தண்ணீர் அமுக்கப்படுகின்றது. குழாயின் போல் குறைந்தவிடத்து,நழுவும் சக்தி, குறைந்திருக்கும் தண்ணீரின் மேல்நோக்க அழுத்தத்தைவிட அதிகரிக்க உள் தண்ணீர் வெளிமட்டத்தைவிடக் கீழே அமுக்கப்படுகின்றது. குழாயின் போல் அதிகமாக இந்த நழுவும்சக்தி உள் தண்ணீரின் மேல்நோக்க அழுத்தத்தைவிட கொஞ்சம் அதிகமாக இருக்கின்றது. இதனால் உள் தண்ணீர் கொஞ்சம் தான் அமுக்கப்படுகின்றது. இந்த தாழ்வு அல்லது இறக்கமும் குழாய்களின் போல் அதிகக் குறைந்தவிடத்தே நன்றாகத் தெரிவதால் இந்தக் குணத்திற்குத் தந்து இறக்கம் என்று பெயர். வெறும் கண்ணாடிக் குழாயிலேயே தந்து இறக்கத்தைக் காணலாம். வெறும் கண்ணாடிக் குழாயை அதனோடு ஒட்டும் சக்தி இன்றி நழுவு சக்தி மிகுந்த பாதரஸத்தில் விடவேண்டியது. உடனே உள் பாதரஸம் வெளிமட்டத்தைவிடத் தாழ்ந்திருப்பதைக்காணலாம்.

இவ்விருகுணத்திற்கும் பொதுவாகத் தந்துகுணம் என்று பெயர். இதுவே நான்காவது குணம். கண்ணாடிப் பாத்திரத்திற்கும் தண்ணீருக்கு ஒட்டும் சக்தி இருத்தலால் ஸாதாரணமாக நீர் மேல்பாகம் பாத்திரத்தின் அருகில் சற்று உயர்ந்தும் மத்தியில் தணிந்து மட்டமாகவும் காணப்படும். அதாவது கண்ணாடிப் பாத்திரத்திலுள்ள தண்ணீரின் மேல்பாகம் (தந்து ஏற்றத்தால்) மேலிருந்து நோக்கில் சற்றுக் குழிவாக இருக்கும். கண்ணாடிப்பாத்திரத்தில் பாதரஸத்தைவிட்டால் நழுவும் சக்தியால் அதன்மேல் பாகம்பாத்திரத்தின் அருகில் தணிந்தும்மத்தியில் உயர்ந்து மட்டமாகவும் காணப்படும். அதாவது கண்ணாடிப் பாத்திரத்தில் உள்ள பாதரஸத்தின் மேல் பாகம் (தந்து இறக்கத்தால்) மேலிருந்து நோக்கில் திரண்டு இருக்கும். சாம்பல் நுனியை தண்ணீரில் நனைத்தால் அதில் ஈரம் ஏறுவது, ஒத்துகாகிதத்தில் மைஏறுவது, மணல்குவியலைச் சுற்றிவிட்ட ஜலம் முழுவதையும் நனைப்பது, விளக்குத்திரியில் எண்ணெய் ஏறுவது, செடிகள் அடியில்விட்ட தண்ணீர் அவைகள் உச்சிவரை ஏறுவது, ஆகிய இவைகள் எல்லாம் தந்து ஏற்றகுணத்தால் உண்டாகும் தோற்றங்களே.

இங்குத் தண்ணீரின் நான்குகுணங்கள் எடுத்து விவரிக்கப்பட்டன. அவையாவன, சுருங்காமை (அழுத்தமாற்றம்), மட்டமாகல், உள் அழுத்தம், தந்துகுணம் ஆகிய இவைகளே. ஐந்தாவது முக்கிய குணம் ஒன்றிருக்கிறது. அதற்குத் தாங்குகுணம் என்று பெயர். இத்துடன் அநேக அற்புத விஷயங்கள் ஸம்பந்தப்பட்டிருப்பதால் இதை வேறாக எடுத்து அடுத்த ஸஞ்சிகையில் விவரிப்போம்.

இந்துலேகை

(264-ம் பக்கத் தொடர்ச்சி)

3-ம் அத்தியாயம்

கோபத்தினாற் செய்த சபதம்

பஞ்சமீனனுக்கும் மாதவனுக்கும் நடந்த வாக்குவாதத்தைப்பற்றி நாம் முதல் அத்தியாயத்திற் கூறியிருப்பது எல்லோருக்கும் ஞாபகமிருக்கும். அச்சண்டையின் காரணமாக பஞ்சமீனனுக்குக் கோபம் மேலிட்டது. அவன் கண்களினின்றும் நெருப்புப்பொறி பறந்தன. அவன் சுபாவமாக அற்பத்திற்கெல்லாஞ் சினங்கொள்பவன். அப்பேர்ப்பட்டவனுக்கு இப்போது கேட்பானேன்? பேய்க்குக் கள்வார்த்தாப்போலிருந்தது. அவன் புத்தி தடுமாற்றங்கொண்டது. லக்ஷிமி கடாக்ஷம் பூர்ணமாய்ப் பொருந்திய செம்பேழியத்துப் பூவல்லி என்னும் வீட்டிற்கு அவன் எஜமானனாயிருந்தான். அவனுக்கு முன் அந்த எஜமான ஸ்தானத்திலிருந்தவர்களில் இரண்டு பேர் ஒரு சுதேச மன்னனின் கீழ்த் திவான் (மந்திரி) உத்தியோகம் பார்த்துவந்தவர்கள். பூர்வகாலந்தொட்டே இந்தப் பூவல்லிவீட்டார் ஐசுவரியத்திலுஞ் சிறப்பிலுஞ் செல்வாக்கிலுஞ் சிறந்தவர்களாயிருந்துவந்தனர். இந்தவம்சத்திற் பிறந்தவர்களின் சாமர்த்தியத்தினாலும் அதிர்ஷ்டத்தினாலும் இவ்வீட்டினது செல்வமுஞ் செல்வாக்கும் தினேதினே விருத்தியாயிற்று. ஆனால் சிறிதுகாலமாக ஏதோ கொஞ்சம் அதிர்ஷ்டக்குறைவினால் க்ஷீணதசையடைய வாரம்பித்ததெனினும் இன்னும் இது, தன் பூர்வ அந்தஸ்தினின்றும் அதிகமாய்த் தாழ்ந்துவிடவில்லை. நமது கதை யாரம்பிக்குங் காலத்தில் வருஷத்திற்கு நிலங்களிலிருந்து தானிய வகையில் 20,000-படியும் தோட்டந் துரவுகளிலிருந்து ரொக்கத்தில் ரூபா 10,000-மும் வருமானமிருந்தது. குடும்பம் பெரிதானதாலும் செலவும் அதற்குத் தக்கபடி அதிகமாயிருந்ததினாலும் வருஷவாரியில் செலவுபோக மீந்தது ரூபா 5,000-தான். பஞ்சமீனன் ஒரு உலோபி. எச்சிற்கையால் காக்கையோட்டமாட்டான். ஆயினும் அவன் ஜெபம் இங்குச் சாயவில்லை. ஏனெனில் தர்மசிந்தையுந் தயாளகுணமும் ஒருங்கே அமையப் பெற்ற இவனது முன்னோர்கள், பிராமணர்களுக்குத் தினம் இரண்டு வேளைகளிலும் அன்னமளிக்கும் இரண்டு சத்திரங்களையும், சகல உற்சவாதிகளும் அதிக வைபவத்துடன் நடைபெறும் லக்ஷிமி கோவிலொன்றையுங் கட்டி வைத்துவிட்டுப் போயினர். இந்தத் தர்மங்களை நிறுத்த இவனுக்கு யாதொரு அதிகாரமுங் கிடையாது. இதுவுமல்லாமல், பெரியோர் காலந்தொட்டே குடும்பத்தார் வெகு டாம்பீகமானகுடித்தனஞ் செய்து வந்தனர். ஸ்திரீகள் எப்போதும் விலையுயர்ந்த பட்டாடைகளையே உடுத்தனர். ஸ்நானஞ் செய்வதற்கு எண்ணெய் முதலியன எப்போதுங் குறைக்கப்படாமல் அளவிற்கு மிஞ்சியே வாங்கப்பட்டு வந்தன. வீட்டில் ஸதா ஸர்வகாலமுஞ் சேவகர்கள் பலர் உழைத்து வந்தனர். இவற்றிலெல்லாஞ் செலவை இழுத்துப்பிடிக்க அவனாற் சாத்தியப்படவில்லை. ஆனபோதிலும், செலவு அதிகமாய்ப் பிடித்த வருஷத்தில் ரூ 5,000-த்திலிருந்து எடுப்பது அவனுக்கு எட்டிக்காயாயிருந்தது. இவ்வளவு உலோபத்தனத்திலும், அவன் தன் மனைவியாகிய குனி குட்டியம்மாளுக்கும் தன் குமாரியான லக்ஷிமி குட்டியம்மாளுக்கும் ரூ. 30,000-பெறும்படியான சொத்தை எழுதிவைத்தான். இந்த லக்ஷிமி குட்டியம்மாள் தான் இந்துலேகையின் தாயார். அவன் மனைவியும், அவன் சென்னையினின்று வந்தபோது அவனது குமாரனாகிய கோவிந்த குட்டிமீனனும், இந்துலேகையும் அவளது தாயும் எல்லாரும் பஞ்சமீனனுடன் பூவரங்கிலிருக்கும் அவனது வீட்டில்வசித்துவந்தனர். அவனுக்கு இரண்டு மூன்று வீடுகளிருந்தன. எல்லாம் இரண்டு மாடிகளையுடையன. இந்த இருப்பிடத்திற்கருகில்தான் ஸ்நானாலயம், குளம், தேவாலயம், பிராமணர்களுக்கான அன்னசத்திரம் முதலியவைகளிருந்தன. இப்பூவரங்கு வீட்டிற்கு இருநூறு, முந்நூறு கஜங்களுக்கப்பால்தானிருந்தது பூவல்லி வீடும். ஆனால் இரண்டிற்குஞ் சேர்த்து ஒரே மதில்சுவர்தான் போடப்பட்டிருந்தது.

நமது கதை தொடங்குங் காலத்தில் பஞ்சமீனனுக்கு வயது எழுபதாயிற்று. அவனது சிற்றப்பன்மார்களில் ஒருவர் திவான் உத்தியோகத்திலிருந்தபோது, அவன் ஒரு தாசில்தாராயிருந்தான். இப்போது அவன் வேலையைவிட்டு முப்பது வருஷகாலமாய்விட்டது. அவன் கண்ணுக்கழகாயிருப்பான். தேகம் பெருமனாயுங் குள்ளமாயும் அமையப்

பெற்றவன். தலையோ வழுக்குத்தலை. வாயில் மேல்வரிசையில் மூன்று பற்களும் கீழ்வரிசையில் ஐந்து பற்களுந்தான் போயிருந்தன. அவன் இடுப்பில் தங்கபெல்டு போட்டிருந்தான். தங்கத்திற்கட்டப்பட்ட உத்திராக்ஷமாலையொன்று அவன் கழுத்தில் தொங்கிற்று. தலையில் ஒரு கம்பளிக்குல்லாவுங் கையில் வெள்ளிப்பிடிபோட்ட தடியொன்றுமிருந்தன. அவன் தாசில் உத்தியோகம் பார்த்தானென்று நாம் கூறியிருப்பதைக்கொண்டு அவனுக்கு ஆங்கிலபாஷை தெரியுமென்று நமது நண்பர்கள் அபிப்பிராயப்படலாகாது. ஆங்கிலத்திலொரு அக்ஷரங்கூட அவனுக்குத் தெரியாது. அவன் உண்மையில் தயை, தாக்ஷிணியம், அன்பு முதலிய நற்குணங்களை யுடையவனாயினும், அவனுக்குங் கோபத்திற்கும் வெகு சிநேகம். நண்பர்கள் ஒருவரைவிட்டொருவர் பிரிந்திருப்பது துர்லபம், இதனுடன் வயதுமாய்விட்டபடியால் கேட்கவேண்டுமோ? யாரைக் கண்டாலும் எரிந்து விழுவான். எப்போது பார்த்தாலும் முகத்தில் எள்ளுங் கொள்ளும் வெடிக்கும். சாந்தமென்பது ஒருவேளையுங் கிடையாது. இவைகளுடன் கிழகச்சுங் கூடச்சேர்ந்தது. அவன் சிரித்த முகத்துடன் பேசுவது இந்துலேகை யொருவளுடன்தான். இதற்குக் காரணம் உயிரோடிருக்கும்போது பேஷ்கார் உத்தியோகம் பார்த்துவந்தத் தன் குமாரனாகிய கிருஷ்ண மீனனிடமிருந்த அன்போ அல்லது இந்துலேகையின் உத்தம குணங்களோ என்பது புலப்படவில்லை. இவைகளிலேதாவதொன்று தான் இருக்கவேண்டும். பஞசுமீனனுக்கு அவனுடைய முன்கோபம் அவனுக்கே நன்றாய்த் தெரியுமாதலால், இந்துலேகையின் முன்னிலையில் எங்கே தனக்குக் கோபம் வந்துவிடப்போகிறதோவெனப் பயந்து அவளைப் பார்க்க அவன் அவளுடைய வீட்டிற்குப் போவதில்லை. ஆனபோதிலும் தினத்திற்குக் குறைந்தபக்ஷம் இரண்டு மூன்று தடவை யவளைப்பற்றி விசாரித்துக் கொண்டே யிருப்பான். இந்துலேகையைத் தவிரப் பூவரங்கிலாகட்டும், பூவல்லியிலாகட்டும் வசிப்பவர்களில் ஒருவராவது அவனுடைய கோபத்திற்காளாகாமல் ஒரு தினமாவது கழிப்பதில்லை. மாதவனுக்கும் அவனுக்கும் வாக்குவாதம் நடந்தபோது காலை சுமார் 6-மணி இருக்கும். இந்தச் சச்சரவு முடிந்தவுடன் பஞ்சுமீனன் கோபாக்கிராந்தனாய்ப் பூவரங்கிலிருக்குந் தனது வீட்டிற்குப் போய்த் தாழ்வாரத்தில் தன் குமாரத்தி லக்ஷ்மிகுட்டி மாத்திரமிருப்பதைக்கண்டு "அந்த மூட ஈனஜாதிப்பயலைப் பார்த்தாயா? சண்டாளன்! நீசன்! ஒரு காசுக்கு முதவாத தரதலை! அவன் என்னிடம் எவ்வளவு அவமரியாதையாய்ப் பேசினான் தெரியுமா? என்னைக் கொஞ்சங்கூட லக்ஷியம் பண்ணாமற் பேசினான் துஷ்டன்." என்று உளறினான்.

"யார்?" என்று லக்ஷ்மிகுட்டி கேட்டாள்.

"யார்? மாதவன் தான்."

"என்ன, மாதவனா?" என்றாள் லக்ஷ்மி.

"ஆம், மாதவனென்று நான் முன்னமே சொல்லவில்லையா?" என்று பதைபதைத்து விடைகூறினான் பஞ்சுமீனன்.

பிறகு மாதவன் கூறினவற்றைக்கூடக் கொஞ்சம் சுவயமாய்க் கலந்து ஜாஸ்தியாக்கிச் சொன்னான். அவன் இதைத் தன் மகளிடஞ் சொல்லிக்கொண்டிருந்தபோது, கேசவன் நம்பூதிரி ஓர் அறையிலிருந்து வெளிவந்து எல்லாவற்றையுங் கேட்டுக்கொண்டிருந்தான். பஞ்சுமீனன் திரும்பி யவனைப்பார்த்து "இக்கீழ்மகனுக்கு என்னுயிருள்ளமட்டும் நான் இந்துலேகையை மணம் புரிவிப்பதில்லை. என்ன, லக்ஷ்மிகுட்டி, மௌனஞ் சாதிக்கிறாய்?"

"நான் என்ன சொல்வது?" என்றாள் லக்ஷ்மிகுட்டி.

"இன்னும் மாதவன்மீது நீ அவ்வளவு அன்பு பாராட்டுகிறாயா? சொல், என்ன, அவனது கட்டழகில் நீ மயக்கிவிட்டனைபோலும். இல்லாவிட்டால், நீ இவ்வாறு வாய்புதைத்து நிற்பதின் அருத்தமென்ன? நீங்களெல்லாரும் அற்பபுத்தியுடையவர்கள். பாரபுத்தி யென்பதே லவலேசமுங் கிடையாது. உங்கள் தலைகளையெல்லாம் ஒன்றாய்ச் சேர்த்து ஒரே நொறுக்காய் நொறுக்கிவிட்டாலும் என் ஆத்திரந் தீராது." என்று கூறினான் பஞ்சுமீனன்.

"மாதவன் எப்படிப் போனாலெனக்கென்ன? இந்த விஷயமாய் நான் சொல்லவேண்டியது ஒன்றுமில்லை.

ஆனால், நான் சொல்லவேண்டியது கொஞ்சமிருக்கிறது. நான் வழிபடும் பகவதிதேவி சாக்ஷியாய் நான் இந்துலேகையை மாதவனுக்கு மணம் புரிவிப்பதில்லை. இது சத்தியம்."

இச்சபதஞ் செய்தானோ, இல்லையோ, உடனே

பஞ்சமீனனுக்குப் பூர்வஞானம் வந்துவிட்டது. தான் முன்பின் ஆராயாதுசெய்த சபதத்தைப்பற்றி நினைத்து நினைத்து அனலிட்ட மெழுகுபோல் மனமுருகுவானாயினான். இந்துலேகையின் புத்தி சாதுரியத்தையும் அவள் மனதின் வலிமையையுந் தீரத்தையும் அவன் நன்றாய் அறிவான். மாதவனுக்கும் அவ்விளங்கொடிக்கும் பரஸ்பரம் உள்ளநேசமுமவனுக்குத் தெரியும். ஆதலால் தன் சபதம் நிறைவேறுமோ, நிறைவேறாதோ வெனப் பெரிதுங் கிலேசப்பட்டான். தன் வார்த்தை பொய்யானால்தான் மிகவும் அவமானப்படவேண்டியிருக்குமேயென்று பெரிதும் வருத்தமுற்றான். இவ்விதமான எண்ணங்களால் மனதைப் புண்படுத்திக்கொண்டு தாழ்வாரத்தில் ஒரு பலகையின்மீது உட்கார்ந்திருக்கும்போது, ஒருமணிநேரங் கழித்துத் திடீரென அவனுக்கு ஓர் எண்ணந் தோன்றிற்று. உடனே கேசவன் நம்பூதிரியை யழைத்துவரும்படி ஒரு ஆளை யனுப்பினான்.

நம்பூதிரி வந்து பலகையின்மீது உட்கார்ந்தவுடன் பஞ்சமீனன் அவனருகிற் சென்று அவனது காதில் வெகு இரகசியமான சில வார்த்தைகளைச் சொன்னான். "என் அருமை நண்பா, அன்றைக்கு மூர்க்கிலத்து நம்பூதிரியைப்பற்றி என்னிடம் நீ பேசிக்கொண்டிருந்தாயே, அப்போது நான் இந்துலேகையைப்பற்றி அவன் கேள்விப்பட்டிருக்கிறானென்றும் அவளை மணம்புரிய அவன் அதிக ஆவல் கொண்டிருக்கிறானென்றுஞ் சொன்னதாக எனக்கு நினைவிருக்கிறது. அவன் கண்ணுக்கழகாயிருப்பானா? தெரியுமா உனக்கு?"

"அவன், அழகில் மன்மதனையும் பழிப்பவன். அவன் முகம் நல்ல தங்க வர்ணத்தையுடையது. இந்துலேகையின் முகத்தைக்காட்டிலும் எத்தனையோமடங்கு அதிக அழகு வாய்ந்ததென்றால் அவன் முகம், அதைப்பற்றித் திரும்பியுஞ் சொல்லவேண்டுமோ? நான் இதுவரையில் அத்தகைய சுந்தர புருஷனைக் கண்டதேயில்லை." என்று தன்னாலானவரையில் வஞ்சனையின்றிப் புளுகினான் கேசவன்.

"இந்துலேகை யவனைப்பார்த்தால் அவனிடங்காதல் கொள்வாளென்பது உனக்கு நிச்சயமா?" என்று கேட்டான் பஞ்சமீனன்.

கேசவநம்பூதிரி பூணூலைக் கையிற்பிடித்துக்கொண்டு "நான் இந்த யக்ஞோபவீத சாக்ஷியாய்ச் சொல்லுகிறேன். அவனைக்கண்ட அத்தக்ஷணமே அவள் அவனை விவாகஞ் செய்துகொள்ள பேரவாக்கொள்வாளென்பதிற் யாதொரு ஐயமுமில்லை. வீண் வார்த்தையிலென்ன பிரயோசனம். அவனை நீர் நேரில் பார்த்தால் எல்லா சங்கதிகளும் கரதலாமலகம்போல் வெளிச்சமாய்த் தெரியும்." என்றுவாய் கூசாமற் பதிலுரைத்தான் கேசவன்.

"அதற்கென்ன? அப்படியே வரவழைத்துவிடுகிறேன்."

"அவனை இங்குக் கொஞ்சகாலம் வரவழைக்க உன்னால் முடியுமா?" என்று ஆவலுடன் கேட்டான் பஞ்சமீனன்.

"அவன் இங்குவந்தால் இந்துலேகை மாதவன்மீது வைத்திருக்குங் காதலை யொழிப்பாளென்பது என்ன நிச்சயம்?" என்றான் பஞ்சமீனன்.

கேசவன் நம்பூதிரி மறுபடியும் பூணூலைக்கையிற் பிடித்துக்கொண்டு, "நான் பிராமணனாயிருப்பது உண்மையானால், அவள் மாதவனை மறந்து நம்பூதிரியை மணம் புரிவாளென்பதும் உண்மையே. எனக்கு இதிற் கிஞ்சித்தாயினுஞ் சந்தேகங்கிடையாது." என்றான் கேசவன்.

பஞ்சமீனன் ஆனந்தக்கடலில் மூழ்கினவனாய். "அப்படியானால் அவனை இங்கு வரும்படி எழுது. ஆனால் மூடத்தனமான தொன்றுமெழுதாதே, உனக்குத்தான் இந்துலேகையின் குணாதிசயங்கள் நன்றாய்த் தெரியுமே. ஆகையால் ஜாக்கிரதையாய் எழுது. கடைசியில் நாமிருவரும் அவமானப்படாமலிருக்கும் விதமாய்க் காரியத்தை நடத்து. இங்கு வந்து இரண்டு மூன்று தினங்கள் தங்கியிருக்கும்படிக்கு நம்பூதிரிக்கெழுது." என்று குதூகலத்துடன் சொன்னான் பஞ்சமீனன்.

"உண்மையில், எல்லாவற்றிற்கும் ஈசனொருவனிருக்கிறான். இந்துலேகை அடையப்போகும் சுகத்திற்கோர் அளவில்லை. அவளது குடும்பம் நல்ல ஸ்திதியிலிருக்குமானால், எனக்கும் நல்லகாலந்தான். இதோ போய் உடனே எழுதுகிறேன்." என்றுரைத்தான் கேசவன்.

"பத்திரம், கடிதமெழுதுவதில் ஜாக்கிரதையாயிரு இந்துலேகைக்கு ஆங்கிலபாஷை முதலியவை நன்றாய்த் தெரியும். பிடித்த பிடியை விடாது அடம் பண்ணுவாள். அப்புறம் நம்முடைய ஜெபமொன்றுஞ்சாயாது. எல்லாம் நம்பூதிரியால் தான் ஆகவேண்டும். அவனுடைய நடவடிக்கைகளால் அவ

னேதான் இந்துலேகையின் மனதைத் திருப்பிக்கொள்ளவேண்டும். இதைத்தவிர வேறு வழியொன்றையுங் காணேம்." என்றான் பஞ்சுமீனன்.

"நம்பூதிரி அவளுடன் ஒரு மணிநேரம் பேசிய பின், இந்துலேகை யவன்மீது காதற்கொள்ளாள் என்பது நிஜமானால், கீழ்த்திசையிலுதிக்குஞ் சூரியன் மேற்றிசையி லுதிப்பானென்பதும் உண்மையே' என்றான் கேசவன் நம்பூதிரி.

"அவ்வளவு தைரியமாய்ச்சொல்லுகிறாயே என்ன? நம்பூதிரி அவ்வளவு கட்டழகு உடையவனா?" என ஆவலுடன் வினவினான் பஞ்சுமீனன்.

"இந்த விஷயத்திற் கிஞ்சித்தும் ஐயமில்லை. நான் இதோபோய் உடனே எழுதுகிறேன்" என்றான் கேசவன் நம்பூதிரி.

"என்ன, நான் சொன்னது தெரிந்ததா? அதே மாதிரி செய்யவேண்டும்" என்றான் பஞ்சுமீனன்.

தள்ளக்கூடாத சங்கடத்துக்குத் துக்கப்பட்டுலாபமென்ன:—இதைத்தான் பெரியோர்கள் "தெய்வசங்கற்பம்" என்பார்கள். மானிடர்களாகிய நம்மால் இதை அகற்றமுடியாது, தெய்வம் தான் செய்வதைச் செய்தே தீரும். மானிடர்களாகிய நம்மால் எது செய்யக்கூடுமோ அதைச் செய்துவிட்டு நாம் துக்கப்படாமலிருக்கவேண்டும். இனிமேல் இதிலிருப்பது ஈசன்செயல் என்று எல்லாவற்றையும் தெய்வத்தின் கையில் ஒப்பித்துவிட்டு நாம் துக்கப்படாமலிருக்கவேண்டும். சிறுவயதில் இதன் உண்மை நமக்கு அவ்வளவு செவ்வையாக விளங்கமாட்டாது. வயது செல்லச் செல்ல நமக்குத் தெய்வபக்தியும், தெய்வத்தின்கடாக்ஷமும் அதிகமாகவே, இதன் உண்மை விளங்கும். வீணான ஏக்கத்துடன் விசாரமும் துக்கமுமடைந்து தீராத்துன்பத்தை யகற்றமுயலுவதைவிட எல்லாம் தெய்வசங்கற்பம் என்று தெய்வத்தின் மேல் பழியைப்போட்டு நமது துயரத்தைவிட்டு நீங்கிச் சுகமாக வாழ்வது எவ்வளவு மேன்மை? இதே விஷயத்தைத்தான் பகவத்கீதை முதலான கிரந்தங்கள் நாம் துயரப்படும்பொழுது நாம் ஈசுவரனையே துணையாக அடையவேண்டுமென்று முறையிடுகின்றன.

சிறுவர்களுக்கான பக்கங்கள்

CHILDREN'S PAGES

கரும்பு தின்னக் கூலியும் வேண்டுமா?—கரும்பு தின்னுவது மிகக் கடினம். அது பலமான கழியாக இருப்பதால் அது தின்னத்தின்னப் பல்வலி எடுக்கும். அஜாக்கிரதையாய்க் கணு முதலியவற்றைக் கடித்துவிடுவோமாகில் நமது பற்களிலிருந்து ரத்தம் வந்தாலும் வரும். இவ்வளவு கஷ்டமான வேலையாகிலும் அதைத் தின்றால் அதன் சாறு மிகத் தித்திப்பாயும் பசி தாக முதலியவற்றைச் சாந்தம் செய்வதாயும் இருக்கின்றது. மேலும் வாழை மரத்தை வெட்டிவரும் கத்திகூராகிவருவதுபோல்கரும்புதின்னப் பற்களில் உள்ள அழுக்குக்கள் எல்லாம் போய்ப் பற்குச்சி போட்டுப் பல் தேய்த்துவிட்டாற்போல சுத்தமாகிவிடும். கஷ்டமான வேலைகளை செய்து முடிப்பதற்கு ஜனங்கள் பொதுவாகக் கூலி கேட்பது வழக்கம். இதன்படி கரும்புதின்ன ஏன் கூலி கேட்பதில்லை? அந்த வேலை கஷ்டமான வேலையாயினும் அதைச் செய்வதினாலேயே செய்பவனுக்குத் தித்திப்பான ஆஹாரமும் பானமும் கிடைக்கிறது. ஆகையால் இதைச்செய்ய ஒருவரும் கூலி கேட்பதில்லை. இதுபோலவேதான் காற்றக்காலங்களில் குடை பிடிக்கும்பொழுதும், குடையை அக்காலங்களில் கையில்நிலை பெறும்படி பிடிப்பது மிகக் கஷ்டமாயினும், அது வெயில் அல்லது மழையிலிருந்து நம்மைக் காப்பாற்றுவதால் அந்தக் கஷ்டத்தைப் பாராட்டாது நாம் அதையும்பிடித்துப் போகிறோம்.

இதுபோலவேதான் ஸன்மார்க்கத்தில் பழகுவதிலும், சிற்றின்பங்கள் நிறைந்த இப்பாழுலகில் ஸன்மார்க்கத்தில் நிலைபெற்று நடப்பது மிகக்கடினம். 'நன்மை விதைத்தால் நன்மை விளையும்' என்ற பழமொழி ஒரே ஜன்மத்தில் பெரும்பாலும் உண்மையாகக் காணப்படுவதில்லை. அவனவன் கர்மானுஸாரம் அனேக ஜன்மங்களில்தான் அதன் உண்மை வெளியாகும். ஒரு ஜன்மத்தில் உள்ளவைகளை நோக்கில் ஸன்மார்க்கத்தில் நடப்பவர்களுக்கு இஹலோக ஸுகம் குறைவாகவும், துன்மார்க்கிகளுக்கு இது அதிகமாயும் காணப்படும். தருமபுத்திரர் ஸீதை முதலியவர்கள் பட்ட கஷ்டங்களையும் பின்னர் அவர்கள் மனம்நொந்து வாழ்நாட்களை முடித்

தனையும், துரியோதனாதிகள் இராவணன் முதலியோர் இருந்தவரையில் ஸுகமாக இருந்ததோடும், முடிவில் வீரராகப் போர்க்களத்தில் முன்வைத்த கால் பின்வைக்காது கீர்த்திபெற இறந்ததோடும் ஒப்பிட்டால் நாம் முற்கூறியதின் உண்மை நன்றாக வெளியாகும். இதனால் ஸாதாரண ஜனங்களால் எளிதில் ஸன்மார்க்கத்தில் நிலைபெற முடியாது. ஸன்மார்க்கத்தில் நிலைபெற்று நடப்பது இவ்வளவு கடினமாயினும், அதில் சற்றுப் பழகினால் அதனால் நமது மனதிற்கு வரும் சாந்தம், விசாலம், ஸந்தோஷம் சற்று வெளியாகும். இம்மார்க்கத்தில் பழகுவதால் உண்டாகும் கஷ்டங்களுக்கு இவைகளே தகுந்த பரிஹாரமாகும். ஆகையால் ஸன்மார்க்கத்தால் எவ்வளவு கஷ்டம் உண்டானபோதிலும், அதில் நடைபெறுவதற்கு எவ்வளவு தடை ஏற்பட்டபோதிலும் அதனால் மனதிற்கு வரும் மேன்மையை அறிந்த ஒவ்வொருவனும் அந்தக்கஷ்டத்தைத்தாங்கிக்கொண்டு வேறு பலன் ஒன்றையும் அபேக்ஷிக்காது ஸன்மார்க்கத்தில்விடாது முயலுவான். ஸன்மார்க்கக் கரும்பைத்தின்னக் கூலியும் கேட்பாருண்டா? அது கரும்பென்று உணர்ச்சி மாத்திரம் ஒருவனுக்கு இருந்தால் போதும்.

* * *

ஆகவே கரும்புதின்னக் கூலியும் வேண்டுமா? என்ற பழமொழிக்கு ஒருவேலையைச் செய்வதே ஒருவனுக்குச் சிறந்த பலனைக்கொடுக்குமாயின் அதைச் செய்வதற்கு ஒருவனும் கூலிகேட்கமாட்டான் என்பது பொருள்.

வாயிலார்நாயனார் திவ்யகதை.—இப்பொழுதுதான் திருமயிலை அறுபத்துமூவர் உத்ஸவம் நடந்தேறியது. இந்த ஸந்தர்ப்பத்தில் அறுபத்து மூவருள் ஒருவராயும் திருமயிலையில் அவதரித்தவராயும் உள்ள வாயிலார்நாயனாரைப்பற்றிக் கூறி ஆனந்திப்போம்.

வருஷங்களில் ருதுக்கள் எவ்வாறிருக்கின்றனவோ, அவ்வாறே மத விஷயங்களிலும் தகுந்த காலங்கள் உண்டு. எவ்வாறு வஸந்தருதுவில் செடிகொடிவர்க்கங்கள் தழைத்து ஓங்கி அழகிய புஷ்பங்களைத் தாங்கி நிற்பதும் அல்லாமல் வழியிலுள் புற்பூண்டுகளும்கூடப் புஷ்பித்து ஆனந்தகரமாக விளங்குகின்றனவோ, அவ்வாறே கடைசிப்பாண்டியர்கள் காலத்தில் ஏற்பட்ட சிவமதக்கிளர்ச்சியில் தென் இந்தியாவில் ஒவ்வொரு மூலை முடுக்கிலிருந்தும் மஹான்கள் கிளம்பினர். இவர்கள் ஸகல ஜாதியார்களிடத்திலிருந்தும் கிளம்பி நமது நாட்டைப் புனிதமாக்கினர். நந்தன் முதலிய இத்தகைய மஹான்களை நாம் எல்லோரும் மிகுந்த மனஉருக்கம் பக்தி முதலியவைகளுடன் இன்னமும் மறவாது ஞாபகத்தில்வைத்திருக்கிறோம். நமது கதாநாயகராகிய வாயிலார் இந்தக்கிளர்ச்சிக் காலத்தில் திருமயிலையில் வேளாளர் குலத்தில் உதித்தவர். அவர் வாழ்க்கைத்தொழில் பகவத் ஆராதன மாத்திரமாயிருந்தபடியால் அவர் வாழ்நாளில் அற்புதவிஷயங்கள் ஒன்றும் ஸம்பவிக்கவில்லை. இந்தத் தொழில், பெரும்பாலார்க்கும் மிகஸாரமற்றதாகத் தோன்றிய போதிலும், நாயனார் ஆயுள்முழுவதைக் கவர்ந்து அவருக்குப்பேரானந்தத்தை அளித்துக்கொண்டு வந்தது.

வாயிலாரது பூஜை மிக அற்புதமானது. ஊரிலுள்ள கோயிலுக்கு அவர் போனவரேயல்லர். அங்கு நடக்கும் விஷயங்கள் அவர் மனோநிலைக்குத் தாழ்ந்தவைகளாகவே அவருக்குப்பட்டபடியால் அவர் ஓர் பெரிய கோயில் கட்டினார். அதைப்போன்ற சிறந்தகோயில் இவ்வுலகில் எங்கும் இல்லை. அதற்கு அநேகம் பொற்கோபுரங்களை அமைத்தார். வெள்ளிச்சுவர், ரத்னஸ்தம்பங்கள் முதலியவைகளோடுகூடி விஸ்தாரமானய மண்டபங்களை அங்கு அமைத்தார். நல்ல ஒழுங்காக அந்தக் கோயில் கட்டப்பட்டிருந்தது. அதைச்சுற்றிப் பஞ்சலோகங்களால் செய்த ஐந்து பிரகாரங்கள் இயற்றி அவைகளுள் வெளிச்சுவரை இரும்பாலேயும், உள்சுவரை பொன்னாலேயும் அமைத்தார். அந்தக் கோயிலுள் மாம்பழம் பிரமாணமாக உள்ள ரத்னங்கள் மூலமாகப் பிரகாசம் உண்டாக்கினாரே ஒழிய,ஸாதாரண தீபங்களை அவர் அங்குப் போடவில்லை. கண்ணாடிகளை விசித்திரமாக ஒழுங்குபடுத்தி வைத்துக் கோயில் வைபவங்கள் மிகச் சிறப்புற்று விளங்கும்படி செய்தார். இந்தக் கோயிலின் மத்தியில்தான் கைலாஸத்திற்கு ஸமமாகிய மூலஸ்தானத்தை அமைத்தார். இதில் பகவத் ஸ்வரூபமான மூல லிங்கம் அமைக்கப்பட்டு’’ விலை உயர்ந்த ஆபரணங்கள், நல்ல பரிமளம் வீசும் புஷ்பங்கள் ஆகிய இவைகளால் அனந்தமாக அலங்கரிக்கப் பெற்றிருந்தது. இந்த லிங்கத்தின் இருபுறத்திலும் இரண்டு கல்பக விருக்ஷங்கள் அமைக்கப்பட அவைகள் தமது திவ்ய கந்தத்தைக் கோயிலெங்கும் பரவச்செய்தன. இவர் கட்டிய கோயிலின் பெருமையை மனிதர்கள் நாவால்

எவ்வளவு எடுத்துச் சொல்லியும் அதன் லவலேசத்தைக்கூட உள்ளபடி வர்ணிக்கமுடியாது.

இவ்வளவு சிறந்த கோயிலைக்கட்டப் போதுமான திரவ்யம் வாயிலாருக்கு எங்குக் கிடைத்தது? அவர் எங்கு இதைக்கட்டினார்? என்ற சங்கை எல்லோருக்கும் பிறக்கும். அவர் திரவ்யத்தால் இக்கோயிலைக் கட்டவில்லை. அவர் கற்பனைசக்தியே இதற்கு முக்கிய ஸாதனம். இந்த கற்பனைசக்தி முற்கூறியபடி ஒழுங்காகத் தொழிற்படுவதற்கு அபூர்வ திரவ்யமாகிய பகவத் பக்தியே அவருக்கு மூலபலமாக இருந்தது. இவ்வற்புதக் கோயிலை அவர் தமது மனதிலேயே கட்டிக்கொண்டார். அவர் இந்தக் கோயிலிலுள்ள பரம்பொருளோடேயே ஸதா இணைபிரியாதிருப்பார். தமது சாப்பாடு, தூக்கம், தொழில் முதலியவைகளைக்கூட மறந்து, இராப்பகல் ஓய்வு ஒழிவு இன்றி இப்பகவானுக்குப் பூஜைகளை நடத்துவார். இரவானாலும் பகலானாலும் ஸரி, இடி இடித்தாலும் மழைபெய்தாலும் ஸரி, ஒன்றையும் கவனியாது இவர் தமது பகவத்பூஜையை விடாது நடத்திப் பரவசமாகி, தமது கோயில் பரம்பொருள் எல்லாவற்றையும் மறந்து தான் மாத்திரமாகச் சேஷித்து அசைவற்றிருப்பார். வரவரப் பழக்க விசேஷத்தால் இவர் மானஸபூஜை பழுத்து ஞானநிஷ்டையாக, விக்கிரஹம் மறைந்து தானே பரம்பொருளாகச் சேஷித்து நின்றார். நாயன்மார்கள் திவ்ய சரிதைகளை எழுதிய சேக்கிழார்,

'மறவாமை யானமைத்த
மனக்கோயி லுள்ளிருத்தி
யுறவாதி தனையுணரு
மொளிவிளக்குச் சுடரேற்றி
யிறவாத வானந்த
மெனுந்திருமஞ் சனமாட்டி
யறவாணர்க் கன்பென்னு
மமுதமைத்தர்ச் சனைசெய்வார்.

ஆனந்த பரவசமாகக் கூறுகிறார். அவரது மௌனமான மானஸபூஜையின் சிறப்பு காலக்கிரமத்தில் பலர் அறிய வெளிவர, அவர் விதேக முக்திபெற்றதும் ஸமாதிசெய்யப்பெற்று நாயன்மார்களுள் ஒருவராக மதிக்கப்பெற்றார்' என்று புராணங்கள் கூறும். இப்பொழுது திருமயிலை அம்பாள் ஸந்நிதிக் கெதிரில் பிராகாரத்தில் வாயிலாநாயனார் கோயில் இருப்பதை யாவரும் காணலாம்.

இதுவே மானஸ பூஜையின் சிறப்பு. நண்பர்களே! பரமபதம் இவ்வளவு எளிதில் கிடைக்கக்கூடியதாயினும், எவ்வளவு சிரமஸாத்யமாகவும் இருக்கிறது பாருங்கள்.

ஸ்திரீகளுக்கான பக்கங்கள்

LADIES' PAGES

சகுந்தலை அல்லது பிரிவினிலை

1. கடிதம் வரைந்த காதை

காதன் மனையாளுங் காதலனு மாறின்றித்
தீதி லொருகருமஞ் செய்பவே—ஓதுகலை
எண்ணிரண்டு மொன்றுமதி யென்முகத்தாய் நோக்கன்
கண்ணிரண்டு மொன்றையே காண். [

என்பது நன்னெறி. தருமவழியின்கண் உண்டாகும் அமுதமூட்டிய நூலில் காணப்பட்ட அப்பாடலின் கருத்து ஒவ்வோர் பெண்டிரின் மனத்திலுமிருப்பின் உலகிற்கு ஸுகமன்றித் துக்கமெங்குண்டாகும்? கணவன் சொற்கிணங்கி அவன் சொல்லிய வண்ணம் நடக்கும் பெண்டிர் இக்காலத்து கிடைப்பதரிதென்பர்—அது எம்முரையன்று. தருமவழியில் நடப்பின், முதலில் இன்பமடைந்த காலத்தில் மாத்திரம் தமது வழியென அதைக்கொண்டு, நடுவில் ஏதோ தமது கரும விசேஷத்தால் துன்பமுண்டாகுமெனில், தருமவழியில், விட்டுவிடலாமோ? தமக்கு வேண்டிய காலத்தில் தருமம், மற்றையகாலத்தில் அது வேண்டாமென்பது ஒரே தன்மையான குணமுடைமையில்லாமையைக் குறிக்கும். ஆதலால் கஷ்டம், ஸுகம் இவற்றை எண்ணாது, கணவனது எண்ணத்தை எக்காலத்தும், எவ்விடத்தும் ஒற்ற நடப்பின், இடையே சில துன்பம் அடைந்தாலும், முடிவில் ஸுகமடையாமலிருக்கமுடியாது. அதுமாத்திரமன்றிக் கணவன் மூலமாகத் தனது முக்திமார்க்கமறியும் ஸாதனமாதலால் அவன் கருத்தில் தான் ஒருமித்ததும், இருகண்ணும் ஒரேபொருளை நோக்குதல் போல் இரு

வரும் முக்திமார்க்கத்தை நோக்கலாகும். இவ்வித அம்ருதமூட்டிய இப்பாடலிதன் கருத்தென சகுந்தலையின் சரிதத்தை யாம் இனிக்கூறுவோம்.

மாலினி என்னு மாற்றினோரம். அயோத்தியா நகர்க்கு அருகாமை: பூவுங்காயும் நிறைந்து கீழ் உதிர்ந்து மனதை இழுக்கும் இடம். வரிசை வரிசையாக வளர்ந்துயர்ந்த மரங்களின் அடர்த்தியால் மயங்கி விளங்கும் தவவனம். இதனிடத்திருப்பது கண்வமாமுனிவரது ஆச்ரமம். மோனத்திலிருக்க மனத்தையூட்டுமிடத்து பெண்டிருமிருப்போ? அழகுமிக்கு ஆர்வமடைந்த பெண்டிருறையும் வீடிக்கிருத்தலாமோ? மெல்லிய உடம்பு இக்காடு முரடான விடத்திலிருக்கக்காரணமு முண்டோ என ஸந்தேஹ முண்டாகலாம். நம்மாலது ஒழிக்கமுடியும் என்று சொல்லவில்லை. ஆயினும் இப்பெண்டிர் யார் மொழியைக்கேட்டு அவ்வாறு ப்ரமை அடைகின்றார்கள்?

"பாழும்சேனை யிங்குப் புகுந்து நம்மை ஏன் பரிதவிக்கச் செய்யவேண்டும். ப்ராஹ்மணர்களது தவத்தொழிலைக் காவாது தமது விளையாட்டென்னும் அஹங்காரத்திற்குட்பட்டுத் தவஞ்செய்யு மிக்காட்டை நாசம் செய்வது அரசற்கு இயல்பாமா?" என்றொருவன் கூற, மற்றொருவன் "அடே! முழுமூடனுகி மொழிகின்ற உரை நன்றாக விருக்கின்றது! தவத்தினரைக் காக்கும் பொருட்டுத் தனது சேனை பரிவாரத்துடன் வந்து கொடிய மிருகங்களை வேட்டையாடி நம்மவர் பயமின்றித் தவஞ்செய்ய செய்யும் வினை அரசரியல்பன்றோ?" என்றான். இதற்குள் கொடியுங் குடையுங்கொண்ட தேரொன்று கடகடவென்று சுழன்றங்கு வந்தது. "ஹே! அரசர்க்கரச துஷ்யந்த! நீடூழி வாழ்க. செங்கோலோங்குக" வென்றனர் அவர். தேர்க்குள் இருந்த மன்னனும் "தவமுனிவர்களே! உமது முனித்தலைவர் கண்வரிங்கிருக்கின்றனரோ" என்றனர். "கண்வர் தமது ஆச்ரமத்தில் இப்பொழுதிலர். அவர் சகுந்தலையை வந்தவர்க்கு விருந்தோம்பச் சொல்லிவிட்டு லோமதீர்த்தக்கரைக்கு அதன்" துன்பமொழிக்கச் சென்றுள்ளார்" என்றனர். "ஸரி யான் அவளைக்கண்டு செல்வன். ஆயினும், யான் விசாரித்ததாக நீங்கள் கண்வமாமுனிவர்க்குக் கூறுவீராக." என்றனன் மன்னன்.

தேர் நில்லாது ஓடி அங்கடைந்தது. துஷ்யந்தன் தன்னுடுப்புக்களைக் களைந்துவிட்டு ஸாதாரண ஆடையுடன் கீழிறங்கி "ஸாரதி! நீ சென்று குதிரைக்கு நீராட்டிச் சீராட்டு. யான் வந்துவிடுவேன்" என்றதும் தேரைக் கடத்தும் பாகனும் சென்றான். இடையே எதிர்புறத்து சகுந்தலை தன்னினத்தாரோடு விளையாடுவதைக் கண்ணுற்ற மன்னன் "இவள் பார்ப்பனப்பெண் என்பது ஸரியோ? கண்வரது புதல்விதானோ?" என ஐயமுற்றதன்றித் தனக்குந் தெரியாதவள்பால் இதயம் இழுக்கப்பட்டவனானன். இதனிடை ஓர் வண்டு சகுந்தலையின் முகத்திற் கொட்டியது. ஹா! என்றவள் அலறியதும், அவள் நேசர்கள் "ஏன் கஷ்டமடைகின்றனை? நமது நாட்டரசன் துஷ்யந்தனே நம்மைக் காப்பாற்றுவோன். அவனைத்தான் நீ அபயமென்றடையவேண்டும்" என்றனர். என்றதும் யார் அவ்விடம் வந்தது? துஷ்யந்தனைக் கண்டதும் அவர்க்கு அச்சமும் நாணமுமுண்டாவது பெண்டிரது இயல்பன்றோ?

"இப்பெண் யார், யான் அறியேன்" என்றான் துஷ்யந்தன். "உமது ஆச்ரமங்களில் வைதிக ஒழுக்கங்களும் அவற்றிற்கு வேண்டிய உபகரணங்களும் நன்றாய் நடக்கின்றனவா?" எனக் கேட்டனன் மன்னன். "முழுமணிப்பூணிற்கு பூண் வேண்டா" இயற்கை அழகே அழகு. காட்டில் வாழும் இப்பெண்ணின் சிற்றுடையிலும் இவள் அழகு விளங்குகின்றது. வீட்டிலுயர்பதவியிலிருக்கும் அழகெல்லாம் இவருடைய வடிவின்முன் சூரியனைக்கண்ட பனிபோல் இன்றாய் விடும்" என்றெண்ணிக்கொண்டவனாய் மற்றும் அவளைப்பற்றி யோசனை செய்வதில்லை என்று மன உறுதி செய்துகொண்டான். ஆயின் பெண்வடிவைக் கண்டு மயங்காதவரெவர். மற்றுமவளையே நோக்கி நோக்கி மனமயர்ந்தான். அவள் மனமுழுதும் நோக்கவும் வெட்கமுற்றனன். பார்ப்பனன் மகள்மேல் மனதைச் செலுத்துவது அழகன்றெனத் தன்னைத் தானே நிந்தித்துக்கொண்டான். ஆயினும் மனமடங்கவில்லை. பொறுக்கமுடியாது வாய்துடித்தது.

இதற்குள் வந்தவர்கள் சகுந்தலையை அவ்வனத்திற்கு வந்த மனிதற்கு முகமன் முதலிய அளிக்கும்படி சொல்லினார்கள். அதுமாத்திரமன்றி வந்த மனிதனை ஆதரிக்கவேண்டியது தமது கடமை எனக்கூறி அங்குட்கார்ந்தனர். இடையே அரசன் "உம்மிடையுள்ள இப்பெண்மணி யார்?" என வினவினன். பெண்களும், காம்பீர்யமும் வீர்யமுமுள்ள மனிதனிங்குவரக் காரணமின்னதென்று அறியாது மயங்கியதன்றிச்சகுந்தலைக்கு ஏதோ தனக்கிதுவரைக் காணுத சில எண்ணங்கள் மனத்திலுண்டானதாகப்பட்டது. ஆனல் அரசனுக்கு யாரும் பதில் கூறவில்லை. மறுபடியும் மன்னன் "யான் புருவம்சத்தரசரால் வனத்திலிருக்கும் முனிவரது யாகம் முதலியவைகளைப் பரிசீலனஞ்செய்ய நியமிக்கப்பட்டவன்—" எனக் கூறுமிற்புழி சகுந்தலை ஏதோ மனவாட்டமடைந்ததாகக் காணப்பட்டாள். வந்தவற்கும் ஏதோ மனோவியாதி இருந்ததாகவும் கண்டார். அவர்க்கும் தெரியாது அவர் மனத்துவகை உண்டாகியது.

இன்னமும் அரசன் கேள்விக்கு விடையில்லை. மற்றும் அரசன் "பிரமசாரியாகிய காச்யபர்க்குப் பெண் குழந்தையுமுண்டோ?" எனக்கேட்டனன். 'அதெல்லாம் ஒன்றுமின்று. விச்வாமித்திரர் என்னும் அரசமுனிவரின் புதல்வியிவள். காச்யபர் அவளை வளர்த்ததினால் வளர்த்த தந்தை ஆனார் ஒழிய, இவள் விச்வாமித்திரர்க்கு மேனகை என்னும் அப்ஸர ஸ்திரீயிடம் பிறந்தவள்" என்ற விடையுடனே கிடைத்தது. நெருப்பென கிட்டக் நெருங்க முடியாது ஜ்வலித்த வஸ்துவானது அடையக் குளிர்ச்சியும் இனிமையும் அளிக்கும் மாணிக்கம்போல் விளங்கியதாக அம்மன்னன் ஆர்வமுற்றான். "இழந்தமணி புற்றரவு எதிர்த்ததென"லானான். அடையமுடியா பார்ப்பணக்குலத்து மங்கை எனப்பட்டவள் அரசவம்சத்து வந்த அணங்கானது அவனுக்கு அன்பூட்டியதன்றி ஆசையையும் பெருகச்செய்தது.

இதற்குள் தேர்ப்பாகன் தேரோடு எதிர்வந்து நின்றனன். சகுந்தலையின் நிலைமையைப் பக்கலிருந்து நன்றாயறிந்தவர்கள் அவள் ஏதோ ஓர்வகையான மயக்கத்துட்பட்டதாக நன்கு அறிந்திருப்பர். ஆயினும் மன்னன்பால் பார்வை முற்றும் கொண்டிருப்பினும் அவனை நேராகப் பார்க்க வெட்கமுற்றாள். சற்றுப் பார்த்ததும் இருவர் கண்ணும் ஒன்றாயது. இருவர் மனமும் ஒன்றாயதென்னும் குறியை அவர் கண்ணே காட்டும். அரசன் தேரேறிச் சென்றனன்.

கண்ட மன்னன்மேல் தனக்கென்ன எண்ணம் உண்டானதென்று சகுந்தலைக்கே தெரியவில்லையாயினும் அவள் ஹ்ருதயம் பொங்கிப் பொங்கி புகைந்துக்கொண்டேயிருந்தது. மனோவியாதிபட்ட மடந்தை எனக் காட்டிக்கொள்ளக் கூடாதென்னுமெண்ணமே அதை முழுதும் காட்டியது. தனது நேசர்கள் என்ன செய்தும் அவள் மனம் அமைதியடையவில்லை. உடம்பில் உஷ்ணமும் காங்கையும் பொறுப்பதரிதாயிற்று. தாமரைக்குளமும், பூவும் சாந்தமும் குளிர்ச்சியளிக்கவுமில்லை. சந்திரனும் காற்றும் சூரிய ஜ்வாலையாகவே அவளுக்குப்பட்டது. "வெப்புநோயர் நீரில்மூழ்கின் வெம்மையாறுமேகொலாம்?" ச்வரமடைந்தவர் குளிர்ந்த நீரில் ஸ்நானம் செய்தால் சாந்தியுண்டாமோ? மதிமயங்கி மன்னன்பால் கொண்ட ஆசைப்பெருக்கம் பித்தம்போல் விரிந்திடில் என் செய்வது? பாழும் மன்னன் செய்த படுவினை ஈது என்று பக்கத்திருந்தவர்கள் எண்ணி, சகுந்தலையைத் தன் ஆசைபாய்ந்த மன்னர்க்கு ஓர் கடிதம் எழுதும்படிக் கூறினாள். இனி ஒளித்தலிற் பயனில்லை என தாமரையிலையில் தன் நகத்தால் கடிதம் எழுதத் தலைப்பட்டாள்.

விசேஷ வர்த்தமானங்கள்
GENERAL NEWS

மிளகு.—*மிளகுக்கொடி மலையாளதேசத்திற்கே யுரித்தானது. மேற்கு மலைத்தொடர்ச்சியின் அடிவாரத்திலுள்ள பெருங்காடுகளில் அது தானாகவே வளர்வதை நாம் இன்னும் காணலாம். அங்கிருந்து மிளகுக்கொடி ஒருபக்கத்தில் வயநாடு, கூர்க் என்னும் பிரதேசங்களின் திக்கில் பரவியும் மற்றொரு பக்கத்தில் மேற்குக் கடலுக்கும் மலையடிவாரத்திற்குமுள்ள பிரதேசங்களில் பரவியும் இருக்கிறது. ஆகவே மரங்கள் நிரம்பியுள்ள ஒவ்வொரு தோட்டத்திலும் மிளகுக்கொடி பயிராக்கப்படுகிறது. ஆனால் ஆதியில் மலையாளத்திலேயே மிளகு பயிராக்கப்பட்ட போதிலும் தற்காலத்தில் வேற்று தேசங்களிலும் பயிராக்கப்படுகிறது. இப்பொழுது ஆஸ்திரேலியா கண்டம் வரையில் பரவியுள்ள தீவுகளில் ஏராளமாக மிளகு உண்டாகிறது. மிளகு முற்காலத்தில் முக்கியமாய் விலையாகிய இடம் இந்தியா. இப்பொழுது அது மிகுதியாக விலையாகுமிடம் சிங்கப்பூர். தலைச்சேரியிலிருந்து ஏற்றுமதியாகுவதைவிட நூற்றுக்கணக்கான மடங்கு அதிகமாய் மிளகு சிங்கப்பூரிலிருந்து ஏற்றுமதியாகிறது. இவ்வாறு மலையாளம் மிகவும் பின்தங்கிய போதிலும், தலைச்சேரி மிளகு மற்றெந்த மிளகைக்காட்டிலும் மிகச்சிறந்ததென்றே இன்னும் மதிக்கப்படுகிறது. அம்மிளகு இந்தியாவின் மேற்குக் கடற்கரையிலே தான் செவ்வையாகப் பயிராகிறது.

சரித்திர ஆராய்ச்சி செய்கையில் இந்ததேச வாழ்க்கையை மிளகு முறைப்படுத்தியது போல மற்றெந்தச் செடியும் செய்யவில்லை யென்று நாம் அறிகிறோம். ஐரோப்பிய பிரயாணிகளையும், வியாபாரிகளையும் இந்தியாவைப்பற்றி ஆதியில் கவனிக்கும்படி செய்தது மிளகே. மிளகின் விலையைக் குறைக்க வேண்டு மென்றே தான் வாஸ்கோடிகாமா என்பவர் குட்ஹோப் என்னும் முனை வழியாக இந்திய மேற்குச்சமுத்திரத்திற்குச் சுற்றுப்பிரயாணஞ் செய்தார். அப்போது தான் போர்த்துக்கேசியர் மேற்குக் கடற்கரையில் குடியேறினார்கள். அதற்குக் கொஞ்ச காலத்திற்குப் பிறகு டச்சுக்காரர்கள் ஐரோப்பாவில் மிளகைத் தாங்களே முழுவதும் வியாபாரஞ் செய்தார்கள். ஆனால் அவர்கள் மிளகை அதிக விலைக்கு விற்றதினால், லண்டன் நகரத்திலுள்ள சில பெரிய வியாபாரிகள் ஒன்றுசேர்ந்து இந்தியாவுடன் நேரே வியாபாரஞ்செய்யத் தீர்மானித்து 'ஈஸ்ட் இந்தியா கம்பெனி' என்னும் சங்கத்தை ஸ்தாபித்தார்கள்.

* கவர்ன்மெண்டு பாடனிஸ்டு, மிஸ்டர் பார்பர் ஆங்கிலத்தில் எழுதியதின் மொழிபெயர்ப்பு.

ஆகவே, இந்தியாவில் முதல் முதல் பிரிட்டிஷ்காரர்கள் வந்து குடியேறியதற்குக் காரணம் மிளகே. இந்துதேச சரித்திரத்தில் நாம்படிக்கும் தீராப்போர்கள் அடக்கப்பெற்று, வேறுபட்டிருந்த அநேக ஜாதியர்கள் ஒரே யாட்சிக்குள்ளாகியதற்குக் காரணமும் மிளகே.

மிளகுக்கொடியைப் பயிராக்குவது வெகு சுலபம். அது படரும் மரத்தில் சற்றுப்படர ஆரம்பித்தவுடனே அதை யதிகமாய்க் கவனிக்கவேண்டியதில்லை. ஆனால் அதைப் பயிர்செய்வதில் எவ்வளவு அஜாக்கிரதையாயும் அசட்டையாயு மிருந்தபோதிலும் ஒவ்வொரு வருஷமும் நன்றாக விளைந்து அதைப் பயிர்செய்வோர் ஒவ்வொருவருக்கும் நல்லலாபத்தைக் கொடுக்கிறது. ஆனால் ஒரே தோட்டத்தில் மிளகு வெவ்வேறு விதமாக வளர்கிறதென்பது யாவர்க்குந் தெரிந்த விஷயமே. சில கொடிகள் நன்றாக வளர்கின்றன. சில அவ்வளவு நன்றாகவளர்வதில்லை. சில கொடிகளில் மிளகு மிகுதியாய்க் காய்க்கிறது. சில கொடிகளில் மிகவும் சுவல்பமாய்க் காய்க்கிறது. மிளகைப் பயிராக்குவோர் மிளகுக் கொடிகளை நன்றாகப் பயிராக்கும் விதத்தை யறிந்துகொள்ளும் பொருட்டுக் கவர்ன்மெண்டார் தலிப்பரம்பா என்னுமிடத்தில் ஓர் மிளகுத் தோட்டத்தை யேற்படுத்தியிருக்கிறார்கள். இப்பொழுது, பயிரிடுவதற்கு முன் உயர்ந்தவிதமான மிளகுக்கொடி எவ்வாறு பயிரிட்டால் வளருமென்பதை நிர்ணயித்துப் பயிரிடுவது வெகு சுலபம். இதைப்பற்றி யறியவேண்டுவோர் அந்தக் கவர்ன்மெண்டு தோட்டத்து மானேஜருக்கு எழுதிக்கேட்டால், அவர் சந்தோஷமாய்ப் பதிலெழுதுவார். நல்ல கொடிகளைப் பயிராக்குவதில் எவ்வளவு சிரமமிருக்கிறதோ அவ்வளவுசிரமம் தாழ்ந்த கொடிகளைப் பயிராக்குவதிலுமிருக்கிறது. ஆனால் அதைச் சிரத்தையுடன் வளர்ப்பின் ஒவ்வொரு வருஷமும் மிகவும் ஏராளமாய் விளையுமென்பதற்கு ஐயமில்லை. மிளகு விளைவதற்கு அதிக காலம்பிடிக்கிறதென்பதுண்மையே. ஆகையால் அதைப் பயிராக்குவதில் சிரமப்படுவது பிரயோசனமில்லையென்று சிலர் சொல்லக்கூடும். ஆனால் பிரயோஜனமற்ற ஒருமரத்தை வளர்ப்பதைக் காட்டிலும், காலமாகியபோதிலும் நல்ல பலத்தைக் கொடுக்கக்கூடிய ஒரு மரத்தை வளர்ப்பது நலமல்லவா? ஆகையால் உங்கள் மக்களின் நிமித்தம் வளர்வதில் தாமதிக்கும் மிளகைப்பற்றி நீங்கள் அதிகமாய் கவனிக்க வேண்டியது இன்றியமையாததே. ஏனெனின் மிளகு நல்ல லாபத்தைக் கொடுக்கக்கூடியது. மிகச்சிறந்த கொடிகளின் கீழ் ஒவ்வொரு வருஷமும் நன்றாக மண்ணைக் கொத்தித் தோட்டத்தில் இருக்கக்கூடிய மண்ணொடு இலைகலந்த எருவையெடுத்து வீட்டுப் புறங்கடையிலுள்ள கூளங்குப்பைகளுடன் சேர்த்து மிளகுக்கொடி படரும் மரத்தின் அடியில் பரப்பி ஓர் பாத்தியாகக் கட்டவேண்டும். மலையாள தேசத்தார் அவர்கள் பயிராக்கும் மிளகுக் கொடியிலிருந்து அடையும் மிளகைவிட ஐரோப்பிய சாகுபடிக்காரர்கள் அதிகமாய் அடைகிறார்களென்பது நாம் விசனிக்கவேண்டிய விஷயமன்றோ? முற்காலத்தில் உலகத்தில் மிளகு மிகவும் விலையாகிய இடம் இந்தியாவாயிருந்தது போக, இப்பொழுது வேறிடத்தில் மிளகு அதிகமாய் விலையாவது நமக்குச் சிறப்பன்றன்றோ?

***

ஓர் தமாஷுக்கு 3 மாச தண்டனை.—ஓர் பாம்பட்டி வேடிக்கை காட்டிக்கொண்டு இருக்கையில் வேடிக்கை பார்த்துக்கொண்டிருந்த ஒருவன் கழுத்தில் நல்ல பாம்பை மாலையாகப்போட அது உடனே அவனைக் கடித்துவிட்டது. அவன் சில நிமிஷத்தில் மாண்டானும். அதன்நிமித்தம் ராய்ப்பூர் ஹாடி மாஜிஸ்டிரேட் பாம்பாட்டியை மூன்றுமாச தண்டனை விதித்தாராம்.

***

மருநாணை.—இதன் இலையைப் பெண்கள் காசுக்கட்டி முதலியவைகளோடு அரைத்து நகத்துக்குச் சாயம் ஏற்றுவதுண்டு. அரேபியா முதலிய துருக்கர் வசிக்கும் தேசங்களில் இந்தப் பயிரில் அதிக வியாபாரம் நடக்கிறது. இது சாதாரணமாய் நமது ராஜதானியில் வேலிக்காகப் பயிரிடப்படுகிறது. இதன் கிளைகளை வெட்டிப் புதைத்தாலே வேரூன்றி துளிர்க்கும். இது மரமாகாமல் செடியாகவே இருக்கும். வாசனையுள்ள இதன் புஷ்பங்களிலிருந்து தைலம் செய்யப்படுகிறது. இதை உபயோகிப்பதால் தேகத்துக்குக் குளிர்ச்சியும் ஆரோக்கியமுமுண்டாகும். வியர்வை அதிகமாய் வரும் குணத்தைக் கண்டிக்கக்கூடியதாகச் சொல்லப்படுகிறது. ஆகையால் அரேபியா, ஈஜிப்ட், ஆப்பிரிக்கா முதலான இடங்களில் ஜனங்கள் இந்தப்பயிரினால் லாபமடைவதுபோல நாமும் தைலம், அத்தர் முதலியவைகள் செய்துவிற்றால் லாபம் அடையலாம்.

ஸ்ரீமத் சங்கர பகவத் பாதாள்

ஸ்ரீ ஸச்சிதாநந்த சிவாபிநவ நரஸிம்ம பாரதீ ஸ்வாமிகள்

பிரசுரம் செய்பவர்கள்:—ஜெனரல் ஸப்ளைஸ் கம்பெனி, மைலாப்பூர், மதராஸ்.

விவேக போதினி

" எப்பொருள் யார்யார்வாய்க் கேட்பினு மப்பொருண்
மெய்ப்பொருள் காண்ப தறிவு "——திருவள்ளுவர்

தொகுதி 11 } ஸாதாரண௵ சித்திரை௴ 1910–௵ ஏப்ரல்௴ { பகுதி 10

வைராக்கியம்

NON-ATTACHMENT

ஆத்மாநித்யம் என்ற மாறா உணர்ச்சி உண்டாவதற்கு ஸன்மார்க்கத்தில் பழகுவதே முக்கியஸாதனம். இது (1) வைராக்கியம் (2) உபரதி (3) ஞானம் என்ற மூன்றனுள் அடங்கும்.

இவைகளுள் வைராக்கியத்திற்குக் காரணம் விஷயத்தில் தோஷதிருஷ்டி வருவதே. உலகில் உள்ள விஷயங்கள் எவ்வளவு தான் ஸுகம் கொடுப்பனவாயினும், நிலையற்றவை, முன் ஆசை என்ற துக்கத்தையும், பின் திகட்டிப்போதல் என்ற துக்கத்தையும், அனுபவிக்குங்கால் இவை போய்விடுமே என்ற துக்கத்தையும் உடையவை, மனதை மேன்மேலும் சஞ்சலப்படுத்தும்குணமுடையவை, ஆத்மலாபம்என்பது ஒன்று உண்டு என்ற உணர்ச்சியை எழவொட்டாது தடுப்பவை, அவைகள் ஒருவனை மீளாத்துயரத்திற்கு ஆளாக்கிவிடும், ஆதலால் அவைகளை ஒருபோதும் விரும்பலாகாது என்ற உணர்ச்சிக்கே விஷயதோஷ திருஷ்டி என்ற பெயர். இது உலகஸுகங்களில் தோன்றினால் மாத்திரம் தான் தீவிர வைராக்கியம் பிறக்கும். உலகதுக்கங்களில் கோப வேளையில் இது உண்டானால் ஆபாஸ வைராக்கியத்திற்குக்காரணமாகி ஒருவனைத் திரிசங்கு ஸ்வர்க்கத்தில் நிறுத்திவிடும்.

இவ்வாறு நேர்மையான விஷய தோஷ திருஷ்டியால் உண்டாகும் வைராக்கியத்திற்கு ஸ்வரூபம் யாது எனில் விஷயங்களைக் கண்டால் அருவருப்பு உண்டாவது. நாய் வாந்திசெய்த சோற்றைக் கண்டால் நமக்கு எவ்வளவு அஸங்கியம் உண்டாகிறதோ, அவ்வாறே விஷயஸுகங்களைக் கண்ட மாத்திரத்தில் தன்னை அறியாமலே அவைகள் முற்கூறிய தீங்குகளை உடையன என்ற எண்ணங்கள் கிளம்பி மனது கஷ்டப்பட, ஸுகங்களில் அருவருப்பு உண்டாவதே நிஜ வைராக்கியத்தின் ஸ்வரூபம்.

நிஜ வைராக்கியம் உண்டானதால் ஏற்படும் காரியம் என்ன? அதாவது, முடிவுஎன்ன? என்ற சங்கை பிறக்கும். நிஜவைராக்கியம் ஒருவனுக்கு வருமாயின் அவனுக்கு வர வர விஷயங்களில் வெறுப்பால் ஆசை குறைந்து முடிவில் விஷயத்தைக் கண்டபோதிலும் அதனிடம் ஆசை உண்டாகாதநிலைவரும். அதாவது அப்பியாஸ நிலையில் விஷயங்களைக் கண்டு வெறுப்புடன் பயந்து ஓடியதுபோல ஓடாமலும், அவைகளைக்கண்டவிடத்து ஆசைவராமலும் இருக்கும் உபேக்ஷை நிலையே இந்த வைராக்கியத்தின் காரியம்.

இந்த வைராக்கியம் எந்த எல்லைவரையில் பழக வேண்டிது. உலக விஷயங்கள், உலகில் உள்ளபதவிகள் இவைகள் விஷயத்தில் மாத்திரம் தான் பழக வேண்டியது. என்று சாஸ்திரங்கள் கூறும். மேலான பதவியாகிய பிரம்மலோக பதவிவரையில் உள்ள எல்லாப் பதவிகளையும் துரும்புபோல மதிக்கவேண்டியது; பிரம்மலோகத்தில், வைராகி பிரம்மாவால் உபதேசம் பண்ணப்பெற்று முக்திஅடைகிறான் என்பது சாஸ்திரங்களிலிருந்து வெளியாகும். ஆகவே ஆசார்ய சிஷ்யபதவி தவிர மற்றைய உலக ஸம்பந்தங்கள் எல்லாவற்றிலும் வைராக்கியம் செலுத்த வேண்டியது. இதுதான் வைராக்கியத்திற்கு எல்லை.

இனி வைராக்கியத்தால் வரும் பயன் யாது? பிரம்மலோகப் பிராப்தி என்று கூறப்பட்டிருக்கிறது அதாவது ஸத்குருலாபம் என்பதே. ஒருவன் நிஜ வைராகியாகிப் பக்குவமாகுங்கால், நல்ல சிஷ்யன் ஸத்குருவைத் தேடுவது போல, நல்ல சிஷ்யனைத் தேடிவரும் ஸத்குரு அவனுக்கு வந்து சேருவார். இந்த ஸத்குரு லாபமே நிஜவைராக்கியத்தின் பலன்.

இதுபற்றியே பஞ்சதசப் பிரகரணத்தில் ஸ்ரீவித்யாரண்ய ஸ்வாமிகள் 'வைராக்கியத்திற்கு ஹேது, விஷய தோஷ திருஷ்டி, அதன் ஸ்வரூபம், ஒக்காளம், கார்யம் விஷய ஆசை திரும்பவும் வாராமலிருத்தல், எல்லைபிரம்மலோக பரியந்தம் துரும்பாக எண்ணுதல், பலன் பிரம்மலோகப் பிராப்தி' என்று கூறி இருக்கிறார்,

விவேக போதினி

தொகுதி 2] ஸாதாரண ஞு சித்திரை மீ [பகுதி 10

கர்மகாண்டம் :
அதன் நோக்கம்
KARMAKANDA : ITS OBJECT

முன் இரண்டு வியாஸங்களில் கூறியவைகளிலிருந்து கர்மகாண்டத்தில் கூறப்படும் யாகாதிகளை நாம் செய்யாதுவிட்டாலும் குற்றமில்லை அல்லது உயிருடைய பசுவுக்குப் பதிலாக மாவாற் செய்த பசுவை உபயோகப்படுத்தி யாகங்களைச் செய்தாலும் யாகம் செய்ததாகும் என்றும், கர்மகாண்டத்தில் கூறப்படும் விஷயங்கள் தாழ்ந்தவைகள் அல்ல: கதைகள் வேடிக்கைக் கதைகள் அல்ல என்றும், இவைகள் எல்லாவற்றிற்கும் சிறந்த உட்கருத்தும் நோக்கமும் இருப்பதால் இவைகள் மிகச் சிறப்புவாய்ந்தவை என்றும், வாசிப்போர் தெரிந்து கொள்ளலாம். கர்மகாண்டத்தின் உட்கருத்தையும், அது இவ்வாறு மனிதனைப் பக்குவியாக்க மெதுவாக மேலான ஞான பாகத்தில் வந்து சேரும்படி செய்கிறது என்பதையும் இங்குக் கர்மகாண்ட மந்திரங்களிலிருந்து வற்புறுத்தி, நன்கு விளக்குவோம்.

கர்மகாண்டத்தில் அங்கும் இங்கும் பரம்பொருள் ஸ்தோத்திரங்கள்காணப்படுகின்றன. பொதுவாகக் கர்மங்களையும் அவை சென்றடையும் தேவதைகளையும், அவர்களை ஸ்தோத்திரம் செய்யும் வகைகளையும் கூறிக்கொண்டு வரும் கர்மகாண்டத்தில் தேவதைகளை வியாஜமாகக்கொண்டு அவைகள் மூலமாகப் பரம்பொருளையே நேரிடத் துதிக்கும் மந்திரங்கள் அடிக்கடிக் காணப்படுகின்றன. இதனால் கர்மகாண்டத்தில் ஸம்பந்தப்பட்டவைகள் முழுவதும் கர்மவிஷயங்கள் அல்ல, அவைகளில் சிற்சிலகர்மத்தைவிட மேலான நிலைகளைக் குறிப்பிக்கின்றன, என்பது விளங்கும். இவைகளை ஆதாரமாக வைத்துக்கொண்டு சிலமஹான்கள் வேதமுழுவதுமே பரம்பொருளைப்பற்றி ஏற்பட்டது, கர்மங்களைப்பற்றிக் கூறும் பாகங்களைக்கூட உட்கருத்து மூலமாகப் பரம்பொருளைப்பற்றிக் கூறுவதாகக் கொள்ளலாம், என்று அபிப்பிராயப்படுகின்றனர். இதை அநேகப்பெரியோர்களும் அங்கீகரிக்கின்றனர். இதன்பிரகாரம் வேதம்முழுவதும் ஸகலலோகத்திற்கும் ஆதாரமான பரம்பொருளையே நேரிடத் துதிக்கும் மந்திரங்களை உடையதாகும். ஆனல் ஸாதாரண ஜனங்கள் எளிதில் உணரக்கூடாவண்ணம் பரம்பொருளைப்பற்றி வேதம் கூறுவானேன், என்ற சங்கை பிறக்கும். ஸாதாரண ஜனங்கள் மனம் கர்மங்களில் பற்றியிருப்பதால், அவர்களையும் விருத்தியடையும்படி செய்ய வேதம் பொதுவாகக் கர்மகாண்டத்தில் ஞான விஷய உட்கருத்துகள் அமைந்த கர்மவிஷயமந்திரங்களை கூறி சிறப்பாகச் சிற்சில விடங்களில் பரம்பொருளை (தேவதைகளை முன்னிட்டுக் கொண்டு) நேரிடத் துதித்திருக்கின்றது. மேலும் பிராம்மணங்களில் ஞானஉட்கருத்துக்கள் கொஞ்சம் வெளிப்படையாகின்றன. இதனால் ஸாதாரண ஜனங்கள் கர்மபாகத்தை எளிதில் பின்பற்ற, சிறப்பாகிய பரம்பொருள் துதி பாகங்களால் அவர்களுக்கு ஆஸ்திக புத்தி உண்டாக்கிக் காலக் கிரமத்தில் அவர்களை ஞானகாண்ட அதிகாரிகளாக்கவேண்டும் என்பதே வேதத்தின் கருத்து. இப்பொழுது கர்மகாண்டத்தில் நேரிடப் பரம்பொருளைத் துதிக்கும் சில மந்திரங்களையும் இருபொருள் மந்திரங்களையும் உதாரணங்களாக எடுத்துக்காட்டுவோம்.

பரம்பொருளை நேரிடத்துதிக்கும் மந்திரங்கள் பின்வருவன.

1. ருக்வேதம் 1-5-17.—'விஷ்ணு (எங்கணும் வியாபி), பூமி, அந்தரிக்ஷம், ஸ்வர்க்கம் ஆகிய

இவைகளை மூன்றடியால் அளந்து எங்கணும் வியாபித்தார்.

2. ருக்வேதம் 1-5-18.—ஜயிக்க முடியாதவரும், பிரபஞ்ச ரக்ஷகருமாகிய விஷ்ணுவானவர் பரிசுத்தமான கர்மங்களைக்காக்க (முற்கூறியபடி) மூன்று அடியால் அளந்தார். விஷ்ணுவின் செயல்கள் எவ்வளவு அத்புதமாயிருக்கின்றன! ஓ! ரிஷிகளே! அவரைத் தியானம் செய்து துதியுங்கள். அவருடைய ஸஹாயத்தால் யஜமானன் தனது கர்மங்களை ஸரிவர முடிக்க முடியும். இந்திரனுக்கும் அவர்தான் ரக்ஷகராகிய பிராண ஸ்நேஹிதர்.'

3. ருக்வேதம் 1-5-19:—'ஸாதாரண ஜனங்கள் ஆகாயப்பரப்பைத் தமது கண்களால் தெளிவாகப் பார்ப்பதுபோல சாஸ்திரங்களின் ஸஹாயத்தால் (ஞானக்கண் உண்டாகப்பெற்ற) ரிஷிகள் விஷ்ணுவின் பரமபதத்தைத் தெளிவாக உணருகிறார்கள்.

4. ருக்வேதம் 1-5-20:—விஷ்ணுவின் சிறப்பை வித்வான்கள் (பிரம்மவித்துக்கள்) தமது தெளிவான ஞானம், ஸ்தோத்திரம் முதலியவைகளால் பிரவித்தப்படுத்தப்படுகின்றனர்.

பின்வரும் இரண்டு மந்திரங்கள் இருபொருள் உடையவைகள். அவைகளுள் ஒன்று பரம்பொருளைக் குறித்துள்ளது. ஸாதாரணமாக நோக்கில் இவைகள் ஸூர்யனைக் குறித்துள்ளன என்று தோன்றும்.

1. 'ஓ ஸூர்யா! நீ அளவிடமுடியாத தூரம் ஓடித்திரிகின்றாய். உன்னைச்சற்றுக் கண்ணெடுத்துப்பார்த்த உடனே பார்ப்பவன் புனிதனாவான். சந்திரன்போன்ற கோளங்கள் உன்னிடமிருந்து பிரகாசம் பெறுகின்றன. இதுமாத்திரமன்றிப் பிரபஞ்சம்முழுவதும் உன்னாலேயே பிரகாசிக்கின்றது.'

2. தபஸு செய்யும் நாங்கள் இருளுக்கெல்லாம் அப்பாற்பட்டதாகியும் ஒப்பு உயர்வில்லாதவனாகியும், தேவாதி தேவனாகியும் உள்ள ஸூர்யன் ஆகாயத்தில் கிளம்புவதைக் காண்கிறோம்.

இவ்விரு மந்திரங்களுக ஸூர்யனைப்பற்றியவைகள் போலக் காணப்படுகின்றன. கர்மகாண்டமாதலால் முதல் மந்திரம் முதல் பாகத்தில் ஸூர்யனைப்பற்றி நேராகக்கூறி, வேதமானது மெதுவாகவும் வெகு அழகாகவும் முதல் மந்திர இறுதியில் தன் உட்கருத்தை 'இதுமாத்திரமன்றிப் பிரபஞ்சம் முழுவதும்உன்னாலேயே பிரகாசிக்கின்றது?' என்ற பாகத்தால் சற்று வெளியாக்கி, அடுத்த மந்திரத்தில் தனது உட்கருத்தை முழுவதும்வெளிப்படுத்துகிறது. 'சந்திரன்போன்ற கோளங்கள் உன்னால் பிரகாசிக்கின்றன' என்றவரையில் ஸூர்யனைப் பற்றி நேர வேதம் கூறுகிறது என்பதை ஒருவராலும் தடுத்துக் கூறமுடியாது. அதே மாதிரி, முதல் மந்திரத்தின் கடைசி வாக்கியத்தையும் இரண்டாவது மந்திரத்தையும் உற்று நோக்குங்கால் ஸூர்யனைப்பற்றியவை என்று மதிக்கவே முடியாது. பொதுவாய் மேலெழுந்தவாரியாக நோக்குபவர் ஸூர்யோபாஸகன் ஒருவன் தன் தெய்வத்தைப் பற்றி இவ்வாறுதான் கூறுவன் ஆதலால் இப்பாகங்களும் ஸூர்யனைப்பற்றியே கூறுகின்றன, என்று கூறிவிடலாம். ஆனால் ஸூர்யன் பிரபஞ்சம் முழுவதும் பிரகாசிக்கிறான் என்பது முழுத்தவறல்லவா? ஸூர்யனைப்போல எத்தனையோ பிரகாச கோளங்கள் இருக்கின்றன என்பது நமது ரிஷிகளுக்குத் தெரியாதா? ஸூர்யன் இந்தத்துதிக்கு அருகன் அல்ல. மேலும், 'தபஸு செய்பவர்களுக்குத்தான் அது ஆகாயத்தில் கிளம்புவது தெரியுமோ? மற்றவர்களுக்குத் தெரியாதோ' என்ற சங்கை உண்டாக, 'ரிஷிகள் ஸாதாரண ஜனங்களுக்கு எந்தச் சிறந்த உண்மையை எடுத்துக்கூற இவ்வாறு ஸூர்யனை வியாஜமாக வைத்துக்கொண்டு முயலுகின்றனரோ? நேரிடக் கூறினல் ஸாதாரண ஜனங்கள் மனதில் நன்றாகப் பதியாதென்றே எண்ணி இவ்வாறு முயன்றார்கள் போலும்' என்ற எண்ணங்கள் நமக்குண்டாகும். இது பரம்பொருளைப்பற்றிக் கூறுகின்றது என்று ஏன் ஆஸ்திகர்கள் மனதில் உடனே தோற்றாது? இத்தோற்றம் உண்டானதும், முதல் மந்திர

த்தின் முற்பாகத்தில்கூட ஸூர்யனைப்பற்றி நேரே கூறவில்லை யென்பதும், அங்கு ஸூர்யனைப் பரம்பொருளது குறி அல்லது விக்கிரஹமாகக் * கொண்டுதான் கூறப்பட்டிருக்கிறதென்பதும் விளங்கும். இப்பொழுது அவ்விரு மந்திரங்களும் பின்வருமாறு பொருள்படும்:—

1. ஓ பரம்பொருளே! நீர் எங்கும் ஓடிப்பரவியவர், உம்மைச் சற்றுத் தியானித்தால் மோக்ஷம் அடைந்து பரிசுத்தமாவோம். நீரே ஸகலத்திற்கும் ஆதாரம். உம்மால்தான் உலகமே பிரகாசிக்கின்றது. உம்மால்தான் மனித தேவாதி பிரபஞ்சத்திற்கு அறிவு உண்டாகிறது.

2. தபோமஹிமையால் அஞ்ஞானம் நீக்க அதற்கப்பாற்பட்ட பரம்பொருளாகிய உம்மைக் காணுகிறோம். நீர் ஒப்புயர்வற்றவர், தேவாதிதேவன், நமது சிதாகாசத்தில் இப்பொழுது பிராகாசிப்பதை நாங்கள் உணருகிறோம்.

இதுபோலவேதான் ருக்வேதத்தில் அக்னியைப்பற்றிக் கூறும் மந்திரமும்.

1. (1-வது மந்திரம்). யாகத்தில் முதன்மையாயும், யாகத்திற்குத் தேவதையாயும், தேவதைகள் புரோஹிதராயும், யஜமானனுக்கு ஸகல ஸம்பத்துக்களைக் கொடுப்பவராயும் உள்ள அக்னியை நான் துதிக்கிறேன்.

2. ஓ அக்னீ! ஸகல சிறப்பையும் கொடு. எங்கள் துக்கத்தையும் போக்கி, பரமஸுகத்தைக்கொடுத்து, எங்களுடன், தகப்பன் பிள்ளையிடத்திருப்பதுபோல ஸதா பற்றுள்ளவனாக இரு.

இவைகள் அக்னியைத் துதிப்பவைபோலக் காணப்படுகின்றன. அக்னி என்னும் பதத்திற்குச் சிறந்த அதிபதி என்று பொருள். இந்தப்பொருளில் இப்பதம் ஆதிகாரணமாகிய பரம்பொருளையே உணர்த்தும். மேலும் இந்த மந்திரங்களில் கூறியுள்ள விஷயத்தை நேரிட ஸாதாரணநெருப்பைப்பார்த்துக்கூறுவதுபொருந்தாது என்பதும், இவை அக்னியை விக்கிரஹமாக உடைய பரம்பொருளையே நோக்கிக் கூறியவை என்பதும் விளங்கும். ஆகவே இவைகளின் உட்பொருள் பின்வருவன.

1. சிறந்ததாயும், எல்லாவற்றையும் விடப் பெரிதாயும், யாகத்தில் ஆராதிக்கப்படும் பொருளாயும், யஜமானனுக்கு ஒப்புயர்வற்ற பதத்தைக் கொடுப்பதாயும் உள்ள பரம்பொருளை நான் துதிக்கிறேன்.

2. ஓ பரம்பொருளே!.........................

இம்மாதிரியே இந்திரன், வருணன், வாயு, ஸவிதா முதலிய பதங்களுக்கும் தாதுக்கள் மூலமாக நோக்கில் பரம்பொருள் என்ற ஒரு அர்த்தம் உண்டு. இந்த விஷயத்தை வியாஸர் தாம் எழுதிய வேதச்சுருக்கமாகிய பிரஹ்ம ஸூத்திரத்தில் விஸ்தாரமாக எடுத்துக் கூறியிருக்கிறார். ஆகையால் ஸகல தேவதைகளையும்பற்றிக்கூறும் மந்திரங்கள் ஆழ்ந்துநோக்கில் பரம்பொருளைப்பற்றிக் கூறுவன என்பது விளங்கும்.

இந்தச் சிறந்த பொருளை நேரிற்கூறாமல் எடுத்துக்கூறி, சற்று நிதானிப்பவர் மனதில் நன்றாகப் படும்படியாகவும், ஸாதாரண ஜனங்கள் கண்டு பிரமித்து நிதானிக்கும்படியாகவும் வேதம் எவ்வளவு அழகாய் கர்மகாண்டத்தில் நுழையவிட்டுக் கர்மகாண்டத்தின் நோக்கத்தைக்காட்டியிருக்கிறது பாருங்கள்! இதுபோலவே கர்மகாண்டத்தில் அநேக இடங்களில் காணலாம். எவ்வளவு தான் ஜனங்களுக்கு வேதம் அபக்குவ காலங்களில் பரம ரஹஸியத்தை மறைத்துக் கூறப் புகுந்த இடத்தும், தனது கருணை மிகுதியால் ஆங்காங்கே தன் நோக்கத்தின் கோடியைக் காட்டாமல் போகவில்லை! இம்மாதிரிக் காட்டுவதைக் கூடக் கவனியாமல் தான், மேனாட்டவர்கள் கர்ம காண்டத்தைப்பற்றி வாயில் வந்தபடி எல்லாம் பிதற்றுகின்றனர். இம்மாதிரிவேதங்களில் காட்டியிராவிடில் நாமும், 'ஓர் நாசகாஸியின்பாட்டைக்கேட்டுச்சிலர் பன்றியாக மாறியதுபோல' மேனாட்டவர்களது வாக்சாதுரியம் யுக்திவாதம் முதலியவைகளில் ஈடுபட்டு வேதத்தை நிந்திக்கும் கழுதைகளாயிருப்போம்.

மேனாட்டவர்கள் கர்மகாண்டத்தின் நோக்

* வேதத்தில் விக்கிரஹ ஆராதனமே இல்லை என்று கூறும் அவஸரக்காரர் வாக்கை நம்பவேண்டாம்.

கத்தை அறியும் திறமில்லாது வெகு சாதுரியமாகப் பின்வருவாறு கூறுவதுண்டு. 'கர்மகாண்டம் முதலிலும், ஞானகாண்டம் பின்னரும் எழுதப்பட்டது. கர்மகாண்ட கர்த்தர்களுக்குப் பரதெய்வம் உண்டென்பது தெரியாது. ஆதலால் அவர்கள் கர்மம், அற்புத அல்லது பயங்கரமான தோற்றங்கள், உபயோககரமான வஸ்துக்கள், இறந்தவர்களின் உயிர்கள் இவைகளைத் தெய்வமெனக் கொண்டாடினர். பின்னர் வரவரப் பிரபஞ்சப் பழக்கம் முதிர்ந்து தமது அறியாமை நீங்கியதும், பெரியோர்கள் உண்மையானதெய்வம்ஒன்றுண்டுஎன்றுஉணர்ந்துஞானகாண்டத்தைஎழுதலாயினர். இதற்கு ஆதாரம் கர்மகாண்டத்திலிருக்கும் ஸம்ஸ்கிருதத்திற்கும், ஞானகாண்ட ஸம்ஸ்கிருதத்திற்கும் உள்ள பேதமே' என்று கூறி முடிக்கின்றனர். * இவர்களது வாக்கியங்கள் எவ்வளவு ஒழுங்காக இருக்கின்றன! கண்டு மலைக்கவே வேண்டாம்! முன் எடுத்துக்காட்டிய கர்மகாண்ட நோக்கத்தை ஐயம் திரிபற உணர்த்தும் மந்திரங்களும், அவைபோன்ற மற்றைய மந்திரங்களுமே, மேனுட்டார் கர்மகாண்ட கர்த்தர்களுக்கு உண்மையான பரம்பொருள் ஒன்றுஉண்டு என்பது தெரியாது என்று கூறுவது, வெறும் கலஹஹேதுவான பொய்என்று உள்ளங்கை நெல்லிக்கனிபோல் விளக்குகிறது. மேலும் ஸம்ஸ்கிருத பேதத்தால் மாத்திரம் ஞானகாண்டம் உண்டான காலம் கர்மகாண்டம் உண்டான காலத்திற்குப் பின்னுக இருத்தல்வேண்டும் என்று ஸ்தாபிக்கவே முடியாது. விஷயங்கள் மேன்மையானவைகளாகுங்கால் அவைகளைக்கூறும் பாஷை நடை எளிதாயும், மிக ஆற்றலுடையதாயும்மாறும். கர்மகாண்டம் பிராம்மணர்களுக்கு மாத்திரம் ஏற்பட்டதாயும், ஞானகாண்டம் பொதுவாக ஏற்பட்டதாயும் இருப்பதால் கர்மகாண்ட நடை மிகக் கடினமாயும் மரபுச்சொற்கள் அதிக உடைத்தாயும், ஞானகாண்டம் எளிய நடையில் அமைக்கப்பட்டதாயும் இருக்கலாம். இவைகளைக் கவனியாமல் ஆரியர்களுக்கும் தமது மூதாதைகளைப் போல ஒன்றும் தெரியாதுஎன்று ஸ்தாபிக்கவேண்டும்என்ற அகங்காரத்துடன், தமது மதபுஸ்தகத்திலிருக்கும் புதிய பழய ஏற்பாடுகளைப்போன்றவை இக்காண்டங்கள் என்று கூறித் திருப்தி அடையவேண்டும் என்று முயலும் வெளிநாட்டார் சொல்லைக்கேட்டு ஏமாறவேண்டாம். அவர்கள் கூறுவதுபோல முன்பின்னுக இவ்விரு காண்டங்களும் வந்தபோதிலும், இப்பொழுது உலகத்தில் அகங்காரம் கொண்டு உலாவும் மதங்களை ஏற்படுத்தியவர்கள் பிறப்பதற்கு அநேக காலங்களுக்கு முன்னர் இது நடந்தேறி யிருக்கவேண்டும். அப்படிக்கூறினும் ஸனாதன தர்மத்திற்கு யாதொரு குறைவும் இல்லை என்பதையும் மறந்துவிடக்கூடாது.

இந்த நோக்கத்துடன் வெளிவந்த கர்மகாண்டம் எவ்வாறு மனிதனைப் பக்குவப்படுத்துகிறது என்பதைச்சற்று விசாரிப்போம். கர்மகாண்டம் முதலில்தான்குறிப்பிடுங்கர்மங்களால்இவ்வுலக விஷயங்களிலிருந்து மனிதனது மனதை எளிதில் நீக்கி, இவ்வுலகத்திற்கப்பாற்பட்டதாகிய விஷயங்களில் பற்றும்படி செய்கிறது. இவ்வாறு பழகிவரும் ஒருவனுக்குக் கர்மகாண்டத்தில்ஆங்காங்குமறைவாயும் நேராயும் கூறப்படுவதாயும், யாகங்களில் ஆராதிக்கப்படுவதாயும் உள்ள பரம்பொருளைப் பற்றிய துதிகள் அவன் மனதில் பதிந்துகொண்டேவரும். மேலும் யாகம் செய்வதில் உண்டாகும் கஷ்டம் முதலியவைகளால் கர்மத்தில் பொதுவாக ஒரு வெறுப்பும் உண்டாகும். யாகத்தின் முடிவாகிய ஸ்வர்க்கலோக வாஸம் நிலையற்றதாயும், சீக்கிரம் முடிந்துவிடுமே என்ற பயத்தோடு ஸம்பந்தப்பட்டதாயும் இருப்பதால் யாகவிஷயங்களில் இவனுக்கு வரவர வெறுப்பு அதிகரித்துக்கொண்டேவரும். இதனுல் கர்மகாண்டத்தில் கூறும் பரம்பொருள் எந்த ஸ்வரூபம் உடையது? ஆராதிக்கும் என் ஸ்வ

* இந்த விஷயத்தின் விஸ்தாரத்தை விவேகபோதினி மூதல் தொகுதி 7-ம் பகுதியிலிருக்கும் முதல் வியாஸத்தைப் பார்க்க.

ரூபம் என்ன? எனக்கும் அந்தப் பரம்பொருளுக்கும்யாது ஸம்பந்தம்? யாகப்பலனைவிட எக்காலத்திலும் நிலைத்து நிற்கக்கூடிய பயன் ஒன்றும் இல்லையா? உலக விஷயங்களைப் பற்றி நிற்றல் கர்மம் செய்தல் முதலியவைகளால் உண்டாகும் மனச் சஞ்சலம் நீங்க உபாயமில்லையா? என்ற கேள்விகள் பிறந்து அவன் மனதைப் புண்படுத்தும். கர்ம காண்டத்தில் இவைகளுக்குத் தகுந்தபதில் அகப்படாததால் அவன் மனம் வரவர மிக வருத்தம் அடையும். உடனே வேதங்களை முற்றிலும் உணர்ந்த பெரியோர்களிடம் சேர்ந்து பழகி இவைகளைத் தீர்த்துக்கொள்ள வேண்டும் என்று எண்ணி ஸாதுஸங்கம் செய்யத் தொடங்குவான். அவர்களுள் தன் மனதிற்குப் பிடித்த ஒருவரை ஆசார்யனுக்கிக் கொண்டு அவரிடம் ஸமித்தைக் * கையிலேந்திப்போய் நின்றுகொண்டு தான் படும் கஷ்டங்களை எடுத்துரைத்துத் தன்னைக் கஷ்டத்தினின்றும் விடுவித்து நல்ல வழிகாட்டிக் காக்கவேண்டுமென்று பிரார்த்திப்பான். அவர் அவனைச் சோதித்து மெதுவாக ஞானகாண்ட விஷயத்தைக் காலக்ரமத்தில் புகட்டத் தொடங்குவார்.

இம்மாதிரி உலக விஷயங்களில் ஓர் வெறுப்பையும் அவைகளுக்கு அப்பாற்பட்ட ஞான காண்ட விஷயமாகிய பரம்பொருளை உள்ளபடி உணர்ந்து கஷ்டம் தீரவேண்டும் என்ற ஆவலையும் உண்டாக்குவதே கர்மகாண்டத்தின் நோக்கம். அதிற் கூறியவைகளை ஒழுங்குப்படி நம்மால் இயன்றமட்டும் இந்த ஞானத்துடன் நடத்திவந்தால் முடிவில் அவைநமக்குத் தீவிர மோக்ஷாபேக்ஷை உண்டாக்கி ஆசார்யனைத்தேடி அடையும்படி செய்யும்.

* ஸமித்தைக் கொண்டுபோவது ஆசார்யனது அக்னிஹோத்திரத்திற்கென்றும், ஆதலால் ஞானசாரியன் கிருஹஸ்தனுயிருத்தல்வேண்டும் என்றும் சிலர் கூறுகின்றனர். இந்தக்கருத்து அவ்வளவு பொருத்தமாகப் படவில்லை. ஆசாரியன் எந்த ஆசிரமத்தனுக இருப்பினும் இருக்கலாம். ஸமித்தின் உட்கருத்து பின்வருவது. 'ஸமித்து எவ்வாறு நீர் வற்றி உலர்ந்திருக்கிறதோ அதுபோல என்மனமும் உலகப்பற்று அற்று உலர்ந்திருக்கிறது, மேல் என்ன இருப்பது என்பது விளங்கவில்லை. ஸமித்துத் தவனுவதுபோலப் பரிதவிக்கிறேன்.' என்ற சிஷ்யனது உள் கஷ்டத்தை உலர்ந்த ஸமித்து குறிக்கிறது.

விச்வநாத நாராயண மாண்டலிகர்

RAO SAHEB, VISWANATH NARAYAN MANDLICK, C.S.I.

அறிவ தறிந்தடங்கி யஞ்சுவ தஞ்சி
யுறுவ துலகுவப்ப செய்து—பெறுவதனா
லின்புற்று வாழு மியல்புடையா ரெஞ்ஞான்றுந்
துன்புற்று வாழ்த லரிது.

என்னும் நாலடி வெண்பாவிற் கூறியவாறு படிக்கவேண்டியதையெல்லாம் ஐயம் திரிபு அறக்கற்று. அவற்றிற் கூறியவாறு நின்று, தான் என்று கொண்ட கர்வமொழிந்து, கொடுமை முதலிய புன்மைச் செயல்கட்கு அஞ்சி, நன்மை செய்யு வருங்காலத்து வரும் துன்பங்களை அஞ்சாது மன வலிமைக் கொண்டு, உலகிற்குழைத்து, உலகத்தார் ஒப்ப நடந்து, கிடைத்ததைக்கொண்டு இன்பமடைந்துவாழுந் தன்மையை உடையவர் எவ்விடத்தும், எக்காலத்தும், எவ்விதத்திலும் கஷ்டப்

படுவர் என்று சொல்வது மிகவும் அரிது. மனவமைதியுற்றவர் சாந்தகுணமும் நிறைந்த படிப்பு முடையாராதலால் அவர் தாம் கஷ்டமடையாதிருத்த லன்றித் தம்மினத்தாரைக் கஷ்டப்படாம லிருக்கச் செய்வது அவரது ஸ்வபாவம்.

மஹாராஷ்ட்ர வம்சத்தலைவர்களாய் முன்பு பேஷ்வாக்களது ஸந்ததியாரோடு ஸம்பந்தங்கொண்டு நற்குலத்தில் உதித்த விச்வநாத நாராயண மாண்டலிகற்கு இக்குணங்களெல்லாம் பொலிந்திருந்தனவென்று நாம் என் சொல்லவேண்டும். 1833௵ மார்ச்சீ 3௳ கோங்கண தேசத்து ரத்நகிரி தாலூக்காவில் முருதா என்னுங்கிராமத்தில் பிறந்த இவர், சிறு வயதில், பேஷ்வாக்களின் கீழ் ஸுபேதாராக இருந்த தோண்ட்பண்ட் என்னும் பேர் கொண்ட தன் பாட்டனரிடை கல்வி கற்று வந்தனர். பின் பத்து வயதாயதும் ரத்நகிரியில் ஆங்கிலம் படிக்க அனுப்பப்பட்டங்கு ராவ்பஹதூர் ராமசந்திர பாலகிருஷ்ணர் என்னும் மஹானிடமிருந்தும் கல்வி பயின்று, பொம்பயில் எல்பின்ஸ்டன் கலாசாலையில் படித்தனர். அங்குப் பரிசு பலபெற்றுத் தனது குணவிசேஷங்களால், வித்வத்சிரோமணிகளாகிய ஹார்க்னஸ், பேட்டன், கீரீன் இவர்களுடைய ஆதரவையும் அடைந்து வாழ்ந்தார். இவர் சிறுபொழுது காட்டிய கல்வி விசேஷம், தனது ஆசிரியராகிய கணிதசாஸ்திர வித்வான் ஒழிவிலிருந்த காலத்து, இவரை அவர் வேலையை நடத்தும்படி ஏற்படுத்தியதே சான்றாகும்.

மாண்டலிகர் அக்காலத்தில் சிறந்த ஆங்கிலப்பரிக்ஷைகளில் ஒன்றில் தவிர மற்றெல்லா பாகங்களிலும் முதன்மையாய்த் தேறினார். அவர்க்கு அப்பொழுது வயது பத்தொன்பது. பேட்டன் இவரைச் சீமைக்குச்சென்று ஸிவில் ஸெர்விஸ் பரீக்ஷைக்குப் படிக்கும்படிச் சொன்னார். மாண்டலிகர் தன்னுறவினர்க்கு ஒப்பாதென்று விட்டுவிட்டார். பின் ஸிந்துநாட்டின் இராசாங்ககாரகரின் உதவி உத்யோகஸ்தராக ஏற்படுத்தப்பட்டுக் கர்ணல் ஜேகோபியின் கீழ் உத்யோகஞ் செய்து அவரால் பல பெரிய இடங்களில் பயின்று வந்தனர். மாண்டலிகர் பின் உபவித்யாபரீக்ஷகராகவும், பின் "ஸபார்டிநேட் ஜட்ஜா"கவும், அதன்பின் ராஜாங்கப்புத்தகசாலை பரீக்ஷகராகவும், வருமானவரி வசூலிக்கும் பிரிவினர் உதவியோராகவு மிருந்தனர். இவ்வளவு உயர்ந்த பதவியடைந்த மாண்டலிகர்க்கு, ராஜாங்க வேலையிலிருப்பின் உயர்ந்த தொகையாக வருமானம் வராதெனப்பட்டதும் தன் வேலையை ராஜீநாமா கொடுத்துவிட்டார். பின் நியவாத பரிக்ஷைக்குப்படித்து 1863௵ நியாயவாதியாகப் பிரசுரிக்கபட்டனர். அப்பொழுது தான் பொம்பயி "ஸதார் அடலட்" கச்சேரி "பொம்பயி ஹைகோர்ட்" என்று பெயர் மாற்றப் பெற்றுக் காரிய விவகாரங்களும் உயர்த்தப்பட்டன. அக்காலத்து நமது மாண்டலிகரைப் போல் சிறந்த படிப்பாளி இல்லை. இவர் நியாயவாதவேலையில் தன் மனஸ்ஸாட்சிக்கு கொஞ்சமேனு மாறுசெல்லாது, ராஜாங்கத்தார்க்கு அருவருப்பு இன்றி நடந்து வந்தார். தன்னுடையவேலையில் மிகக்கவலை உள்ளவர். பூனாவில் ஓர் "கேஸ்" விஷயமாக "ஹாஜர்" ஆகவேண்டிய காலத்து, "ரயில்" தப்பி விட்டபடியால் நேரம் கழித்துச் செல்லக் கூடாதென்று "ஸ்பெஷல் ட்ரெயின்" வைத்துக்கொண்டு அவ்விடம் சேர்ந்தார். மற்றோர் ஸமயத்தில் பெருஞ்செல்வம் கிடைக்கக்கூடிய கட்சியில் கட்சிக்காரன் ஸரியான ஸமயத்தில் வாராமையால் கட்சிக்காக "ஹாஜர்" ஆக மாட்டேனென்று விட்டனர். மற்றோர்காலம் ரத்நகிரிக்குத் தன்கட்சி விஷயமாகச் செல்ல கப்பல் கிடைக்காதபொழுது தனொருவனுக்காகத் தனிக்கப்பல் வைத்துக்கொண்டு சென்

ஞர். ''மயிர்நீப்பின் வாழாக் கவரிமா அன்னார், உயிர்நீப்பர் மானம் வரின்'' என்னுங் குறளடியை மனத்திற்கொண்டார் போல தன் மானமழியாது, வாய்மையழியாதுத் தன்னைக் காத்துக் கொள்வதவரியல்பென்று இனி நாம் சொல்லவேண்டியதேயில்லை.

தனது இனத்தொழிலுடையாரது கஷ்டங்களை நீக்கவும் முயன்றார். அப்பொழுது அஸல் தரப்பு வாதிக்கும்படி எல்லோரையும் விடவேண்டும் என்று மிக உழைத்தார். ஹைகோர்ட்டில் இவரையும் மற்றுமிரண்டுபேரையும் மாத்திரம் விடுவதாகச்சொல்லியபொழுது, அதை தன் முறைமைக்கு மாறுபட்டதென்று மறுத்துவிட்டனர். தன்னை மாத்திரம் கவலைகொள்ளாது, தன்னைப்பற்றிய யாவர்க்கு முழைக்கவேண்டும் என்னும் தீபம் அவர் ஹ்ருதயத்தில் எரிந்துகொண்டே யிருந்தது. இவ்வாறிருக்கும் ஸமயத்தில் 1884ஆ மாண்டலிகர் ராஜாங்க வக்கீலாக நியமனஞ்செய்யப்பட்டார். இந்த நிலைமையை இவர்தான் முதல் முதல் அடைந்தவர்.

மாண்டலிகர் நியாயவாதி மாத்திரமன்று, பொம்பய் நகரவிசாரணைக் கூட்டத்தொருவராகியும், அமைதி யொழுக்கத்தலைவராகியும் (Justice of peace), பொம்பய் ராஜாங்க ஸர்வகலாசாலை அங்கத்தினராயும், பொம்பய்ராஜாங்க சட்டநிரூபணக் கூட்டத்தங்கத்தினராகவுமிருந்து, நகர்ஸுக நிலைமையையும், ஜனங்களின் ஸுகதுக்கங்களையும்பற்றி மிகக்கவலைகொண்டு உழைத்துவந்தார். நகர விசாரணை ஸபையில் ஒழுங்கில்லாது நடந்துவந்த அக்கிராசனாதிபதியை, தமது ஸத்யத்தைப் பயமின்றிப் பிரகாசிக்கச் செய்யும் சக்தியால், ராஜாங்கத்தாரால் அவ்வேலையிலிருந்து ஒழிக்கும்படிச் செய்து நகர விசாரணைக் கூட்டத்தின் நிலைமையைப் புதுப்பிக்கும்படிச் செய்தனர். தான் அக்கூட்டத்தில் கலந்திருந்த காலத்தில் ''துளசிநீர்க்குழாய் வேலை''யைத் துவக்கி ஜலஸுகத்தை ஜனங்களுக்குண்டாக்கினார். இவ்வேலையில் நடுநிலைமையினின்று தவறாது நடந்துவந்தனர்.

மாண்டலிகர் தொழில் வேலையில் மாத்திரம் சிறந்துவிளங்கவில்லை. படிப்பிலும் மிக உழைத்தவர். பலமுறை ஸர்வகலா ஸங்கத்தில் மஹாராஷ்ட்ரம், கூர்ஜரம், ஸிந்துமுதலிய பாஷைகளில் பரீக்ஷகராகவிருந்தனர். இதற்குள் இவர் ஸர்வகலாஸங்கத்து சூழ்ச்சிக்கூட்டத்திலொருவராகச் செய்யப்பட்டு, கலாகுரு (Dean of Arts) என்னும் பட்டமும் அளிக்கப்பட்டார். இப்பட்டம்இந்தியருள் இவர்க்குத்தான் முதலில் கிடைத்தது. இடையே ராஜாங்கத்தாராலும் ''ராவ்ஸாஹேப்'' என்னும் பட்டமும் அடைந்தார். அப்பொழுதுதான் இவர் ராஜாங்க சட்டநிரூபண ஸபையில் அங்கத்தினராகச் செய்யப்பட்டதும். அங்குத் தனது பயமின்மையாலும், வாய்மை ஒழுக்கத்தாலும், ராஜாங்க கட்சியாரைக் கௌரவமாகத் தடுத்து ஜனங்களது கஷ்டங்களை ஏடுத்துக்காட்டி வாதித்து வந்தனர். இந்த நிலைமைக்கு மாண்டலிகர் மூன்று முறை வந்தனர்.

ரிப்பன் ப்ரபு இந்தியதேசத்து ராஜ ப்ரதிநிதியாக வந்தகாலத்தில் இவரை இராஜப்ரதிநிதியாரின் சூழ்ச்சிக்கூட்டத்து அங்கத்தினராக ஏற்படுத்தினர். டப்பரின் ப்ரபு பிரதிநிதியாகவிருந்தகாலத்தும் இந்த நிலைமையை மாண்டலிகர் அடைந்தனரென்பது அவர்பால் இராஜாங்கத்தினர்கொண்ட அன்பைக் காட்டுகின்றது. இவர் வருமான வரிச்சட்டம், உப்புச்சட்டம், குடிமுறைமைச்சட்டம் இவைகளைப் பற்றி மிகவுழைத்து ஜனங்களுக்காக நன்மைசெய்ய கஷ்டப்பட்டனர். இவரது படிப்பு முதலிய வெல்லாவற்றையும் எல்லாருமறிந்தனர். ராஜாங்கத்தார் இவர்க்கு இந்திய தாரகா நேசன் (C. S. I.) என்னும் பட்டம் அளித்தனர். ஜனங்களு மிவர்ஞாபகச்சின்ன

மாக ஓர் தங்கப்பதக்கம் ஸம்ஸ்கிருதபாஷை யில் முதலில் வருபவர்க்களிக்கும்படி பொம்பாய் ஸர்வகலாஸங்கத்தி லேற்படுத்தினர். வேத சாஸ்த்ரோடஜ பாடசாலையில் இதேமாதிரியாக ஓர் பரிசு ஏற்படுத்தப்பட்டது,

முன்னமே மாண்டலிகர் பாஷாஞானமுடையவர் என்று கூறினோம். இவர் முதலில் தன் ஸ்வயபாஷையில் மிக உழைத்துவந்தனர். ஆங்கிலத்தில் எட்ஜ்வொர்த் அம்மை (Miss Edgeworth) எழுதிய "லாட்டரி" என்னுங் கதை மஹாராஷ்ட்ர பாஷையிலெழுதி சிறுவயதிலேயே பரிசுபெற்றார். ஸ்ரீ ஹரிராவ் என்பவரோடுகூடி "ராஜ்யதந்த்ர ஸம்பாஷணை" என்னும் புத்தகமொன்று மஹாராஷ்ட்ரத்தில் எழுதினார். ஸிந்து தேசத்திற்குச் சென்றபொழுது ஸிந்து பாஷையைக்கற்று அதில் ஓர் இலக்கணநூல் எழுதினர். பின் கூர்ஜர பாஷைக்கற்று, மாண்ட் ஸ்டேவர்ட் எல்பின்ஸ்டன் (Mount Stuart Elphinstone) எழுதிய இந்திய சரித்திரத்தைக் கூர்ஜரப்படுத்தினர். அதை மஹாராஷ்ட்ரத்திலும் எழுதினர். சட்ட புத்தகங்களனேகம் ஸ்வயபாஷையிலியற்றினர். இடையில் ஸம்ஸ்கிருதம் ஐயமறக்கற்றனர். பூர்வீகவிஷய ஆராய்ச்சியைப்பற்றிய சிலசிறந்த வியாஸங்களை ராயல் ஏஷியாடிக் கூட்டத்தினர் (Royal Asiatic Society) முன்படித்தனர். தன்னுயிர்க்குப் பின்னும் பெருமையும் புகழும் ஒழியாதிருக்கும் வண்ணம் ஹிந்து நியாய சாஸ்திரத்தைச் சுத்தப்படுத்தும்பொருட்டு யாக்ஞவல்க்ய ஸ்ம்ருதியை நீலபந்துவின் வியவஹாரமயூகம் என்னும் விருத்தியுடனும், ஆங்கில மொழிபெயர்ப்புடனும் பிழையறப்பரிசோதித்துப் பிரசுரஞ்செய்தனர். இவ்வாறு ஜனங்களுக்குதவியதன்றித் தேசநன்மையின் பொருட்டு "ஸ்வதேசாபிப்ராயம்" (Native Opinion) என்னும் வாரப்பத்திரிகை ஒன்றேற்படுத்தி அதற்கும் வேலைசெய்து வந்தார்.

இவ்வாறு உலகத்தவர் யாவரும் புகழும்படி நடந்து, உறவினரும் உற்றவரும் கொண்டாட, குலாசாரமொன்றையேனும் வழுவாது முன்னோர் விதிப்படி நடந்தும், ஒழுக்கத்திலுயர்ந்தும், தயாளகுணமும் ஈகைத்தன்மையுங் கொண்டு விளங்கியும் நின்ற நமது மாண்டலிகர் 1889ஆம் மேமீ 9உ உலகத்திலிருந்து கொண்ட பூதங்களை அதற்கே அளித்து அதன் கடனை ஒழித்துவிட்டார். அவர் பிரிவு எல்லார் மனதையும் உருக்கியது. இனி அவர் போல் ஒருவர் வருவதென்றோ ?

ஸ்ரீமத் சங்கரபகவத் பாதாசாரியாள்

SRI ADI SANKARACHARYA

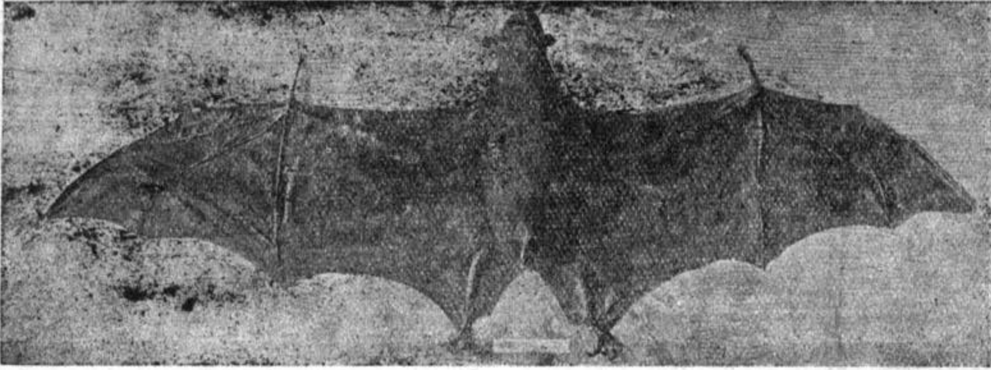
மூன்று மாண்டில் முதலே வாய்ப்பட்
டேழா மாண்டி லெழுபிறப் பறக்கநீ
யுலகந் துறந்து வுய்ந்திடன் விடுவே
னென்றலு மருமைத் தாயுங் கேட்டுச்
சொன்ன சொல்லும் பழுதுறு வண்ணங்
கன்றிய மனத்துடன் காவியு மீய,
இல்லற மின்றித் துறவறம் பூண்டு
எல்லாக் கலைகளு மெளிதி லுணர்ந்து
புத்த மதத்தைப் புற்றடங்க வைத்துச்
சமண மதத்தைச சன்ம மறுத்துச்
சமயவாதி களைச் சிறகறுத் தோட்டி,
யில்லறமி யாதென வினவிய மாதிற்
கிறக்கு மன்ன னிப்பியிற் புகுந்து [ர்ந்து,
குறித்தகாலங் காமநூ கர்ந்து கலைகண் டுண
கணக்கில் வென்றுதம் மாற்றல் காட்டிப்
பல்வகை மதத்தோர் பலவாய்ப் போற்றச்
சாரதா பீடம் சமைவுற விளக்கிப்
பாரிலத் வைதம் பரவச் செய்து
பரமாத் மாவே வுருவெடுத் தாற்போற்
பக்குவ முற்றுப் பக்தர்கள் வணங்கத்
தர்ம மதமாம் பிர்ம்ம மதத்தைத்
தாபனம் செய்த தகைமை யுடையோன்
ஸ்ரீமத் சங்கர பாதா சாரியன்
எம மலரடி யேற்றித் துதிப்பாம்.

வி. எஸ். மணியம்.

STUDIES IN ANIMAL LIFE

1. வெளவால்

BATS

வெளவாலைப்பற்றி எழுதத் துவக்குங் காலத்து, முதல் முதல் விசாரணை செய்ய ஏற்படும் விஷயம், அது பட்சியா மிருகமா என்பதாம். ஆனால் வெளவாலின் அவயவங்கள் முதலானவற்றைப் பரிசோதித்துப் பார்க்கும்போது இத்தகைய விசாரணை சந்தேகத்திற்குச் சிறிதேனும் இடங் கொடாது. ஏனெனில் அது மிருகமென்றே சொல்வதற்குப் போந்த காரணங்கள் பலவுள. மற்றப்பட்சிகளைப்போல் வெளவாலும் பறக்கின்றதே, அதையேன் பறவையென்றுசொல்லலாகாது என்னுங் கேள்வி பிறக்கும். ஆனால் பறக்குந் திறங்கொண்ட ஒவ்வொரு பிராணியையும் பட்சிக்கூட்டத்திற் சேர்ப்பது சரியாமோ? பறக்கும் மீன்களும், பறக்கும் பல்லிகளும் நமது தென்னிந்தியாவிலிருக்கின்றன; அவ்வொரு காரணத்தினாலேயே அவை மீன்கூட்டத்தினின்றும் பல்லிக்கூட்டத்தினின்றும் விலக்கப்பட்டுப் பட்சிக்கூட்டத்திற் சேர்க்கப்படமாட்டா. மற்றும், பறப்பதற்குதவியாகிய வெளவாலின் சிறகிற்கும் பட்சிகளின் சிறகிற்கும் வேறுபாடு பலவுண்டு. பட்சிகளுள் சிறகு என்பது அவற்றின் முன்னங்கால் விகாரப்பட்டு, அதன்மேல் அனேக இறகுகளுண்டாகி, அவ்விறகுகள் ஒவ்வொன்றும் தனித்தனி பிரித்தெடுக்கக்கூடியதாய் அமையப்பெற்ற ஓரங்கமாம். மேலும், இச்சிறகுகளுக்கும், பட்சியின் கால்கள், வால் முதலியவற்றிற்கும் ஒருவித சம்பந்தமுமில்லை. வெளவாலிற்கோ, சிறகென்பது, முன்னங்கால் பின்னங்கால் இவற்றின் விரல்கள் மிகுதியாய் நீண்டு அவற்றினிடையே வளர்ந்திருக்கும் தோற்பரப்பேயாம். பறவையின் சிறகைப்போல் பற்பல சிறிய இறகுகளால் ஆகாது, விரல்களினிடையே விரிந்து படர்ந்த மெல்லிய தோலே வெளவாலின் சிறகென்பதாம். இத்தோலானது, முகத்தின் இருபுறங்களிலும் ஆரம்பித்து, முன்னங்கால் பின்னங்கால் இவற்றின் நீண்ட விரல்களையும், வாலையும் உள்ளடக்கிப் பரவிநிற்கும். மேலும், பட்சிகளின் சிறகுகளில் நகமென்பதேயில்லை; ஆனால் வெளவாலின் முன்னங்கால் விரல்களின் நுனியில் கூரிய நகங்களுண்டு. ஆகவே பட்சியின் சிறகுகளுக்கும், வெளவாலின் சிறகென்று சொல்லப்படும் அங்கத்திற்கும் ஏராளமான வித்தியாசமுண்டென்பது மேற்சொன்னவற்றால் நன்கு விளங்கும்.

இனி, வௌவாலுக்கும் மிருகத்திற்குமுள்ள ஒற்றுமையைப் பார்ப்போம். மிருகத்தைப் போல் வௌவாலும் நான்கு கால்கள் கொண்டிருக்கின்றது. ஆனால் வௌவாலானது நடக்குந்திறத்தை விட்டுப் பறக்குந்திறங் கைப்பற்றியதால், அக்கால்கள் மிகவும் நீண்டு மெலிந்து இலேசானதாயிருக்கின்றன. இதன்றி இதை மிருகமென்று சொல்வதற்கு வேறு காரணங்களுமுண்டு. பறவைகளுக்குப் பற்களில்லை; வௌவாலோ மிருகங்களைப்போல் இரு வரிசைப்பற்கள் உடையது. பறவைகள் யாவும் முட்டையிட்டே குஞ்சுபொறிக்கும்; வௌவாலோ மற்ற மிருகங்களைப்போல, உயிரோடு குட்டிகளை யீன்றெடுத்துப் பின்பு பால் கொடுத்து வளர்க்கும். பறவைகளுக்குச் சிறு துவாரந் தவிர சவ்வான வெளிக்காது கிடையாது. வௌவாலினத்தில், அகண்டுபிரிந்த வெளிக்காதுகளுமுண்டு. இவற்றைத்தவிர பறவைகளுக்கும் வௌவாலுக்கும் வித்தியாசத்தை விளக்கிக் காட்டும் வேறு அங்க விபாகங்களிருப்பினும், அவை பிரதானமற்றவையாதலால், ஈங்கெடுத்து விவரிக்காதுவிட்டனம்.

வௌவாலானது பகற்காலங்களில் இருட்டான விடங்களையே விரும்பி மறைந்திருந்து இராக்காலங்களிலேயே வெளியேறிச் சஞ்சரிக்கும். அதன் கண்கள் மிகச்சிறியன. ஆனால் அதன் மூக்கும் காதும் வெகு தீர்க்கமாய் வளர்ந்திருக்கின்றன. சில வகை வௌவாலில் மூக்கைச்சுற்றி இலைகளைப்போன்ற உபாங்கங்கள் பலவுண்டு. அவற்றைக்கொண்ட வௌவாலின் முகம் மிகக்கோரமாயிருக்கும். அவை வௌவாலின் மோப்பு உணர்ச்சியை மிகுதியாக்குந் திறனுடைத்தென்பதற்கு ஐயமில்லை. இங்கிலாந்தில் வசிக்கும்வௌவாலினம் ஒன்றில் (Plecotus auritus) அதன் காதும், உடம்பும் ஒரேநீளமுள்ளதாம். கண்ணின் பார்வை மிகக் குறைந்திருப்பதினிமித்தம், காதும் மூக்கும் பூரணமாய் அமைந்திருக்கின்றன போலும். இராக்காலத்து வெளியேறிச் சிறுபூச்சிப் புழுக்களைத்தின்று ஜீவிக்கும். ஒருஜாதி வௌவால் மரங்களின் பழத்தைத்தின்று காலங்கழிக்கும். அமெரிக்காவில் வசிக்கும் மற்றொரு ஜாதி வௌவால் வேறுமிருகங்களின் உதிரத்தைக் குடித்து உயிர்பிழைக்கும். வௌவாலானது இருண்டவிடங்களில் தங்கும்போது கால்நகங்களினுதவியால் கட்டடத்தின் மேற்புறத்தைப் பற்றிக்கொண்டு தலை கீழாகத் தொங்குகின்றது என்பது யாவருமறிந்த விஷயம். அது அந்நிலையிலிருக்குங்கால், அதன் வாயானது கீழ்ப்புறம் நோக்குமல்லவா? அப்போது அது மலஞ்சலம் போக்குமாயின் வாயினாலே அன்னஞ் செய்கிறது என்ற கொள்கை நம்மவரிற் பலரும் கொண்டிருக்கின்றார்கள். அக்கொள்கை மிக்க பிழையுற்றதென்பதற்கு

அத்தாட்சியாக வௌவாலொன்றைப் பிடித்துச் சற்றுப்பரீட்சித்துப் பார்ப்பார்களானால், வாய் வேறு அபானம் வேறு என்று எளிதில் அறிவார்கள்.

வௌவால்களுள் சுமார் நூறு இனங்களுக்கு மேலுண்டு. நமது வீடுகளிலும் கோயில்களிலும் வசிக்குஞ் சிறிய வௌவாலுக்குத் துரிஞ்சில் என்று பெயர். இரத்தங் குடிக்கும் அமெரிக்க வௌவாலுக்கு உதிரமாகாளி என்று பெயர். இன்னும், ஆசியா ஆபிரிக்கா கண்டங்களில் வசிக்கும் பெரிய வௌவால்களுக்குப் பழந்தின்னி என்று பெயர். இவ்வினத்திற் சேர்ந்ததும், ஜாவா தீவில் வசிப்பதுமான காலாங் என்னும் வௌவாலே எல்லாவற்றினும் மிகப்பெரிது. ஏனெனில் அதன் சிறகை விரித்து ஒரு நுனியிலிருந்து மற்றொரு நுனிக்கு அளக்க, ஐந்தடிக்கு மேற்பட்ட அகலமுள்ளதாகவிருக்கும்.

வே. நரசிம்மன், எம்.ஏ., பி.எல்.

சோதித்துப் பார்த்தபின் அபிப்பிராயங் கொள்.—சிலருக்கு மற்றொருவர் முகத்தைக் கண்டால் பிடிக்காது. அவனைக் கண்டால் வெட்டிவைக்கலாம்போல் தோன்றும். அந்த மனிதன் வெகு யோக்கியனாகவிருக்கலாம். அவனைப்பற்றி நாம் தீர விசாரித்திருந்தால் அவனை நமது குருவாக நாம் அங்கீகரித்துக்கொள்ள நமக்குப் புத்தி தோன்றலாம். அப்படியிருக்க அவன் முகத்தைக் கண்டமாத்திரத்தில் அருவருப்புற்று அவனைத் த்வேஷிப்பது நமக்கு எவ்வளவு பெரும்பாவம். எந்தவிஷயம் எப்படியிருந்தபோதிலும் நாம் சோதித்தே அபிப்பிராயங்கொள்ளவேண்டும். சோதித்தல் என்பதுதான் உள்ளத்தைத் திறக்கும் திறவுகோல். இவ்வாறு சோதனை என்பதே யில்லாமல் திடீரென்று பார்த்தமாத்திரத்தில் ஒருவனிடம் நல்ல எண்ணமும் கெட்ட எண்ணமும் கொண்டு நியாயத்துக்கு விரோதமாய்ப் பலர் நடக்கின்றார்கள். இது அக்கிரமம்; பாவத்தையும் அவமானத்தையும் விளைவிக்கும்.

பண்டிதர் நடேச சாஸ்திரி.

நட்பு

FRIENDSHIP

சில வாலிபர்கள் சிறிதும் கபடமில்லாமல் உலக வழக்கம் கொஞ்சமேனும் தெரியாதவர்களாயிருக்கின்றனர். இவர்களிடம் யாராவது போக்கிரி அல்லது துஷ்டன் வந்து சேர்ந்துகொண்டு பரம மித்திரன்போல் காட்டுவானேயானால் அதைக் கபடமென்று சிறிதேனும் எண்ணாமல் அவனை முற்றிலும் நம்பிவிடுகிறார்கள். அவனிடத்தில் அதிக நம்பிக்கை வைத்துவிடுகிறார்கள். கடைசியாய்க் கைப்பொருள்களையெல்லாம் இழந்து அவஸ்தைப்படுகிறார்கள். ஆகையால் இவ்விதமான கபடநேசர்களை யொருநாளும் நம்பலாகாது. அவர்கள் உன்னிடத்தில் எவ்வளவு வேஷத்துடன் வருகிறார்களோ நீயும் அவ்வளவு வெளி மரியாதையுடன் அவர்களைப் பெற்றுக்கொள். பேச்சுமட்டும் இன்பமாய்ப் பேசலாம். நம்பிக்கை யென்பதை யொருநாளும் வைக்கலாகாது. உண்மையான சிநேகம் திடீரென்றாவது சொற்பகாலத்திற்குள்ளாவது உண்டாகமாட்டாது. அது கொஞ்சங் கொஞ்சமாய் நாளடைவிலே உண்டாகவேண்டும். சிநேகிப்பவர்கள் இருவர்களிடமும் ஒரேவித நற்குண நற்செய்கைகள் இருந்தாலொழிய சிநேகமென்பது அவர்களுக்குள் வேரூன்றாது. அன்றியும் முதலில் நாம் பார்க்கும்பொழுதே எவன் நம்மிடம் அதிக அன்பைக்காட்டுகிறானோ அவன் சிநேகம் நாளுக்குநாள் குறைந்து கடைசியில் கபடவேஷமாய் முடியும். நல்ல சிநேகமென்பது அப்படியில்லாமல் முதல்முதல் மிகவும் சூச்சமாயும் கொஞ்சங் கொஞ்சமாயும் ஆரம்பித்து நாளாக நாளாக நன்றாய் வேரூன்றி நிற்கும்.

சிலர் சிறிதுகாலம் அந்யோந்ய சிநேகமாயிருப்பார்கள். இவர்கள் யாவர்களென்றால்

குடி அல்லது குடிசை நுழைதல் முதலான கெட்ட நடத்தைகள் உள்ளவர்களாம்; இந்தக் கெட்டநடத்தைகளே இவர்களுடைய சிநேகத்திற்கு முதலில் காரணங்களாகின்றன. ஐயோ அநியாயம்! இதையும் சிநேகமென்று சொல்லுகிறார்களே! நல்நடத்தைகளைக் கெடுக்க வந்த சண்டாளர்களென்று ராஜாங்கத்தார் இவர்களைத் தண்டிக்காமல் விட்டுவிடுகிறார்களே! இவர்கள் முதலில் ஒருவருக்கொருவர் சகாயமாய்க் கடன் கொடுத்துக்கொள்வார்கள்; சண்டை சச்சரவுகளில் ஒருவரையொருவர் பாதுகாத்து வருவார்கள்; பிறகேதாவது ஒரு சங்கடகாலத்தில் ஒருவன் மற்றொருவனை விட்டுவிட்டுத் தன்னைக் காப்பாற்றிக்கொள்ள எவ்வளவு பொய் சொல்லவேண்டுமோ அவ்வளவையும் சொல்வான். ஒரு மனிதன் "ஸத்தியமாய், ஆணைப்படிக்கு" என்று ஒரு சமாசாரத்தை நீ நம்புதலின் பொருட்டுச் சொல்ல ஆரம்பிப்பானேயானால் அவன் உன்னை மோசம் செய்ய வந்தவனென்று நிச்சயமாய் எண்ணு. அவன் சொல்லப்போகிற சங்கதியில் உண்மையில்லாததனாலல்லவோ சத்தியம், ஆணை முதலான மொழிகளை அவன் முறைபிடிகிறான். இப்படி அவன் செய்வதெல்லாம் நமக்கு நம்பிக்கையுண்டாகும்பொருட்டே யாதலின் அதை நாம் ஒருநாளும் நம்பக்கூடாது. அவன் சொல்லும் பேச்சில் உண்மையிருக்கும் பக்ஷத்தில் சத்தியம், ஆணை முதலியவைகளையெடுத்துக் கூறுவானேன்?

அறிமுகம் நேசம் இவ்விரண்டையும் நாம் நன்றாய்ப் பகுத்தறியவேண்டும். சிலர் நமக்கு அறிமுகமாய் இருக்கலாம். அவர்களை அவ்வளவுடனே வைத்துக்கொள்ளவேண்டுமேயல்லாது நமது சிநேகிதர்களென்று ஜனங்கள் சொல்ல இடங்கொடுக்கக்கூடாது. ஒருககால் மதிமயங்கி நாம் அப்படிச் செய்வோமேயானால் அது நமக்குப் பின்னால் கெடுதியாய் முடியும். நீ யாருடன் சிநேகம் பண்ணுகிறாயோ அவர்களுடையயோக்கியதையைக்கொண்டு ஜனங்கள் உன் யோக்கியதையையும் நிச்சயிப்பார்கள். "நீ யாருடன் இணங்கி இருக்கிறாய் சொல்லு, உன் யோக்கியதையை நான் சொல்லிவிடுகிறேன்" என்று ஒரு பழமொழி ஸ்பெயின் தேசத்தில் வழங்கி வருகிறது. அதற்குச் சரியாக நமது தேசத்து ஔவை என்னும் சீமாட்டியும் "கற்றாரைக் கற்றாரே காமுறுவர் கற்றிலா மூர்க்கரை மூர்க்கர் முகப்பர்" என்றுசொல்லியிருக்கிறாள். இந்தவசனங்களின் முக்கிய கருத்தாவது படித்தவர்கள் படித்தவர்களோடும் படியாத மூடர்கள் மூடர்களோடும் சேருவதுபோல ஒரேகுணமுள்ளவர்களே ஒருவரோடு ஒருவர் சேருவார்களென்பதேயாம். இந்தக் கருத்தை உத்தேசித்தே ஒருவன் யாரோடு இணங்கியிருக்கிறானோ அவர்கள்பேரைச் சொன்னாலே அவனது குணத்தைத் தெரிந்துகொள்ளலாமென்னும் அர்த்தமுள்ள ஸ்பெயின் தேசத்துப் பழமொழியும் ஒன்று வழங்கிவருகிறது.

நாம் ஒரு போக்கிரியுடன் அதிக சகவாசம் வைத்துக்கொண்டால் நம்மையும் ஜனங்கள் போக்கிரியென்று ஏன் சொல்லக்கூடாது. ஆகையால் கெட்டவர்களுடன் நாம் சேரவே கூடாது; அவர்களுடன் நாம் சேரக்கூடாதென்பதால் அவர்களைச் சத்துருக்களாகப் பண்ணிக்கொள்ளவேண்டுமென்பதல்ல; அவர்களிடம் நமக்கு சிநேகமும் வேண்டாம், சண்டையும் வேண்டாம். அவர்கள் குணத்திற்காக நமது மனதில் வெறுப்பிருப்பினும் அவர்களை நாம் நேரே காணும்பொழுது முகத்தில் சிரிப்பு இருந்தால் அதனால் யாதொன்றும் குறைந்துபோகாது. மனதிற்குள் ஒவ்வொருவருக்கும் அடக்கமான அபிப்பிராயமிருக்க வேண்டியது அவசியமே; வெளியில் மாத்திரம் எல்லாருடனும் கலகலப்பாய் இருக்க வேண்டும். கலகலப்பாய் இராமல் கடுகடுப்பாய் இருப்போமேயானால் அது மிகவும் துன்

பங்களை விளைவிக்கும். அதிக கலகலப்பும் கூடாது, முற்றிலும் கடுகடுப்புங் கூடாது; இவ்விரண்டிற்கும் நடுநிலை ஒன்றுண்டு. அதைத் தெரிந்து நடப்பவர்கள் க்ஷேமத்தை அடைவார்கள்; தெரியாதவர்களோ பிரயோஜனமற்றவைகளில் வெகு அடக்கமாயிருந்து ஜனங்களுடைய விரோதத்தைச் சம்பாதிப்பார்கள்; தங்களுக்குத் தெரிந்தவைகளைக் கண்டவர்களிடமெல்லாம் சொல்லித் தங்கள் மதிப்பைக் குறைத்துக்கொள்ளுவார்கள்.

பண்டித நடேச சாஸ்திரி.

திருமயிலை அறுபத்துமூவர் உத்ஸவம்

ARUPATHUMOOVAR AT MYLAPORE

திருமயிலை அல்லது மயிலாப்பூர் என்பது சென்னப்பட்டணத்தின் தென்புறத்தில் கடற்கரை ஓரமாக இருக்கும் ஓர்பாகம். இதில் பட்டணத்து வக்கீல்கள் அநேகர் வஸிக்கின்றனர். இங்குப் பெரிய பணக்காரர்களும் ஸாதாரணமாகத் தமது வரவிற்கும் செலவுக்கும் ஸரியாகப்போகும் ஜனங்களும் அதிகமே ஒழிய நடுநிலைமையிலிருப்பவர்கள் அதிகமில்லை. இப்படி இருப்பினும், இந்தப்பாகத்திற்கு விசேஷம் இதன் கோயிலே. கபாலீசுவரநும், கற்பகவல்லியும் இங்குத் திருக்கோயில்கொண்டெழுந்தருளி யிருக்கின்றனர். இங்குப் பகவான் மேற்கு நோக்கி இருக்கின்றார். கோயிலின் மேற்குப்புறத்தில் ஓர் பெரிய திருக்குளம் இருக்கின்றது.

இந்த ஸ்தலத்திற்கு அநேகவிதமான மஹத்வங்கள் உண்டு. இங்குத் தான் அம்மன் (பார்வதி தேவி) மயிலாயிருக்கும்படி நேர்ந்தகாலத்து பரமசிவத்தைப் புன்னைமரத்தடியிற் பூஜித்து மயிலுருவம் நீங்கி பகவானோடு சேர்ந்தது (இது பிரம்மோத்ஸவத்தில் இங்கு முதல்நாள் இரவு கொண்டாடப்பட்டு வருகின்றது). இங்குத் தான் அறுபத்துமூவருள்ஒருவரும் மானஸ பூஜையாலேயே பரமபதம் பெற்றவருமாகிய வாயிலா நாயனார் அவதரித்துப் பரமபதம் பெற்றது. (இவர் சரித்திரத்தை விவேகபோதினி 2-ம் தொகுதி 9-ம் பகுதி சிறுவர்க்கானபக்கத்தில்காண்க). இங்குத் தான் திருக்குறள் செய்தவராகிய மஹா ஞானியான திருவள்ளுவ நாயனார் அவதரித்து வாழ்ந்தது. திருமயிலை கீழ் கோபுரத்திலிருந்து நேரே வடக்கேபோகும் பாதையே போனால் ஓர் பெருமாள் கோயில் பின்புறமாகப்போகும். அது தாண்டியதும் பாதைக்கு மேல்புறம் காணப்படும் ஓர் சிறுகோயிலே திருவள்ளுவர் கோயில். வைஷ்ணவ மரபின்படி நோக்கிலும் இது திவ்ய ஸ்தலம் தான். முதலாழ்வார் மூவருள் பேயாழ்வார் பிறந்து பரமபதம் பெற்றதும் இங்கேதான். ஆழ்வார்கள் பாடல்கள் நாயன்மார் பாடல்கள் இவைகளிலிருந்து அவர்கள் காலத்தில் இம்மயிலை சிறப்புவாய்ந்த பட்டணமாக இருந்ததென்றும், இவ்வூர் ரத

வீதியில், உத்ஸவகாலங்களில் தர்சனம் செய்யவரும் அடியார்களுக்கும் கோயிலுக்கும் உபயோகப்படும்படியான அநேக சத்திரங்கள் நடைபெற்று வந்தன என்றும் தெரியவருகிறது.

இந்தத் திருமயிலையில் வருஷம் ஒருமுறை பங்குனி உத்தரத்தை ஒட்டி ஓர் பிரம்மோத்ஸவம் நடப்பது உண்டு. அதில் எட்டாம் திருநாளுக்கே அறுபத்துமூவர் உத்ஸவம் என்று பெயர். அன்று பகவான் அறுபத்துமூன்று நாயன்மாரோடு மாலை 3-மணிக்குத் திவ்யஸேவை அளிப்பது வழக்கம். இந்த உத்ஸவம் மிகுந்த கோலாஹலமாக, அநேக ஜனங்களால் தர்சிக்கப்பட்டும், இவ்வூரை மிகச் சிறப்புற்று விளங்கும்படியாகச் செய்யும் தர்மங்கள் விசேஷ ஐதிகங்கள் முதலியவைகளோடு ஸம்பந்தப்பட்டும், இருப்பதால் இதைப்பற்றி யாவரும் நன்றாகக் கூடியவரையில் தெரிந்துகொள்ள வேண்டியது அவசியம். ஆதலால் இதை இங்கு எடுத்து விவரிக்கலானோம்.

இவ்வுத்ஸவத்தோடு ஸம்பந்தப் பட்டிருக்கும் பெரியபுராண கதை பின்வருவது. பார்வதீதேவியிடமிருந்து ஞானப்பால் உண்டு, உலகில் ஸந்மார்க்கத்தை நிலைநிறுத்திய ஸ்ரீ ஸுப்ரஹ்மண்யர் அவதாரமாகிய திருஞானஸம்பந்த ஸ்வாமிகள் காலத்தில் திருமயிலையில் வைசியர் குலத்தில் சிவநேச செட்டியார் என்பவர் ஒருவர் இருந்தார். அவர் பெயருக்கேற்றபடி அவர் சிவபெருமான் சிவனடியார்கள் ஆகிய இவர்களிடம் பக்தி செலுத்தி ஸதா பரிசுத்தராக இருந்தார். இவருக்குப் பணமும் ஏராளமாக இருந்தது. இவர் திருஞானஸம்பந்தஸ்வாமிகள் செய்த திவ்யச்செயல்கள், ஸந்மார்க்க ஸ்தாபனம் செய்தவழிகள் முதலியவைகளைக் கேள்விப்பட்டு அவரிடம் சிறந்த அன்பு பாராட்டி வந்தார். ஆனால் அவரைப் பார்க்கமாத்திரம் செட்டியாருக்கு ஸந்தர்ப்பம் வாய்க்கவில்லை. ஒவ்வொருநாளும் செட்டியாரிடம்வந்து எட்டும் திருஞானஸம்பந்தரது அற்புதச் செய்கைகளெல்லாம் அவருக்கு ஸம்பந்தர் மேலிருந்த அன்பை அதிகப்படுத்தியது.

இப்படி இருக்கையில் இவருக்கு வெகு காலத்திற்குப்பின் பூம்பாவை என்றொரு அருமைப்பெண், பிறந்தாள். இவள் சிவபக்தி மிகுந்தவளாய் வளர்ந்து வரும்நாளில் திருஞானஸம்பந்தரது அற்புதச்செயல்களில் அநேகம் சிவநேச செட்டியார் காதில் வந்து எட்ட, அவர் ஆனந்த பரவசத்தில் தன் பெண் சொத்து முதலியவைகள் எல்லாவற்றையும் ஸம்பந்தஸ்வாமிகளுக்கு அர்ப்பிதம் செய்தனர். இவ்வாறு இவர் ஸம்பந்தஸ்வாமிகளின்மீது அன்புவளர்த்து வரும் நாளில், இவர் அருமைப்பெண் பூக்கொய்ய தோட்டத்திற் போன விடத்து பாம்புகடித்து இறந்தாள். சிவபக்தி விஷயத்தில் தன் பெண்ணிடம் இருந்தபற்றால் செட்டியார் சற்றுத் துக்கித்துவிட்டுத், தன்பெண்ணைத் தகனம்செய்து ஸம்பந்தஸ்வாமிகள் திருமயிலைக்கு வருங்கால் அவர் பாதத்தில் அவள் எலும்பை அர்ப்பிதம்செய்வதாக எண்ணி, அதை ஓர் பானையில் இட்டு அதையே தன் பூம்பாவையாகப் பாவித்துத் தகுந்த மரியாதைகள் செய்துகொண்டுவந்தார்.

இவ்வாறு கொஞ்ச நாளாக, திருமயிலைக்கு வடக்கிலுள்ள திருவொற்றியூரில் ஸ்வாமி தர்சனத்திற்காக ஸம்பந்தஸ்வாமிகள் எழுந்தருளியிருப்பதாகச் செட்டியாருக்கு ஸமாசாரம் எட்டியது. உடனே அவர் ஸம்பந்தஸ்வாமிகளுக்குத் தகுந்த மரியாதைகள் செய்வதற்கு வேண்டிய ஏற்பாடுகள் செய்துவிட்டு, அவரை எதிர்கொண்டழைத்துவர செட்டியார், திருவொற்றியூரை நோக்கிப் புறப்பட்டார். இதற்குள்ளாக ஸம்பந்தஸ்வாமிகளும் திருமயிலைநோக்கிப் புறப்பட்டுவிட்டார். இருவரும் வழியில் ஸந்தித்தனர். செட்டியார் ஆனந்தபரவசராகிக் ‘கும்பிடப்போன தெய்வம் குறுக்கே வந்துவிட்டதே’ என்று மனங்களித்தார். இருவரும் வார்த்தையாடி வருகையில் செட்டியார் தன் பெண் விஷயத்தை முழுவதும் சொல்லி அவள் எலும்பைக் கிருபைகூர்ந்து அங்கீகரிக்கவேண்டும் என்று ஸம்பந்த ஸ்வாமிகளை வேண்டிக்கொண்டார். இதைக் கேட்டுக்கொண்டு ஸம்பந்த ஸ்வாமிகள் மயிலை வந்துசேர்ந்து, ஸ்நானம் முதலியவைகளை முடித்துக்கொண்டு கபாலீசுவரரைச் செட்டியாருடன் தர்சித்து ஸந்நிதியில் வந்து, செட்டியாரைத் தன் பெண் எலும்பைக் கொண்டுவரும்படி கட்டளையிட்டார்.

செட்டியார் அந்த எலும்புப்பாத்திரத்தைப் பல்லக்கில் ஏற்றிச் சீர்முதலியவைகளோடு எடுத்து வந்து பகவத்ஸந்நிதானத்தில் வெளியில் கொண்டு நிறுத்தினார். அப்பொழுது அங்குச் சிவபக்தர்கள் எல்லோ

ரும் வந்து கூடினர். ஆகாயத்தில் தேவர்கள் முதலியோர் எல்லோரும் வந்து கூடினர். எல்லோரும் மிகுந்த ஆவலுடன் என்ன நடக்கப்போகிறதென்று கண்கொட்டாது பார்த்துக் கொண்டிருக்கையில், சிவபிரானை மனதிலே தியான மூலமாக அமைத்துக்கொண்டு அந்த பலத்தால், 'சிவனடியார்களுக்குத் தொண்டுசெய்தலும், சிவபெருமான் திருவிழாக்கண்டு ஆனந்தித்தலுமே, துர்லபமான மானிடப் பிறவியின் பயன் என்பது உண்மையாகில் இப்பூம்பாவை உயிருடன் எழட்டும்' என்று சபதம் செய்துகொண்டு ஸம்பந்த ஸ்வாமிகள் பின்வரும் பதிகத்தைப்பாடி அருளினர்.

* திருமயிலாப்பூர்—பூம்பாவாய் திருப்பதிகம்

திருச்சிற்றம்பலம்

மட்டிட்டபுன்னையங்கானன்மடமயிலைக்
கட்டிட்டங்கொண்டான்கபாலீச்சரமமர்ந்தா
னொட்டிட்டபண்பினுருத்திரபல்கணத்தார்க்
கட்டிட்டல்காணாதேபோதியோபூம்பாவாய். 1

மைப்பயந்தவொண்கண்மடநல்லார்மாமயிலைக்
கைப்பயந்தநீற்றான்கபாலீச்சரமமர்ந்தா
னைப்பசியோணவிழாவுமருந்தவர்க
டுய்ப்பனவுங்காணாதேபோதியோபூம்பாவாய். 2

வளைக்கைமடநல்லார்மாமயிலைவண்மறுகிற்
றுளக்கில்கபாலீச்சரத்தான்றொல்கார்த்திகைநாட்
டளத்தேந்திளமுலையார்தையலார்கொண்டாடும்
விளக்கீடுகாணாதேபோதியோபூம்பாவாய். 3

ஊர்திரைவேலையுலாவுமுயர்மயிலைக்
கூர்தருவேல்வல்லார்கொற்றங்கொள்சேரிதனிற்
கார்தருசோலைக்கபாலீச்சரமமர்ந்தா
னாதிரைநாள்காணாதேபோதியோபூம்பாவாய். 4

மைப்பூசுமொண்கண்மடநல்லார்மாமயிலைக்
கைப்பூசுநீற்றான்கபாலீச்சரமமர்ந்தா [டுந்
னெய்ப்பூசுமொண்புழுக்கனேரிழையார்கொண்டா
தைப்பூசங்காணாதேபோதியோபூம்பாவாய். 5

மடலார்ந்ததெங்கின்மயிலையார்மாசிக்
கடலாட்டுக்கண்டான்கபாலீச்சரமமர்ந்தா
னடலானேறூருமடிகளடிபரவி
நடமாடல்காணாதேபோதியோபூம்பாவாய். 6

மலிவிழாவீதிமடநல்லார்மாமயிலைக்
கலிவிழாக்கண்டான்கபாலீச்சரமமர்ந்தான்
பலிவிழாப்பாடல்செய்பங்குனியுத்திரநா
ளொலிவிழாக்காணாதேபோதியோபூம்பாவாய். 7

தண்ணாவரக்கன்றோள்சாய்த்துகந்ததாளினான்
கண்ணார்மயிலைக்கபாலீச்சரமமர்ந்தான்
பண்ணார்பதினெண்கணங்கடம்மட்டமிநாட்
கண்ணாரக்காணாதேபோதியோபூம்பாவாய். 8

நற்றாமரைமலர்மேனான்முகனுநாரணனு
முற்றாங்குணர்கிலாமூர்த்திதிருவடியைக்
கற்றார்களேத்துங்கபாலீச்சரமமர்ந்தான்
பொற்றப்புங்காணாதேபோதியோபூம்பாவாய். 9

உரிஞ்சாயவாழ்க்கையமணுடையைப்போர்க்கு
மிருஞ்சாக்கியர்களெடுத்துரைப்பநாட்டிற்
கருஞ்சோலைசூழ்ந்தகபாலீச்சரத்தான்றன்
பெருஞ்சாந்திகாணாதேபோதியோபூம்பாவாய். 10

திருச்சிற்றம்பலம்.

இப்பாட்டுப்பாடி வருகையில் முதலில் பூம்பாவை உருவம் பெற்றுப் பின்னர் முறையே பன்னிரண்டு வயது வரையில் வளர்ந்தமுடிவில் மிகுந்த அழகிய உருவத்தோடு அவள் குடத்தைவிட்டு வெளிவந்தாள். எல்லோரும் கண்டு வியந்தனர். சிவநேச செட்டியார் ஆனந்தபரவசமாகி ஸம்பந்த ஸ்வாமிகள் காலில் விழுந்து தாம் முன்னர் செய்த பிரதிக்ஞைப்படி தன் பெண்ணை ஸம்பந்தஸ்வாமிகளுக்கு அர்பித்துப் கல்யாணம் செய்து கொள்ளவேண்டும் என்று வேண்டிக்கொண்டார். அதற்கு ஸம்பந்த ஸ்வாமிகள் செட்டியாரை நோக்கி 'நீர் இப்பூம்பாவையைப் பெற்றெடுத்ததால் அவளுக்குப் பிதா

* இப்பதிகத்தில் 2-ம் பாட்டு முதல் 10-ம் பாட்டு வரையில் ஒவ்வொரு பாட்டினும் மயிலாப்பூரில் ஒவ்வொருவருஷத்திலும் முன்னர் நடந்துவந்த உத்ஸவங்கள் ஒவ்வொன்றையும் பற்றிக் கூறியிருக்கிறது. இப்பாகங்களைஎல்லாம்தடித்த எழுத்தில்இங்கு அச்சிட்டிருக்கிறது. இவைகளுள் 3-முதல் 7-பாட்டு வரையில் உள்ள உற்ஸவங்கள் இப்பொழுதும் நடந்து வருகின்றன. இவைகளுள் 7-ம் பாட்டில் கூறப்பட்டிருக்கும் ஒலி விழாவாகிய பங்குனி உத்தர விழாவே இவ்வூர் பிரம்மோத்ஸவம். இதில் பிக்ஷாண்டர் வேஷம் (பலிவிழா) மிக முக்கிய உத்ஸவம் என்று தெரியவருகிறது.

அதுபோல இறந்த அவளை மறுபடி உயிரோடு எழும்படி செய்த நானும் அவளுக்குப் பிதாவாகவேண்டும். ஆதலால் நான் அவளைக் கல்யாணம் செய்து கொள்வது தகுதியல்ல,' என்றாக்ஷேபித்தார். செட்டியாரும் அவர் உறவினர்களும் மிகுந்த துக்கத்திற்கு ஆளாகித் தத்தளிப்பதைக்கண்டு, ஸம்பந்தஸ்வாமிகள் வேதத்திலிருந்து நியாயம் காட்டி அவர்களைத் தேற்றி, திருமயிலைவிட்டு வேறு திருப்பதிகளைத் தரிசிக்கப் புறப்பட்டனர். ஸம்பந்தஸ்வாமிகளுக்கென்று குறிக்கப்பட்டமையின் பூம்பாவையை செட்டியார் வேறொருவருக்கு விவாஹம் செய்து கொடுக்காமல்விட, அவள் வாழ்நாள் முழுவதும் கன்னிகையாகவேயிருந்து பரமபக்த சிரோமணியாக விளங்கி முடிவில் பரமபதம் பெற்றாள்.

இனி இக்கதையின் ஐதிகப்படி மயிலாப்பூரில் எட்டாம் திருவிழாவன்று நடத்தப்படும் கோயில் காரியங்களை எடுத்துக்கூறுவோம். எட்டாம் திருவிழாவன்று காலை 8-மணி ஸுமாருக்கு திருஞானஸம்பந்த ஸ்வாமி கோயிலிலிருந்து எழுந்தருளி ரதவீதி வழியேவந்து பெரிய குளம் மேலண்டைக்கரையிலுள்ள படித்துறையில் போட்டிருக்கும் தென்னண்டைப்பந்தலில் இறங்குவார். இதற்குமுன்னமேயே சிவநேச செட்டியாரையும் குளம் மேல்துறையிலிருக்கும் வடவண்டைப் பந்தலில் கொண்டுவந்து வைத்திருப்பார்கள். அன்று அதிகாலைஸூர்யோதயத்திற்கு முன்னமேயே பூம்பாவையை அலங்கரித்துத் திரையால்மூடப்பட்டு மேலண்டைவீதி வடக்கு மூலையில் உள்ள ஓர் பந்தலில் வைத்திருக்கும். ஞானஸம்பந்தரும் செட்டியாரும் குளத்தில் ஸ்நானம் முதலியவைகள் செய்து ஸ்வாமி தர்சனம்செய்யத் தயாராவதாகப் பாவனை உடன், அவர் விக்கிரஹங்களுக்கு அபிஷேகம் அலங்காராதிகள் செய்யப்படும். இவைகள் எல்லாம் முடிய நடுப்பகல் 1-மணியாகும். உடனே செட்டியாரும், ஸம்பந்த ஸ்வாமிகளும் புறப்பட்டுக் கோயிலுக்குச்சென்று ஸ்வாமி தர்சனம்செய்யப்போவார்கள். பின்பு மேலண்டை வீதி ஸ்வாமி ஸந்நிதிக்கெதிரில் வைக்கப்பட்டிருக்கும் பூம்பாவை விமானத்தருகில், செட்டியாருடன் ஸம்பந்த ஸ்வாமிகள் வந்து நிற்பர். உடனே பூம்பாவைக்குரிய சீர்கள் எல்லாம் உள்ளூர் திருவண்ணாமலை மடாதிபதியால் எடுக்கப்பெற்று வந்து சேரும். பின்னர் கோயில் ஓதுவார் முறையே முன் எடுத்து எழுதியுள்ள பூம்பாவைத் திருப்பதிகம் பாடுவர். ஒவ்வொரு பாட்டு முடிந்ததும் ஸம்பந்த ஸ்வாமிகளுக்குக் கற்பூரஹாரத்தி செய்யப்படும். பதிகம் முடிந்ததும் பூம்பாவை விமானத்தை மறைத்திருக்கும் திரை நீக்கப்பட, உள்ளிருக்கும் அலங்கரித்த பூம்பாவை விக்கிரஹத்திற்கும் ஸம்பந்த ஸ்வாமிகளுக்கும் தீபாராதனை நடைபெறும். இதன் பின்பு ஸம்பந்தஸ்வாமிகள், செட்டியார், பூம்பாவை ஆகிய மூவரும் புறப்பட்டுக் கோயில்பக்கம் போக அங்குக் கபாலீசுவரர் அறுபத்துமூன்று நாயன்மாருடன் வந்து நிற்பர். மூன்று பெயர்களும் கோயிலுள் சென்று மூலலிங்கத்தை ஆராதித்தப் பின்னர் உத்ஸவமூர்த்திவலம் எதிரேநிற்க, பகவான் இம்மூன்றுபெயர் அறுபத்துமூன்று நாயன்மார்கள் ஆகிய இவர்களுடன் மாலைமூன்றுமணிக்குத் திருமயிலைவீதியில் ஆனந்தபவனிபுறப்படுவர். பூம்பாவையை எழுப்புங்கால் ஸகல தேவதைகளும் அடியார்களும் வந்திருந்ததாகக் கூறியிருக்கும் கதையின்படி நடத்தப்படும் ஐதீகம் இதுவே. இந்தத் திருவிழாவன்று ஸ்வாமிகோயிலுள்சென்று இறங்கும்முன் ஸூர்யாஸ்தமன ஆகிவிடும். சென்றநாலைந்துவருஷமாக, இவ்வூர் திருவள்ளுவர் கோயிலிலிருந்து திருவள்ளுவநாயனாரும் எழுந்தருளப்பண்ணப்பெற்றுக்கபாலீசுவரர்பின்னர் இந்த எட்டாம் திருவிழாவன்று 64-வது நாயனாராக வந்துகொண்டிருக்கின்றனர்.

இத்திவ்ய உத்ஸவத்தைக்கண்டு ஆனந்திக்கவரும் ஜனங்களைப்பற்றிச் சற்றுவிசாரிப்போம். இந்த உத்ஸவம் பார்க்கவரும் ஜனங்கள் சற்றேறக்குறைய 4-அல்லது 5-லக்ஷத்திற்கு இருக்கும். இவர்கள் காலை 9-மணிஸுமார் முதல்கொண்டு மாலை 5-மணி வரையில் வந்துகொண்டே யிருப்பார்கள். நடுப்பகல் 11-அல்லது 12-மணிக்குள் மயிலாப்பூர் நிறைந்துவிடும். 1-அல்லது 2-மணி ஸுமாருக்கு மயிலாப்பூருள் வண்டிகளை விடுவதில்லை. கூட்டம் அவ்வளவு அதிகமாகிவிடும். இந்த உத்ஸவத்தில் நடைபெறும் விருஷபோத்ஸவம், பிக்ஷாடனர் வேஷம் இவைகளில் நடக்கும் பாணவேடிக்கைகள் இந்த எட்டாம் நாளில்லை. இந்த உத்ஸவம் ரதோத்ஸவம்போல காலையில் சீக்கிரம் முடிவதுமல்ல. இப்படி இருப்பதால் ஜனங்கள் அதிகமாகக்கூடுவதற்கு, பகவத்தர்சனம் செய்யவேண்டும் என்ற ஆவல் தான் காரணம் என்பது வெளியாகும்.

வரும் ஜனங்களுக்கு என்னவேலை என்பதைக் கூறவோம். ஜனங்கள் வந்ததும் கோயிலில் உள்ள மூலஸ்தானம், அதன் எதிரிலிருக்கும் மண்டபத்தில் வைத்திருக்கும் அறுபத்துமூன்று நாயன்மார்கள், வெளியே புறப்பட அலங்கரித்து வைத்திருக்கும் உத்ஸவமூர்த்திகள், ஞானஸம்பந்தஸ்வாமி முதலிய விக்கிரஹங்களுக்குத் தேங்காய் உடைத்துச் செய்ய வேண்டிய மரியாதை செய்தல், பின்னர் மயிலாப்பூரில் அன்று நடைபெறும் தர்மசத்திரங்களில் போஜனம் செய்தல், மாலை இரண்டுமணிக்குத் திருமயிலைப் பதிகம் பாடி பூம்பாவையை ஆக்கியருளும் வைபவந்நைக்கண்டுகளித்தல், பின்னர் 4-மணிக்கு ஆனந்தபவனிவரும் ஸ்ரீ கபாலீசுவரஸ்வாமியைக் கண்டுபரவசமாதல் ஆகிய இவைகளே. அன்று உடைபடும் தேங்காய்களுக்குக் கணக்கேயில்லை. அன்று மயிலாப்பூர்வரும் பக்திமான்களுக்கு, அன்று பகல்முழுவதும் பகவத் விஷயமான தொழிலே இருக்கும். அன்றுவது சற்றுத் தமது லௌகிக விஷயங்களை மறந்து நிற்க ஜனங்களுக்கு ஸமயம் வாய்க்கும். ஸதா ஒருவருக்கொருவர் ஸம்பந்தஸ்வாமிகள், பரமசிவம், இவர்களின் வைபவத்தையே சொல்லிக்கொண்டு காலங்கழிப்பார். இவ்வாறு அநேக ஜனங்களை ஒரேகாலத்தில் உலகப்பற்றைச் சற்று மறந்து நிற்கும்படி செய்யும் திறனுடையது இந்தத் திவ்ய உத்ஸவம்.

இனி இந்த எட்டாம்நாள் நடைபெறும் தர்மங்களைப்பற்றிக் கூறுவோம். இந்த உற்ஸவத்தன்று ஸுமார் நடுப்பகல் 12-மணிக்கு நாம் வெளியே புறப்பட்டுக் கூட்டத்தைக் கவனியாது மயிலாப்பூர் ரதவீதியை ஒருதரம் சுற்றிவந்தால், அநேகவித தர்மங்களைக் கண்ணாரக்கண்டு களிக்கலாம். வீதிகளில் குளக்கரை ஓரமாக வருபவர் ஸ்வாமி புறப்பட்டு வரும்வரையில் தங்கி இளைப்பாறுவதற்காக விஸ்தாரமான அநேக தண்ணீர்ப்பந்தல்கள் ஏற்பட்டிருக்கும். மயிலாப்பூர் முற்காலத்தில் அநேக அன்னஸத்ரங்களை உடையதாக விருந்தது. இப்பொழுது அவைகளுள் காலத்தின் கொடுமையால் சிற்சிலதான் நடைபெற்று வருகின்றன. இவைகளில் சிலவற்றில் தர்சனத்திற்குவரும் பிராம்மணர்களுக்கும், மற்றவைகளில் சூத்ரர்களுக்கும், இதுபோல மற்றஜாதியார்களுக்கும் அன்று ஸமாராதனை நடந்துகொண்டேயிருக்கும். இவைகள் போதாவென்று வண்டிகளில் நீர்மோர் பானகம் தண்ணீர் வாழைப்பழம் வெள்ளரிக்காய் முதலியவைகளைப் போட்டுக்கொண்டு கோயிலை வலம் வந்து ஜனங்களுக்கு ஒருதிறத்தார் இவைகளைக் கொடுத்துக்கொண்டு வருவார்கள். சர்க்கரை தர்மம், சிறு புத்தக தர்மம் இவைபோன்ற அநேக சிறு சிறு தர்மங்கள் ஒவ்வொருவரும் ஆங்காங்கே தம்மால் இயன்றமட்டும் செய்வர். சிற்சில வீடுகளில் தண்ணீர் பந்தல்களும் வைக்கப்பட்டிருக்கும். தர்சனத்திற்கு வருபவர் எடுத்துவரும் சிறு குழந்தைகளுக்குச் சுத்தமான பசும்பால் தர்மம் ஓரிடத்தில் நடந்துகொண்டிருக்கும். இவ்வாறு அநேகவித தர்மங்கள் அங்கங்கே வீதி முழுவதும் ஓயாது அன்று நடந்துவரும். மேலும் மயிலாப்பூர் உள்ளேவந்து சேரும் அநேக பாதைகளில் ஸுமார் இரண்டு மூன்று மைல் தூரம் வரை அன்று தண்ணீர்ப்பந்தல்கள் காணப்படும். இவைகளை எல்லாம் உற்றுப்பார்த்து செய்பவர்கள் இன்னார் என்று தெரிந்து பத்திரிகையில் பிரசுரம் செய்தால் ஒருபக்கம் முழுவதும் வேண்டிவரும்போலத் தோற்றும்.

இத்தர்மங்களில் முக்கியமாக இரண்டு விஷயத்தை நாம் மறவாதிருக்கவேண்டும். இக்காலத்தில் ஸொத்திருப்பவர் தனித்தனியே தம்மனதிற்குத் திருப்தி வரும்படி தர்மம் செய்வது என்பது குறைந்துகொண்டே வருகிறது. இக்காலத்தவர் தர்மத்திற்காகப் பணத்தைக் கொடுத்துத் தர்மகர்த்தர்கள் ஏற்படுத்திவிட்டுத் தாம் தர்மம் செய்துவிட்டதாக இறுமாந்து, மற்றைய விஷயங்களில் தமது காலத்தைச் செலவிடுகின்றனர். இதனால் விளையும் தீங்கு பல. தர்மகர்த்தர்கள் குண விசேஷத்தால் தர்மத்திற்குவைத்திருக்கும் பணம் குறையலாம், அதை நடத்துவதற்கு ஏற்படுத்தப்படும் சிப்பந்திகள் அதை மேலும் குறைக்கலாம், முடிவில் யாரை உத்தேசித்து பணம் வைக்கப்பட்டதோ அவர்களுக்குப் படிக்குப் பாதிதான் வந்து எட்டும். இதுவே இக்காலத்து ஸமூக தர்மங்களின் கதி. தர்மம் செய்தல் என்பது நமது சாஸ்திரப்படி பணம் கொடுப்பதோடு நின்றுவிடவில்லை. தர்மமானது செய்பவனையும், பெறுபவனையும் ஏககாலத்தில் மேன்மைப்படுத்துமாயினும்; உற்று நோக்கில் ஒழுங்குப்படி புலனை உத்தேசிக்காது ஆராதனையாக என்

ணிச் செய்யப்படும் தர்மம் செய்பவனையே அதிகமாக மேன்மைப்படுத்தும். ஆதலால் பணங்கொடுப்போன் அந்தத்தர்மத்தில்புகுந்து நடத்தவேண்டுவது முக்கியம். இம்மாதிரியாகப்பணங்கொடுப்போர் புகுந்து நடத்துவதை இந்த அறுபத்துமூவர் உத்ஸவங்களில் நடைபெறும் எல்லாதர்மங்களிலும்காணலாம். இரண்டாவது இக்காலத்துமஹான்கள் தாம்நன்கொடையாக ஓர் விஷயத்திற்குக்கொடுப்பது பத்திரிகைகள் மூலமாக அங்கீகரிக்கப்பட்டு வெளிவருமாகில் அதிகமாகக்கொடுப்பது வழக்கம். இவ்வாறு அநேகருக்கு இக்காலத்தில் பெயரும் பதவியும் வந்திருக்கின்றன. இம்மாதிரியான ஒருவித தாழ்ந்த கீர்த்தியையும் கருதாது ஒருவித கீர்த்தியும் வாராது என்பதை நன்றாகத் தெரிந்துக்கொண்டு சுத்த மனதுடன் இந்த அறுபத்து மூவரன்று ஸகல தர்மங்களும் நடத்தப்பெறுகின்றன. இதிலிருந்து எந்தத் தர்மம் செய்தபோதிலும் தனியாகப் பகவத்ஸம்பந்தம் இன்றிச செய்யவேகூடாது, அவ்வாறு செய்தால் வீண்கர்வம் என்ற படுகுழியிலேயே மனிதனை அது வீழ்த்தும் என்பது விளங்கும். அந்தோ! இக்காலக்கொடுமையால் நடைபெறும் தர்மங்கள் யாவும் பலர் கூடி களம்பறிப்பதாகவும், பகவத்ஸம்பந்தம் அற்றதாகவும் இருக்கின்றனவே! இவைகளால் தர்மம் செய்வோருக்கும், தர்மகர்த்தர்களுக்கும், தர்மம் சென்று சேர்வோர்களுக்கும் வீண் கஷ்டம் மாத்திரமே ஒழிய பூர்ண பலன் ஒன்றும் கிடைப்பதாகக் காணோமே!

இவ்வளவு கோலாஹலமாக நடைபெறும் உத்ஸவத்தின் காரணமான கதையை உண்மையா அல்லவா என்று இக்காலத்தவர் அநேகர் சங்கிக்கலாம். இம்மாதிரி ஸந்தேகம் பகவத்பக்தர்கள் மனதில் வாராது. வரினும் அவர்தம் மனோநிலை குறையாது. தம்மை ஒருவாறு திருப்திப்படுத்திக்கொள்வர். அவர்கள் மனனத்தை இங்கு ஒருவாறு எடுத்துக் கூறுவோம். இக்காலத்தியப் பெரும்பாலாரும் இதைக்கவனித்துத் திருப்தியாக இருப்பின் ஸமாதானம் அடையலாம்.

உட்கருத்தை ஒட்டி நோக்கில் எல்லா அற்புத கதைகளும் உண்மைதான் என்பதற்கு ஸந்தேகமில்லை. வெளிப்படையாக உள்ள விஷயங்களை ஒட்டிநோக்கினும் அவைகளுக்கும் ஓர் சிறந்த சக்தி உண்டு. இந்த விஷயமாக ரேனன் என்ற குணதோஷ நிரூபகர் பின்வருமாறு கூறுகிறார். 'அஸாத்ய காரியங்களே பக்தியை உண்டாக்கி நிலைபெறச் செய்பவை. இவைகளைவிடச் சற்றுத் தாழ்ந்த விஷயங்கள் பக்தர்களுக்குத் திருப்தியை உண்டாக்கமாட்டா." இன்றைக்கும் நாளைக்கும் திரௌபதி ஐந்து கணவரை உடையவளாயினும் பதிவிருதைதான் என்று ஸ்திரப்படுத்த சில ஹிந்துக்கள் தீமிதிக்கின்றனர். இதுவும் அல்லாமல் "நேரான உண்மையைவிட கட்டுக்கதையை போலவிருக்குங்கதை இவ்வாறு சிறந்த உண்மையாக இருக்கும்; இவ்வாறு அற்புதகதைகள் அவை குறிப்பிக்கும் கதாநாயகன் மஹிமையாலேயே உண்டாவன; அவன் இல்லாவிடில் இத்தகைய அற்புத விஷயங்களை ஒருவராலும் சிருஷ்டிக்கவே முடியாது; அவனுடைய மஹிமைதான் அவனுடன் ஸம்பந்தப்படும் ஒவ்வொருவரையும் இவ்வாறு மேன்மைப்படுத்துவது என்ற விஷயங்களை உணர்ந்தால் தான் ஸம்பந்தஸ்வாமிகள் அற்புதச் செயல்களைக் கண்டு, வீண்சங்கை செய்து கெட்டுப்போகாது, மூடநம்பிக்கையால் அறியாமையிலும் அழுந்தாது, மனசுத்தத்தோடு அவைகளைக்கண்டு வியந்து எளிதில் பரமபதம் அடைவதிலேயே எவனுக்கும் கண்ணு இருக்க முடியும். மேலும் இவ்விஷயமாகப்பின்வரும் அற்புதவாக்கியத்தையும் நாம் மறவாதிருக்கவேண்டும். "உண்மையான பக்தியின் சிறப்பு இன்னது என்பதே நமக்குத்தெரியாது. நாம் இப்பொழுதிருக்கும் ஸாதாரண நிலையிலிருந்து நோக்கினால், பக்தியின் வீர்யம், செழிப்பு, அபாரசக்தி ஆகிய இவைகள் நமக்கு நன்றாய் விளங்கமாட்டா பக்திதான் மலையைத் தூக்குவதும், அலக்ஷ்யமாய் பெரிய சமுத்திரங்களைத் தாண்டுவதும், பஞ்சபூதங்களை அழிப்பதும், பிரபஞ்சத்தையே அசைப்பதும் ஆகிய அற்புதச் செயல்களுக்குக் காரணமாக இருக்கும். பக்தியால் ஆகாததொன்றில்லை. பக்தியால் ஒருவன் தொழில் செய்யுங்காலத்தில், அவன் ஆத்மசக்தியே வெளிவருதலால், நடக்கும் தொழில் மிக அற்புதமாகத்தான் இருக்கும்."

"எல்லா மவன்செயலே யென்றிருக்கும் வல்லார்க்
கில்லை காணாத இறையே பராபரமே."

பைத்தியக்காரத் தையற்காரன்

THE MAD TAILOR

அநேக வருஷங்களுக்குமுன் அலக்ஸாண்டிரியா (Alexandria) என்னும் பட்டணத்தில் ஹேபிபுல்லா (Habibulla) என்னும் தையற்காரனொருவனிருந்தான். அவன் தையல் வேலையில் மிகவும் கெட்டிக்காரன். அவன் நடை உடைபாவனைகள் மட்டும் கொஞ்சம் விசித்திரமாயிருந்தன. சில சமயங்களில் அவன் மிக்க சுறுசுறுப்பாயிருந்தபோதிலும் வேறு சில சமயங்களில் ஒன்றுந்தோன்றாமல் பிரமித்து ஒரேபக்கத்தைப்பார்த்து வெகுநேரம் உட்கார்ந்திருப்பான்.

ஹேபிபுல்லா மகமதியனாகையால் வெள்ளிக்கிழமைகள்தோறும் பள்ளிவாசலுக்கு நல்ல உடை உடுத்துக்கொண்டு போவதுண்டு. போகுங்காலும் திரும்புங்காலும் யாராவது அவனை க்ஷேம ஸமாசாரம் விசாரித்தால் வாயைத்திறந்து ஒன்றுஞ் சொல்லாமலே கையை அசைத்துவிட்டும், கண் ஜாடைகள் செய்துவிட்டும் பிறர்களை மதியாதவன்போல் போய்விடுவான். அவனை வேலைக்காக அமர்த்தியிருந்த எஜமானன் அவனைப்பார்த்து அவன் இராஜகுமாரனாக இருக்கவேண்டுமென்று பரிகாசஞ் செய்வதுண்டு. ஹேபிபுல்லா அதை நிஜமென்று நம்பி தானும் அவ்வாறே அநேகந்தடவைகளில் எண்ணினதாகச்சொல்லுவான். அவன் நல்ல வேலைக்காரனாக இல்லாவிடில் அவனை அவன் எஜமானன் துரத்தியிருப்பான்.

ஒரு நாள் எகிப்த் (Egypt) தேசத்து ஸுல்தான் ஒரு சிறந்த பட்டாடையைச் செய்ய ஹேபிபுல்லா எஜமானனுக்கு உத்திரவு அனுப்பினான். ஹேபிபுல்லா மிகவும் மேலான வேலைக்காரனாகையால் அவ்வுடையைச்செய்ய அவன் எஜமானன் அவனுக்குக் கட்டளையிட்டான். சிலதினங்களுக்குள் ஹேபிபுல்லா அதை முடித்துவிட்டு ஒருவருமில்லாத சமயம் பார்த்து அவ்வுடையைத் தான் போட்டுக்கொண்டு கண்ணாடியில் முகத்தைப்பார்க்கதான் மிகவும் அழகுள்ளவனென்றும் தான் இராஜகுமாரனாக இருப்பது தகுதிதானென்றும் நினைத்தான். இதே எண்ணம் அவன் மனதில் குடிகொண்டதினால் இரவில் அவன் தூங்கவேயில்லை. பொழுது விடிவதற்குள் அவ்வுடையை மேலே போட்டுக்கொண்டு கையிலிருந்த கொஞ்சம் பணத்தையும் எடுத்துக்கொண்டு ஊர்ப்பிரயாணம் போவதென்று புறப்பட்டுவிட்டான். கொஞ்சதூரம் அலைந்ததும், ஒரு இராஜகுமாரன் கால்நடையாகப் போவது, கௌரவத்திற்குச் சரியல்ல என்று நினைத்து கையிலிருந்த பணத்திற்கு ஒரு கிழக்குதிரையொன்று வாங்கி அதின்மேல் ஏறிச் சவாரி செய்துகொண்டு போகையில் இவனைப்போல் வேறொரு வாலிபன் குதிரையேறி வருவதைக் கண்ணுற்றான்.

இருவரும் சமீபித்துவரவே, ஒருவருக்கொருவர் தங்கள் தங்கள் விருத்தாந்தங்களை விசாரிக்க ஆரம்பித்தார்கள். ஹேபிபுல்லா தன் விருத்தாந்தத்தைமட்டும் சரிவரச் சொல்லவில்லை. அவனுடன்கூட வந்த வாலிபன் தன் பெயர் ஸெலீம் என்றும் தான் குழந்தைப்பருவம் முதல், தன் மாமனாகிய எகிப்து பாச்சா வீட்டில் வசித்துவந்ததாகவும் தன் தகப்பனார் தாயார் யாரென்று தனக்குத் தெரியாதென்றும், தான் தன் மாமனிறக்கையில் அளித்த உத்திரவைகீழ்ப்படிந்து நடப்பதற்காக அவ்வழியாய்ப் போவதாகவும் சொன்னான். ஹேபிபுல்லா அவ்வுத்திரவு என்னவென்று கேட்க ஸெலீம் தான் ஒரு பெரிய ஸுல்தானின் குமாரனென்றும் தன் தகப்பனார் சில ஜோஸ்யர்கள் பேச்சைக்கேட்டுத் தன்னை இருபத்தோராவது வயதுவரையில் மாமன் வீட்டிலேயேயிருக்கும்படி யனுப்பினதாகவும் தனக்கு நான்கு தினங்களில் இருபத்தோராவது வயது முடிவதால் தன் தகப்பனாரிடம் போவதாகவும் கொஞ்சதூரம் சென்றால் ஒரு பெரிய மலையடிவாரத்தில் அநேகம் ஜனங்களிருப்பார்களென்றும் தன் வசம் தன் மாமன் கொடுத்த சிறு கத்தியை அவர்களிடம் காட்டினால் அவர்கள் அவனைத் தெரிந்துகொண்டு ஊருக்கு அழைத்துச் செல்வார்களென்றும் தன் மாமன் இறக்கையில் தன்னிடம் சொல்லியிருக்கிறானென்றும் சொல்ல அதையெல்லாம் மிக்க கவனத்துடன் ஹேபிபுல்லாகேட்டான். உடனே அவனுக்கு ஸெலீம் பேரில் பொறாமையும் தான் இராஜகுமாரனாக ஏனிருக்கக்கூடாதென்ற ஆவலும் ஏற்பட்டது.

இருவரும் கொஞ்சதூரஞ்சென்று ஒரு சத்திரத்தில் தங்கினார்கள். ஸெலீம் களைப்பாயிருந்ததினால் படுத்த உடனே அயர்ந்து நித்திரைபோனான். ஹேபிபுல்லாவுக்குத் தூக்கம் வரவேயில்லை. ஸெலீமை

அவன் வசமிருந்த கத்தியைக்கொண்டு கொன்றுவிட்டுக் குதிரையேறிச் செல்லலாமாவென்று யோசித்துக் கத்தியை மெள்ள எடுத்து ஸெலீமைக் கொல்ல எண்ணினான். உடனே மனதில் அருவருப்புண்டாகி அவ்வளவு கெட்டகாரியத்தைச் செய்வது தகுதியல்லவென்று எண்ணி கத்தியைத் தன்னிடுப்பில் கட்டி ஸெலீம் குதிரையின்மேலேறி கடுவேகமாய்ச் சென்றான்.

பொழுது விடிந்ததும் ஸெலீம் தன் கத்தியையும் குதிரையையும் காணாமல் மனந்தளர்ந்து இன்னது செய்வதென்றுதோன்றாமல் சற்றுநேரம் பிரமித்துப் பின்பு சற்றுத்தேறி ஹேபிபுல்லாவின் கிழக்குதிரையின் மீதேறிக் கடுவேகமாக குதிரையை முடுக்கி மலையடிவாரத்தைநோக்கிச்சென்றான். இவன் போவதற்குள்ளாகவே ஹேபிபுல்லா வெகு வேகமாய்ப் போய்ச்சேர்ந்தான். மலையடிவாரத்தில் அநேகக்கூடாரங்களையும் குதிரைகளையும் ஒட்டகங்களையுங் கண்ணுற்றான். மார்பு படபடவென்று அடித்தது. தான் ஸெலீமுக்குச்செய்த துரோகத்தை எண்ணினான். திரும்பிப்போகலாமென்று கருதினான். எடுத்தகாரியத்தை முடிக்காமல் நடுவில் விட்டுவிடுவது பிசகென்றும் தான் இராஜகுமாரனாகலாமென்ற அவாவினாலும் ஒருவாறு மனந்தேறினான். குறிப்பிட்ட தினத்திற்கு முந்தினதினமே மலையடிவாரத்திற்குச் சமீபத்துச் சென்றதினால் கூடாரங்களின் சமீபமாகப் போவது சரியல்ல வென்று எண்ணி தூரத்திலேயே குதிரையை ஒருமரத்தில்கட்டி, 'தன்னிடமிருந்த உணவை உண்டு அன்றிரவு தங்கியிருந்தான்.

பொழுதுவிடிந்ததும் எழுந்து குதிரையேறி வேகமாக அம்மலையடிவாரத்திற்குச் சென்று அவ்விடமிருந்த மனிதர்களின் உடைமுதலியவைகளால் சுல்தான் யார் என்று ஊகித்தறிந்து, தன்னிடமிருந்த கத்தியைக் காட்ட சுல்தான் உள்ளமகிழ்ந்து மகனைக் கண்ட சந்தோஷத்தினால் ஆநந்தசாகரத்தில் மூழ்கி அவனை மார்போடணைத்துத் தன்னுடனிருந்த பிரபுக்களுக்கெல்லாம் தன் குமாரனைக்காட்டி எல்லாரும் ஆயத்தர்களாய் குதிரைகளின் மேலும் ஒட்டகங்களின்பேரிலும் ஏறி பேரிகைமுழங்க சகலவாத்தியங்களும் கோஷிக்கப் புறப்படுகிற சமயம், பின்னால் சற்றுப்பொறுங்கள், சற்றுப்பொறுங்கள் என்று கதறிக்கொண்டு முகம் வெயர்க்க பெருமூச்செறிந்து கொண்டு கிழக்குதிரையின்மீது ஸெலீம் வந்து சேர்ந்தான். இதென்ன அற்புதமென்று சுல்தான் மலைத்தான். ஹேபிபுல்லா மனம், என்னாகுமோ வென்ற பயத்தால், பதைத்தது. ஸெலீம்,'அவனை இராஜகுமாரனென்று எண்ணி மோசம்போகாதீர்கள். அவன் மோசக்காரன்'என்று சொன்னான். ஹேபிபுல்லா'மனதைத் தைரியப்படுத்திக்கொண்டு, "என் பிதாவே! அவன் பைத்தியம் பிடித்தவன். அவனை வழியில்கண்டேன். அவன் ஹேபிபுல்லா என்ற தையற்காரனும்'' என்று சொல்ல சுல்தான் நம்பி ஸெலீமை ஒரு ஒட்டகத்தின்மீது பின்கட்டு முறையாகக் கட்ட உத்திரவளித்து யாவருடனும் ஊர் புறப்பட்டான்.

இராஜகுமாரன் இருபத்தொரு வருஷங்களுக்கப்பால் வருகிறானென்ற ஆவலால் நகரத்து ஜனங்களெல்லாம் சந்தோஷப்பட்டு வீடுகளை யெல்லாம் அலங்கரித்துத் தோரணங்கள் கட்டி ஊர்கோலம் போகையில், "ஸெலீம் நீடூழி வாழ்க" என்று ஆரவாரித்து அரண்மனையை நோக்கிச் சென்றார்கள். அரண்மனையிலோ சுல்தானின் மனைவி பெரிய ஹால்களை யெல்லாம் இந்திரசபைபோற் செய்து புத்திரன் வரவை யெதிர்பார்த்திருந்தாள். சுல்தான் புத்திரனை அழைத்துச் சென்று இராணியிடத்தில் போக அவன் அவளை நமஸ்கரித்தான். தாயாகையால் அவனைப் பார்த்ததும் முகக்குறிகள் சிலவற்றால் அவன் தன் புத்திரனல்லவென்று அவளுக்கு மனதிற்பட்டது. அவள் 'இவன் என் புத்திரனல்ல, இவன் என் புத்திரனல்ல' என்று கூவினாள்.

சுல்தான் மீசை பதைக்க இராணியைக் கடிந்த முகத்துடன் பார்க்க இதற்குள் வெளியில் கட்டுண்டிருந்த ஸெலீம் மனம் கொதித்துக் கயிறுகளையெல்லாமறுத்து காவற்காரர்களை மீறி உள்ளேசென்று இராணியைப் பார்த்து, "அம்மா, அவன் மோசக்காரன். என்னைமோசஞ்செய்துவிட்டுப் புத்திரனென்று சொல்லித் தங்களிடம் வந்துவிட்டான்" என்று சொல்ல, இராணி, அவன் முகத்தை நன்கு உற்றுப் பார்த்து அவன்தான் தன் புத்திரனென்று மனந்தெளிவுபட்டு, "இவன்தான் என் புத்திரனென்று சொன்னாள்." ஹேபிபுல்லா அவன் பைத்தியக்காரன் என்று சொல்ல, சுல்தான் சேவகர்களைப் பார்த்து "அவனைக்கட்டுங்கள் அவன் பேச்சைக் கேட்கவேண்டாம். அவள் பெண்பிள்ளைதானே,

என்று சொல்ல, சேவகர்களும் உடனே ஸெலீமைக் கட்டிக்கொண்டுபோய் ஒரு அறையிலடைத்துவைத்தார்கள். அன்று பொழுதுஞ் சென்றது. இரவு முழுவதும் இராணிக்கு நித்திரை வரவே இல்லை.

தன் புத்திரனல்லவென்று மனதிற்கு நன்றாய்த் தெரிந்தபோதிலும் தன் கணவன் மனதை எப்படித் திருப்புவதென்று பலவாறு சிந்தித்தாள். மலைவாரத்திற்குச் சென்றவர்களை வரவழைத்து அவ்விடம் நடந்த விஷயங்களையெல்லாங் கேட்டாள். தன்குமாரனென்று வந்திருப்பவன் தான் தையற்காரனாக இருக்கலாமென்று தன்புத்தியிற் றோன்றிற்று. கடைசியில் அவளுக்கோருபாயம் மனதிற்பட்டது. மறுநாள் காலையில் தன் கணவனிடஞ் சென்று "வணங்கி, என் பிசகை மன்னிக்கவேண்டும். நான் தங்களை ஒருவரங் கேட்டுக் கொள்கிறேன், அதை எனக்குத் தரவேண்டும்," என்று சொல்லவே சுல்தானும் மனமிளகி, "நான் உன்னைக் கோபித்துக்கொண்டேன். ஆயினும் என்னவரங் கேட்டபோதிலும் தருகிறேன்" என்று உத்தரமளித்தான். அவள், "ஹேபிபுல்லா, ஸெலிம் ஆகிய இருவருக்கும் பட்டுநூல் ஊசி முதலியவற்றை வாங்கிக்கொடுப்போம். அவர்களை இரண்டு தினங்களில் ஒருபட்டாடையை நெய்யும்படி செய்வோம்" என்றாள். சுல்தான், "எனக்கு ஒன்றும் ஆக்ஷேபனையில்லை. அந்தப் பைத்தியக்காரன் எவ்வளவு நன்றாக பட்டாடையை நெய்தபோதிலும் அவனை என் புத்திரனென்று ஒப்புக்கொள்ளவே மாட்டேன்" என்று சொல்லி இரண்டு அறைகளைச் சித்தப்படுத்தி வேண்டிய கருவிகளையும் கொடுத்து ஹேபிபுல்லா, ஸெலீம் ஆகிய இருவரையும் வரவழைத்து இரண்டு தினங்களில் ஒரு பட்டாடையை நெய்ய உத்திரவளித்தான்.

ஹேபிபுல்லா அடைந்த சந்தோஷத்திற்கு அளவேயில்லை. தான் ஒரு மேலான பட்டாடையை நெய்து இராணி மனங்களிக்கச் செய்துவிட்டாற் போதுமென்று உள்ளம் பூரித்தான். இருவரும் உடனே தங்கள் தங்கள் இடங்களுக்குச் சென்று வேலையைச் செய்ய ஆரம்பித்தார்கள். ஸெலீம் துக்கக்கடலிலாழ்ந்தான். மூன்றாநாள் சுல்தானும் இராணியும் இருவரையும் வரவழைத்து அவர்கள் வேலையைப் பரிசோதிக்கையில் ஹேபிபுல்லா உயர்ந்த பட்டாடையைக் காட்ட, ஸெலீம் ஒன்றுஞ் செய்யத் தெரியாதவனாகையால் நூல், ஊசி, முதலிய சாமான்களைக் கீழே யெறிந்து வெகு கோபத்துடன் "நான் இராஜகுமாரன். எனக்கு வில்வித்தை குதிரையேற்றம் சண்டைபோடுதல் இவைகளைக்கற்றுக் கொடுத்தார்களேயொழிய கீழ்மகன்செய்யுந் தையல் வேலையை ஒருவருங் கற்றுக்கொடுக்கவில்லை" என்றான். இராணிக்கு இப்பொழுது தன்புத்திரனின்னானென்று வெளிப்பட்டது. சுல்தானைப் பார்த்து, "ஐயா, நம் புத்திரனுக்குத் தையல்வேலை யார் கற்றுக் கொடுத்தவர்கள்? இவன்தான் நம்புத்திரன் சந்தேகமே இல்லை" என்றுரைத்தாள். சுல்தானுக்கும் மனம் இப்பொழுது சற்றுக் கலங்கினது. நன்றாய்நெய்த ஹேபிபுல்லா தன் புத்திரனல்லவென்றும் தன் புத்திரனை மோசஞ்செய்துவிட்டு வந்திருக்கிறானென்றும் அவன் தீர்மானித்தான்.

இருந்தபோதிலும் வேறு ஒரு உபாயத்தாலும் உண்மை கண்டுபிடிக்கவேண்டுமென்று எண்ணினான். பலவாறு சிந்தித்தான். மந்திரி பிரபுக்கள் யாவருடனுங் கலந்து யோசித்தான். பக்தியுள்ள மகம்மதியனாகையால் அல்லாவைப் பிரார்த்தித்தான். தன் குலகுருவை வரவழைத்துக் கேட்டான். அவர் மகா புத்திமான். அவர் வீடுபோய் சிறிதாய் இரண்டு பெட்டிகள் செய்தார். ஒரு பெட்டியின்மேல் 'ஐசுவரியமும், சந்தோஷமும்' என்றும், மற்றொரு பெட்டியில் 'கீர்த்தியும் கௌரவமும்' என்றெழுதிப் பெட்டிக்குள் சில சாமான்களை வைத்துப் பெட்டிகளை மூடி அரண்மனைசென்று சுல்தானிடத்தில் அவைகளைக் கொடுத்து இதில் சரியான பெட்டியைத் தனக்கு வேண்டுமென்று எடுத்துக்கொள்பவன் உன் குமாரன் என்று சொன்னார். சுல்தான் பெட்டியைத் திறக்கவேயில்லை.

மறுநாள் சபை கூடினது. இரு பெட்டிகளையும் சபை நடுவில் வைத்து ஹேபிபுல்லாவை முதலில் வரவழைத்து இருபெட்டிகளிலொன்றை யெடுத்துக்கொள்ள உத்திரவு கொடுக்க அவன் கொஞ்சம் யோசித்து, தனக்கு வேண்டியது ஐசுவரியந்தானென்று சொல்லி 'ஐசுவரியமும், சந்தோஷமும்' என்று எழுதியிருந்த பெட்டியை எடுத்தான். உடனே அப்படியே அதை அவ்விடத்திலேயே வைக்கச்செய்து ஸெலீமைக் கூப்பிட்டு இரு பெட்டிகளிலொன்றை எடுக்கச்செய்ய ஸெலீம் பலகால் சிந்தித்து, "கனவான்களே செல்வம்எப்பொழுதும் செல்வோம்என்று சொல்லிக்கொண்டே யிருக்

கிறது. செல்வம் சந்தோஷம் நிலையற்றவை. நிலைத்திருப்பது கீர்த்தியும் புகழுமே. ஆகையால் நான் இப்பெட்டியை எடுக்கிறேன்" என்று சொல்லி "கௌரவமும், கீர்த்தியும்" என்று எழுதப்பட்டிருந்த பெட்டியை எடுத்தான். உடனே இருவர்களையும் அவரவர்களெடுத்த பெட்டியைத் திறக்கும்படி சொல்ல, அவர்கள் திறந்தார்கள். ஸெலீம் எடுத்த பெட்டியில் தங்கத்தினால் ஒரு சிறிய கிரீடமும் இராஜனுக்குரிய கத்தியும் இருந்தன. ஹேபிபுல்லா எடுத்த பெட்டியிலோ நல்லஊசியும் பட்டுநூலும் வைத்திருந்தன. சுல்தானுண்மையை யறிந்துகொண்டான்.

ஹேபிபுல்லாவுக்குப் புத்திவந்து தான்செய்த பிசகையெல்லா மொப்புக்கொண்டான். அவன் சுல்தான் ஸெலீம் இவர்கள் பாதங்களில் விழுந்து நமஸ்கரித்தான். தான் செய்தது குற்றம் குற்றமென்று ஒப்புக்கொண்டான். ஸெலீம் கம்பீர குணமுள்ளவனாகையால் தன் பிதாவிடம் அவனை மன்னிக்கும்படி வேண்டிக்கொண்டு அவனை ஊருக்கு அனுப்பினான். அலெக்ஸாண்டிரியா போய்ச்சேர்ந்து தான் திருடிவந்த உடுப்பையும் அதற்கு அபராதமாக இரண்டு பங்கு பணமும் கொடுத்துவிட்டுத் தன் தையல்வேலையிலமர்ந்து வெகுகாலம் வாழ்ந்தான். ஸெலீம் தன் உண்மைப் பதவியை யடைந்து சுல்தானுக்கும் இராணிக்கும் தன் மாமன்வீட்டில் நடந்த விஷயங்களையெல்லாஞ் சொல்லி அவர்களை உற்சாகப்படுத்திக்கொண்டு சுல்தானிறக்கவே தான் சிம்மாசனமேறிப் பிரஜைகளுக்கெல்லாம் ஹிம்ஸையில்லாமல் நீடூழிகாலம் அரசாண்டான். இக்கதையால் உண்மையே சிறந்தது என்பது நன்கு விளங்குகிறது.

" மேலிருந்து மேலல்லார் மேலல்லர்; கீழிருந்தும்,
கீழல்லார் கீழல் லவர் "

" இன்னுசெய் தார்க்கு மினியவே செய்யாக்கா
லென்ன பயத்ததோ சால்பு "

ஜி. ஸுந்தரேசய்யர், பி.ஏ., எல்.டி.

மிதந்துந்த மிஞ்சின உழைப்பு.—ஏதோ இவ்வித உழைப்பு நமக்கு அதிகலாபத்தைக்கொடுக்கும் என்று ஜனங்கள் ஒருவித தப்பபிப்பிராயம் கொண்டிருக்கிறார்கள். குடுமியில் கயிறுகட்டி அதை விட்டத்தில்மாட்டி தூங்கும்பொழுது அக்கயிறு தொங்கும் நமது தலையை யிழுப்பதால் விழித்துக்கொண்டு அவ்வளவு அதிகமாய்ப் படித்து சிலர் பெரிய பரீட்சைகள் கொடுத்து உயர்ந்த பதவியிலிருப்பதாகப் பலர் கட்டுக்கதைகள் சொல்லுவார்கள். இவைகள் கவைக்குதவா பேச்சுகள்.

குமார ஸம்பவம்

BIRTH OF KUMARA

பண்டித நடேசசாஸ்திரியாரால் மொழிபெயர்ப்பு
(முன் தொடர்ச்சி.)

77. ஒன்றுமில்லாதவராயிருந்துகொண்டு அவர் எல்லாவித ஸம்பத்துக்களுக்குமிருப்பிடமாய் விளங்குகின்றார். அவர் மயானத்தில் வஸித்துக்கொண்டே மூவுலகங்களுக்கும் நாதனாய் விளங்குகின்றார். அவர் பயங்கரமான உருவங்கொண்டவர் என்றாலும் அவர் பெயர் அழகானவர் (சிவன்) அன்றோ. இதுவரையில் சிவபெருமானை உண்மையாக ஆராய்ந்தறிந்தவர்கள் ஒருவருமில்லை யன்றோ!

78. ஒரு சமயத்தில் அவர் தனது மேனியை நகைகளால் சிங்காரித்துக்கொண்டிருப்பார். மற்றொரு சமயத்தில் பாம்புகளையே அணிந்து விளங்குவார். ஒருசமயத்தில் அவர் யானைத்தோல் உரித்து உடுத்திருப்பார். மற்றொரு சமயத்தில் வெண்பட்டு உடுத்திருப்பார். தன் தலைமேல் ஒருபொழுது மண்டை ஓட்டைக்கவிழ்த்துக்கொண்டிருப்பார். மற்றொருபொழுது சந்திரனையே அணிந்திருப்பார். எண்ணுருவங்கொண்டு விளங்கும் ஜகதீசனுடைய உடலை அறிந்தவர்களுமுண்டோ!

79. சுடலைச்சாம்பல் அவர்மேனியில் பட்டமாத்திரத்தில் மற்றவர்களைப் பரிசுத்தம்பண்ணும் மேற்பதவியை அடைகின்றதன்றோ. அதே சாம்பற்பூசி அம்பலத்தாடி தாண்டவம் செய்யும்பொழுது அவர் மார்பினின்று உதிரும் சுடலைச்சாம்பலைத் தலைப்பில் ஏந்திக்கொள்ள தேவர்கள் காத்து நிற்கின்றார்களன்றோ!

80. ஒன்றுமில்லாத அச்சிவபெருமான் எருதின் மீதேறிச் செல்லும்பொழுது தான் மதம் பெருகும் திசைகளில் எறிவரும் இந்திரன் அவர் பாதங்களைத் தனது தலையால் வணங்கித் தான் தலையிலணிந்த நன்றாக மலர்ந்திருக்கு மந்தாரை மலர்களின் பூந்தாதுகளால் அவருடைய கால்விரலை அலங்காரம் பண்ணுகின்றான்.

81. கெட்டுப் போன நீ சிவபெருமானிடம் தோஷங்கள் இவை என்று எடுத்துச் சொல்லும்பொழுது ஒன்றை மட்டும் உண்மையாகச் சொன்னாய். தனக்குத்தானாய்த் தோன்றிய பிரமதேவருக்கும் காரணமாய் சிவபெருமானை மாமுனிவர்கள் குறிக்கும்பொழுது அவருடைய காரணத்தைக் கண்டறிய எவரால் முடியும்,

82. உன்னுடன் விவாதம் செய்வதில் என்ன பிரயோஜனம். உனக்கு முற்றிலும் நீ கேட்டபடியே சிவபெருமானிருக்கட்டும். நானோ சிவபெருமானிடம் என்னாசையை முற்றிலும்வைத்துவிட்டேன். தனது மனத்தின் போக்குப்படி நடக்கின்றவர்களை உலக நிந்தை ஒன்றும்பண்ண முடியாதன்றோ.

83. அடிதோழி இவளை இங்குவிட்டு அப்புறப் படுத்து. இவன் உதடு அசங்குகின்றதைப் பார்த்தால் இவன் மறுபடி ஏதோ பேச எத்தனிக்கின்றவன் போல் காண்கின்றான். பெரியவர்களை நிந்தித்துப் பேசுகின்றவன் மட்டும் பாவியல்ல. அவன் செய்யும் நிந்தையைக் கேட்கின்றவர்களும் பாவிகளாகின்றார்கள்.

84. அல்லது நாமே இவ்விடம்விட்டு வேறிடம் போவோம் " என்று சொல்லிக்கொண்டு அச்சிறுமி வேகத்தால் தான் தனது குசங்களின் மேல் மூடியிருந்த முந்தணிபரக்க அவ்விடம் விட்டு நடக்கலானாள். இடபக்கொடியோனும் தனது நிஜ உருவங்கொண்டு புன்சிரிப்புடன் அவளைப் பற்றிப் பிடித்துக் கொண்டான்.

85. சிவபெருமானைக் கண்டதும் மெய்பதற, தேகமெல்லாம் வியர்வை ஓட, வெட்கந் தோன்ற அப்பார்வதி தான் பிரயாணத்துக்காக முன்னெடுத்த காலை அப்படியே நிறுத்தினவளாய் வெகு வேகமாக ஓடிவரும் வெள்ளம் நடுவில் பெரும் மலை ஓங்கி நிற்கக் கண்டதும், முன்னும் போக முடியாமல் பின்னும் போகமுடியாமல் குழம்பி நிற்பது போல மனம் பதறுகின்றாள்.

86. "பார்வதி, இன்று முதல் நான் உனது அடிமையாய் விட்டேன். உனது தவத்தால் நீ என்னை விலைக்கு வாங்கிவிட்டாய்'' என்று சந்திரசேகரன் சொல்லவே பார்வதி ஒரு பெருமூச்செறிந்து அன்று வரையில் தான் தவத்தால் பட்டிருந்த சிரமத்தை அத்துடன் தன்னைவிட்டு அகற்றினாள். நாம்பட்ட சிரமத்துக்குத் தக்கபயன் நமக்குக் கிடைத்துவிட்டால் அந்தச் சிரமம் சிரமமாக அதன் பிறகு தோன்றவே தோன்றாதல்லவா.

உமையை வரித்தல் என்ற 6-வது சருக்கம்

அவ்வாறு தேவதேவன் தம்மிடம் அருள் புரிந்த பின்பு பார்வதியும் இரகசியமாய் தனது தோழியிடம் சிவபெருமானுக்கு ஒரு சமாசாரம் சொல்லியனுப்பினாள். அது யாது எனில் தம்மைத் தமது தந்தையாகிய ஹிமவான் சிவபெருமானுக்குக் கன்னிகாதானம் செய்துகொடுக்கும்படி உத்தரவாகவேண்டும் என்பதேயாம்.

2. அவ்வண்ணம் தமது தோழி மூலமாய் சிவபெருமானுக்குச் சமாசாரம் சொல்லியனுப்பின பின்னர் அப்பார்வதி அவரிடம் மாறாத அன்புடன் துடிக்கின்றவளானாள். வசந்தகாலத்தில் எப்பொழுதும் குதூகலத்துடன் விளங்கும் கட்டி மாங்கிளை குயில் தன்னிடம் வந்து உட்காரக் காண்பதை எதிர்பார்த்துக்கொண்டு தவித்து நிற்குமன்றோ!

3. மன்மதனையே தீயிட்டு எரித்த அச்சிவபெருமானும் அப்படியே செய்வதாக ஒப்புக்கொண்டு தீராதபக்ஷமாக உமையிடம் விடைபெற்று அவ்விடம் விட்டு நீங்கி சோதி உருவாய் விளங்கும், அங்கிரஸர் முதலான ஏழு ரிஷிகளையும் தம் மனத்தால் கருதலானார்.

4. தவத்தையே தங்கள் பொருளாகக்கொண்ட அம்மா முனிவர்கள் தங்கள் தேக ஒளியின் சமூகத்தால் ஆகாயத்தையே விளங்கச்செய்துகொண்டு அருந்ததியுடன் கூட உடனே ஈசனார் முன்பாக வந்து தோன்றினார்கள்.

5. (முனிவர்களுடைய சிறப்பு): கரையில் ஓங்கி நிற்கும் மந்தாரமரத்தின் மலர் உதிரப்பெற்ற அலைகள் அம்மலர்களையே வாரி வீச திசைக்கரிகளின் மதமணம் பரிமளிக்க விளங்காநிற்கும் ஆகாயகங்கையின் ஜயித்தால் ஸ்நானம் செய்தவர்களாய்,

6. நல் முத்தாலாகிய பூணூல் அணிந்து பொன் மாலை பூண்டு ரத்தினகற்களால் கோர்க்கப்பட்ட ஜபமாலை கைப்பற்றித் துறவறம் சேர்ந்த கற்பக தருக்கள்போல் விளங்குகின்றவர்களாய்,

7. தாம் சூரியமண்டலத்துக்கு மேலே ஸஞ்சரிக்கின்றவர்களாகையால் தங்களிருப்பிடத்துக்குக் கீழாகத் தமது குதிரைகளை ஓட்டிச் செல்லும் சூரிய பகவானால் தம் ரதத்தின்கொடியைத் தாழச்செய்து நமஸ்காரத்துடன் கண்களை மேலெடுத்துப் பார்க்கிறவர்களாய்,

8. மகாவிஷ்ணுவின் மகா வராக அவதாரத்தின் சிங்கப்பல்லைத் தமது கையால் பற்றச்செய்து ஆதரவுடன் தூக்கி எடுக்கப்பட்ட பூமாதுடன் பிரளய காலத்திலும் அழிவின்றிச் சுகமாய் இளைப்பாறுகின்றவர்களாய்,

9. பிரம்மதேவருக்கு அடுத்தபதவியில் அவர் படைத்து நிறுத்தியதின் மேல் இன்னும் மிகுந்திருந்த படைப்புகளைப் படைத்த காரணத்தால் பெரியோர்களால் பழைய பிரும்மதேவர்கள் என்று புகழப்படுகின்றவர்களாய்,

10. முற்பவத்தில் நிர்மலமான தவத்தின் அருளடைந்து அத்தவத்தின் பயனை முனிவர்களாயிருந்த போதிலும் இச்சென்மத்திலும் அனுபவிக்கின்றவர்களாய் விளங்கிய அம்மாமுனிவர்கள் எழுபெயர்களும் அங்கு வந்துதோன்றினார்கள்.

11. அவர்கள் நடுவில் தமது கணவன் பாதங்களில் கண்வைத்தவளாய் மகாபதிவிரதையாய் தவத்தின் பயனே உருவெடுத்து வந்தார்போல சோபிக்கின்றவளாய் அருந்ததி தேவி வெகு அழகாய் விளங்கலானாள்.

12. ஈசனார் அம்மாது சிரோமணியையும் அம்மாமுனிவர்களையும் ஏற்றத்தாழ்வின்றி ஒரேவிதமாய் உபசரிக்கலானார். பெரியோர்கள், ஸ்திரீ புருஷன் என்ற வித்தியாஸத்தை ஒருபொழுதும் கவனியார்கள். நல்லொழுக்கம் ஒன்றன்றோ அவர்கள் எப்பொழுதும் கொண்டாடிப் புகழும் குணம்.

13. அருந்ததியைக் கண்டபிறகு ஈசனாருக்குத் தாமும் மனையாட்டியை வெகு சீக்கிரம் அடைய வேண்டும் என்ற ஆவல் தோன்றிற்று. யாகம் முதலிய இல்லற சடங்குகளுக்கு மனைவியன்றோ முதற் காரணம்.

14. இல்லறத்தின் பொருட்டு ஈசனார் பார்வதியைத் தமது மனத்தில் நினைத்ததும், முதற் குற்றத்தை நினைத்து நடுங்கி நின்ற மன்மதனுடைய பிராணனும் மறுபடியும் மூச்சுக்காற்றுளது போலாயிற்று.

15. அம்மாமுனிவர்கள் எல்லோரும் ஈசனாரை வணங்கிய பின்னர் ஜகத்குருவாகிய அக்கடவுளைப் பார்த்து வேத மொழுகும் தங்கள் வாய்களால் அன்பு நிரம்பிய தங்கள் மேனி மயிர்க்கூச்செறிய பின்வருமாறு சொல்லலானார்கள்.

16. நாங்கள் நியம பூர்வகமாய் இதுவரையில் ஓதிய வேதம், நாங்கள் இன்றுவரை முறைப்படி வளர்த்துவந்த ஹோமம், நாங்கள் செய்ததவம் இவைகள் எல்லாவைகளுடைய பயனும் இன்று தான் எங்களுக்குக் கிட்டிற்று.

17. உங்கள் மனமோ ஒருவருடைய வாக்குக்கும் மனதுக்கும் எட்டாத மனம். அவ்விதமாகிய உங்கள் மனத்தாலேயே எல்லா உலகங்களுக்கும் ஈசனாகிய நீங்கள் எங்களை நினைக்கும்படியான பாக்கியம் பெற்றோமென்றால் எங்கள் பெருமைக்குச் சொல்லவும் வேண்டுமோ.

18. எவனொருவன் உங்களை உள்ளத்தால் ஆராய்ந்தறிகின்றானோ, அதாவது எவன் உள்ளத்தில் நீங்கள் விளங்குகின்றீர்களோ அவன் பெரியோர்களில் பெரியோன். அப்படியிருக்க வேதத்துக்கே பிரமாணமாக விளங்கும் உங்கள் மனத்தில் இருக்கும் எங்கள் பெருமைக்குக் கங்குகரை ஏது.

19. சூரியபகவான் சந்திரபகவான் இவர்களுடைய பதவியைக்காட்டிலும் மேலான பதவியில் நாங்கள் ஏற்கனவே யிருக்கின்றோம் என்பது நிச்சயம். இன்று தாங்கள் எங்களை நினைத்தமாத்திரத்தால் அப்பதவியைக் காட்டிலும் இன்னும் மேலானபதவியை அடைந்தோம் என்பது திண்ணம்.

20. தங்களால் அருளளிக்கப்பட்ட எங்களை நாங்கள் இப்பொழுது வெகு அதிகமாகத்தான் எண்ணிக்கொள்ளுகின்றோம். பெரியவர்கள் நம்மிடம் அன்பு பாராட்டினால் நமக்கிருக்கும் நற்குணத்தில் எப்பொழுதும் அதிக நம்பிக்கை உண்டாவது வழக்கமன்றோ!

21. முக்கண்படைத்த கடவுளே நீங்கள் எங்களை நினைத்த காரணத்தால் எங்கள் உள்ளத்திலிருக்கும் ஸந்தோஷத்தை நாங்கள் வாய்விட்டுச் சொல்லவும் வேண்டுமா? நீங்கள் எல்லாருடைய உள்ளங்களிலேயும் புகுந்து பார்க்கப்பட்டவர்கள் அன்றோ!

22. நாங்கள் இப்பொழுது தங்களை நேராகக் கண்டுவிட்டோம்; ஆனால் தங்களுடைய தத்துவத்தை அறிய; எங்களுக்குச் சக்தி யேது? ஆகையால் கருணைகூர்ந்து தங்களுடைய நிஜ உருவை வெளிக்காட்டுங்கள். தாங்கள் புத்திக்கு எட்டாதவர்களாயிற்றே. தங்களுடைய உருவத்தை நாங்கள் அறிய தாங்களே சொல்ல வேண்டுமன்றோ.

23: தாங்களிப்பொழுது இருக்கும் கோலம் எல்லோருக்கும் எதிரில் விளங்கும் பிரபஞ்சத்தைப் படைக்கும் கோலமா; அல்லது அதை ரட்சிக்கும் கோலமா; அல்லது அதை ஸங்காரம்பண்ணும் கோலமா. இம்மூவிதக் கோலங்களில் இது எக்கோலம்.

24. ஒருக்கால் எங்கள் வேண்டுகோள் பெரும்

வேண்டுகோளா யிருக்கின்றபடியால் அதற்கு மறுமொழி அப்புறம் வரட்டும். எங்களைத் தாங்கள் நினைக்கலானீர்கள். உடனே நாங்கள் இவ்விடம் சித்தமாய் வந்துவிட்டோம். இனி நாங்கள் நடந்துகொள்ளவேண்டியதென்ன. அதைக் கட்டளையிடுங்கள்.

பரமசிவத்தின் மறுமொழி

25. அவ்வாறு முனிவர்கள் வேண்ட, ஈசனார் தமது தலைமேல் பிரகாசிக்கும் சந்திரகலையில் சொற்பகாந்தியைத் தமது அட்டகாஸத்தில் சோபிக்கும் பற்கள் காந்தியால் பெருகச் செய்துகொண்டு மறுமொழி சொல்லலானார்.

26. முனிவர்களே, நான் செய்யப்புகும் காரியம் ஒன்றுவது எனது சொந்த பிரயோஜனத்தை உத்தேசித்துப் புகும் காரியமில்லை என்பது உங்களுக்குத் தெரியுமே. நான் எனது எண் மூர்த்திகளால் இவ்வுருவம்கொண்டு எப்பொழுதும் உலக நன்மைக்காகவே முயலுகின்றேன்.

27. அதிக தாகத்தால் வருந்தும் சாதகப் பறவைகள் மேகத்தினின்று மழையை வேண்டிக் கொள்ளுவதுபோல தங்கள் சத்துருக்களால் ஹிம்ஸையடைந்திருக்கும் தேவர்கள் எப்பொழுதும் பிறருக்குதவி செய்வதையே நோன்பாக கொண்டிருக்கும் என்னிடம் வந்து நான் ஒரு குமாரனை அவர்களுக்கு அளிக்கவேண்டும் என்று யாசித்தார்கள்.

28. தேவகாரியத்தை நிறைவேற்றி வைக்கும் பொருட்டு ஒரு குமாரனை அடைய ஹோமத் தீயை உண்டுபண்ண யஜமானன் அரணியை விரும்புவது போல நான் இப்பொழுது பார்வதியை விவாகம் செய்துகொள்ள விரும்புகின்றேன்.

29. எனக்காக நீங்கள் ஹிமவானிடம் சென்று அக்கன்னிகையைக் கேட்கவேண்டும். பெரியவர்கள் முடித்துவைக்கும் சம்பந்தங்கள் ஒரு பொழுதும் கெட்டுப் போகாதல்லவா?

30. வெகு புகழ் பெற்றவராயும் உயர்ந்த வம்சத்தில் தோன்றியவராயும் பூமியின் பாரத்தையே வகிக்கின்றவராயுமிருக்கின்ற ஹிமவானுடன் நானிப்பொழுது சம்பந்தம் பண்ணப்போவது யோசித்துச் செய்யும் சம்பந்தமாகவே நீங்கள் கருதவெண்டும்.

31. ஹிமவானிடம் அவருடைய கன்னிகையை இவ்வாறு கேட்கவேண்டும் என்பது நான் உங்களுக்குச் சொல்லவேண்டியதில்லை. ஏனெனில் நீங்கள் இவ்விஷயமாய் இயற்றியிருக்கும் ஸ்மிருதியல்லவா எல்லாப் பெரியோர்களும் ஆசாரமாகக் கொண்டாடுகின்றார்கள்.

32. வெகு உத்தமியான அருந்ததியும், இந்த விவாக விஷயத்தில் செய்யவேண்டியதைச் செய்ய வேண்டும். விவாகம் முதலிய இவ்வண்ணமான காரியங்களில் பெண்டுகள் ஸாமர்த்தியமல்லவா அதிகமாக எப்பொழுதும் வித்தியைக்கொடுக்கின்றது.

33. ஆகையால் நீங்கள் ஹிமவானுடைய நகரமாகிய ஒஷதிப்ரஸ்தத்துக்கு இக்காரியத்தை நிறைவேற்றிவைக்க ஏகுங்கள். மஹாகோசி என்ற நதி விழும் இடத்தில் அவ்விமயமலையில் நாம் மறுபடி ஸந்திப்போம்.

34. யோகிகளுக்குள் முதல்வரான அவ்வீசனாரே தமது கலியாணத்துக்கு வேண்டிய ஏற்பாடுகள் செய்ய ஆரம்பிக்கவே பிரம்ம தேவருடைய புதல்வர்களான அத்தவஸிகள் தாங்கள் ஏற்கனவே கலியாணம்செய்து கொண்டு கிரகஸ்தாச்ரமத்திலிருக்கும் வெட்கத்தைத் துறந்தார்கள்.

35. "அப்படியே'' என்று அம்முனிவர்கள்ஒப்புக்கொண்டு அவ்விடம்விட்டுப் புறப்பட்டார்கள். ஈசனும் தாம் ஏற்கனவே குறிப்பிட்ட இடத்தைப் போய்ச்சேர்ந்தார்.

36. மனத்துக்கொப்பான வேகத்துடன் சென்ற அம்மாமுனிவர்கள் கத்திபோல் நீல நிறம்பெற்று விளங்கிய ஆகாயமார்க்கமாகப் பிரயாணப்பட்டு ஒஷதிபிரஸ்த நகரம் சேர்ந்தார்கள்.

ஒஷதிபிரஸ்த வருணனை.

37. எல்லாவித ஐசுவரியங்களும் நிரம்பி விளங்கும் குபேரன் பட்டணமாகிய அளகையை அடுத்து ஸ்வர்க்கத்திலிருந்து நக்கப்பட்ட ஒரு நகரம் கட்டிவைக்கப்பட்டதுபோல் அவ்வோஷதிபிரஸ்தம் விளங்கலாயிற்று.

28. நாற்புறமும் கங்கையின் பிரவாகத்தால் சூழப்பட்டதாய், மதில் சுவர்களில் விளங்கும் சோதிக் கொடிகள் அமைந்ததாய், பெரும் மாணிக்கக் கற்களால் கட்டப்பட்ட கோபுரவாசல்கள் பொருந்திய கோட்டையாயிருந்தபோதிலும் வெகு ரமணியமாய் அந்நகரம் சோபித்தது.

39. அந்நகரத்து யானைகள் சிங்கத்தின் பயத்தை வென்றவைகள், 'அதாவது * சிங்கத்தைக்காட்டிலும் அதிக பலமுள்ளவைகள் என்றபடி' அந்நகரத்துக் குதிரைகளோ இந்திரபகவானுடைய குதிரையாகின்ற உச்சைசிரவஸ் என்ற குதிரையின் வம்சத்திலுண்டானவைகள். அந்நகரத்துப் புருஷஜனங்கள் யக்ஷர்களும் கின்னரர்களும் பெண்டுகள் வனதேவதைகளுமாக விருந்தார்கள்.

40. அந்நரத்து மாளிகைகளின் உச்சியில் எப்பொழுதும் மேகங்கள் தொங்கா நிற்கும். அவைகள் ஒலிக்கும் போது உண்டாகும் எதிரொலி அம்மாளிகைகளில் வாசிக்கப்படும் முரஜவாத்திய நாதத்துக்கு லயம் கொடுப்பதுபோல் காணப்படும்.

41. அந்நகரத்தில் ஓங்கிநிற்கும் கற்பகத்தருக்களின் கிளைகளில் அசைந்தாடும் துணிகளை அந்நகரத்தார்கள் சிரமப்பட்டுக் கட்டாத கொடி மரங்களாய் விளங்கலாயின.

42. அந்நகரத்தில் இராக்காலத்தில் படிகக் கற்களால் கட்டப்பட்ட மாளிகைகளின் உச்சியில் ஜனங்கள் உல்லாஸமாக உட்கார்ந்து பானம்செய்யும் பொழுது ஆகாயத்திலிருக்கும் நக்ஷத்திரங்கள் அப்பளிங்கு கற்களுள் தென்படுகிற தோற்றத்தால் அப்பளிங்குபூமியில் இறைக்கப்பட்ட வெண்மலர்களாய் விளங்குகின்றன.

43. அந்நகரத்து மடந்தைகள் இருள் மண்டிய இரவுகளிலும் தங்கள் காதலனை நாடிச்செல்லும் பொழுது ஆங்காங்கு விளங்கும் சோதிக் கொடியின் ஒளியால் தாங்கள் போகும் வழி காட்டப்பட்டவர்களாய் சென்றுகொண்டு இருளின் கொடுமை இன்னதென்றே அறியாதவர்களா யிருக்கின்றார்கள்.

44. அவ்வூரில் ஒவ்வொருவருக்கும் உயர்ந்த வயது என்பது யௌவனம் தான். அவ்வூராரை நாசம் பண்ணுகிறவன் மன்மதனே யல்லாது யமனல்ல. மெய்ம்மறந்த தூக்கம் என்பது மன்மதஸுகத்தின் சிரமத்தால் உண்டாகும் தூக்கம்ஒன்றே தான்.

45. அவ்வூரில் இளைஞர்கள் வணங்கி வேண்டிக் கொள்ளுவதெல்லாம் புருவம் நெடிக்க உதடு துடிக்கத் தமது அழகிய கைவிரல்களால் சுகமாய் அடிக்கும் கட்டழிகளின் கோபம் நீங்கி அவர்கள் தங்களை ஆதரித்து ஒப்புக்கொள்ள வேண்டும் என்பது ஒன்றேதான் *

46. அவ்வூரில் சந்தான விருக்ஷத்தின் நிழலில் வித்தியாதரர்கள் என்ற வழிப்போக்கர்கள் தூங்கிக் கொண்டிருப்பார்கள். பரிமளம் வீசும் கந்தமாதன பருவதம் அவ்வூருக்கு அடுத்த சிங்காரத்தோட்டம்.

47. அவ்வண்ணம் விளங்கிய அவ்வோஷதி பிரஸ்தத்தை அத்தேவமுனிவர்கள் கண்டவுடன் சுவர்க்கலோகத்தில் சுகம் என்று தாங்கள் அதுவரையில் கருதியிருந்ததை பிசகான அபிப்பிராயம் என்று நினைக்கலானார்கள்.

48. அம்முனிவர்கள் வெகு வேகமாய் இறங்கும் பொழுது அவர்களுடைய ஜடைகள் சித்திரத்தில் எழுதப்பட்ட அலன்போல அசைவற்று சோபிக்க, அந்நகரத்து வாயிற்காப்போர்கள் தங்கள் முகங்களை மேல்தூக்கி திகைத்துப் பார்த்துக்கொண்டிருக்க வெகு வேகமாக ஹிமவானுடைய மாளிகையை அடைந்தார்கள்.

49. பெரியோர்களின் பின் சிறியோர்களாய் ஆகாயத்தினின்று கீழ் இறங்கிய அம்முனி சமூகம் ஜலத்துக்குள் பிரதிபிம்பித்துக்காணப்படும் சூரிய பங்தி போலும் விளங்கினது.

50. அவ்வாறு தம்மை நாடி வந்து கொண்டிருந்தவர்களும் தம்மால் ஆராதிக்க வேண்டிய சிறப்புப் பெற்றவர்களுமான அம்முனிவர்களை ஹிமவான் தமது கரங்களில் அர்க்யம் எடுத்துக்கொண்டு வெகு பலமாய் வைக்கப்படுவதால் பூமியையே வளையச்செய்யும் காலடிவைத்து நடந்து வெகு தூரத்திலவர்கள் வரும் பொழுதே ஹிமவான் எதிர் கொண்டு சென்றார்.

51. தமது நற்செங்கற் பொடியடைந்த தாழ்வரைகளை செவ்வுதடாக தமது தேவதாரு விருக்ஷங்களே பெருங்கைகளாக இயற்கையாக தனக்கேற்பட்டிருக்கும் இலையே மார்பாக அவர் சொல்லிக்கொள்ளாமலே ஹிமவானென்று எல்லோரும் அறிந்து கொள்ளும்படி விளங்கலானார்.

52. அவ்விமவான் சாஸ்திரப்பிரகாரம் அந்த ஸப்தரிஷிகளுக்கு மரியாதை பண்ணி தாமே அவர்களுக்கு வழியைக் காட்டிக்கொண்டு வெகு பரிசுத்தமானவர்களாய் விளங்காநின்ற அம்முனிவர்களைத் தமது அரண்மனைக்குள் உபசரித்து உள்கட்டுக்குள் அழைத்துப் போனார்.

*கிழத்தனம் மரணம் இவ்விரண்டும் ஒஷதிப் பிரஸ்தத்தில் இல்லை என்றபடி.

* சத்துருக்களின் கோபத்துக்குப் பயப்படுகின்றவர்கள் அங்கில்லை என்றபடி.

சிறுவர்களுக்கான பக்கங்கள்

CHILDREN'S PAGES

ஆருமில்லா ஊரில் அசுவமேதயாகம் செய்கிறது.—அசுவமேத யாகம் செய்யவேண்டுமாகில்யாக தீக்ஷிதனாக இருக்கும் அரசன் சாஸ்திரத்திற் கூறியபடி ஹோமாதிகள் செய்தபின்னர் தகுந்த அலங்காரங்கள் செய்து ஓர் குதிரையைப் பூப்பிரதக்ஷிணம் செய்யும்படி விடவேண்டும். அதன் பின்னரே அநேகம் வீரர்களைச் செல்லவிடவேண்டும். இந்தக் குதிரை தன் முகபடத்தோடு எங்கே வேண்டுமானாலும் திரிந்துகொண்டுவரும். அந்த முகபடத்தில் இன்ன ராஜாவின் அசுவமேதக்குதிரை என்று எழுதியிருக்கும். இதைக் கண்டதும் வழியிலிருக்கும் ராஜ்யாதிபதிகள் இந்தக் குதிரையைப் பிடித்துக் கட்டிவிடுவார்கள். அவர்களைக் குதிரை பின்வரும் வீரர்கள் யுத்தத்தில் தோற்க அடித்துத் தமது ராஜனது மேன்மையை அங்கீகரிக்கும்படி செய்யவேண்டும். இவ்வாறு பிடித்துக் கட்டாத அரசன்தான் இவ்வீரரது அரசன் ஸ்நேஹிதன் அல்லது அவனைவிடத் தாழ்ந்தவன் என்று அங்கீகரிக்கவேண்டும். இவ்வாறு ஸகல அரசர்களையும் ஜயித்த பின்பு குதிரை திரும்பிப் புறப்பட்ட இடம் வர, அதை விடுத்த அரசன் எல்லா அரசர்களையும் வைத்துக் கொண்டு தன் யாகத்தை நடத்தவேண்டும். ஆகவே அசுவமேதயாகம் செய்வதற்குப் பலவான்களான ஸகல ராஜாக்களையும் ஜயித்தல் வேண்டும். இது எளிதான காரியமல்ல.

இதனால் அசுவமேதயாகம் செய்வது என்றால் அஸாத்யமான பெரிய காரியத்தை அநேக விரோதிகளால் தடுக்கப்பெற்றும், அவர்களை எல்லாம் அடக்கிவிட்டு மிகுந்த ஸாமர்த்தியத்துடன் செய்தல் என்ற பொருளில் இப்பழமொழியில் உபயோகப்படுத்தப் பட்டிருக்கிறது என்பது தெரியவரும். இந்தப் பழமொழிக்கு 'தடுக்கக்கூடிய எதிரிகள் இல்லாதஸமயம் பார்த்து பெரிய காரியத்தைச் செய்து முடிப்பதாக வீணபெருமை பேசுவது' என்பது பொருள்.

இப்பழமொழியின் பொருள் புராண கதைகளில் அநேகர் நடத்தையில் நன்றாக வெளிவருவதைக் காணலாம். உத்தரன் கௌரவ ஸேனையை எளிதில் வென்றுவிடுவதாகவும், கர்ணன் அர்ச்சுனனைக் கொன்றுவிடுவதாகவும், இராவணன் பக்கத்து வீரர்கள் எளிதில் ராமஸேனையை ஜயிப்பதாகவும், ஹிரண்யகசிபு ஹரியையும், பௌண்டரீக வாஸுதேவன் கிருஷ்ண பரமாத்மாவையும் கொல்லுவதாகத் தனிமையாக விருக்குங்கால் வீண்பெருமை பேசியதும் இந்தப் பழமொழிக்குத் தகுந்த உதாரணங்கள். 'உத்தரன் ஆரும் இல்லா ஸமயத்தில் அசுவமேதயாகம் பண்ணினது' மிக வேடிக்கையாக விருக்குமாதலின் இங்கு அதை மாத்திரம் எடுத்துக் கூறுவோம்.

பஞ்சபாண்டவர்கள் விராட நகரத்தில் 13-வருஷம் மறைந்து வாஸம் செய்து தமது ஏற்பாட்டின்படி ஒருவராலும் கண்டுபிடிக்கப்படாது, ஒருவருஷ காலத்தைக் கழித்து முடிக்குமுன் அவர்களைக் கண்டுபிடித்து மறுபடி 12-வருஷம் வனவாஸம்,1-வருஷம் அஞ்ஞாதவாஸம் செய்யும்படி அனுப்பவேண்டும்; என்ற எண்ணத்துடன் துரியோதனாதியர் விராட நகரத்தின் மேல்படை எடுத்துவந்தனர். அவர்கள் தமது ஸேனைகளை இருபாகமாகப்பிரித்து ஒருபாதியால் ஒரு நாள் விராடநகரத்து வடபுறத்திலிருந்த பசுக்கூட்டங்களைபிடித்தனர். இங்கு விராடராஜன், அர்ச்சுனன் தவிரப் பாண்டவர் நால்வரோடும் ஸகல ஸேனைகளோடும்வந்து எதிர்சேனைகளைத்தோற்கும்படி செய்த இவர்கள் மறுநாள் பட்டணம் திரும்பி வருவதற்குமுன் துரியோதன ஸேனையின் மற்றைப்பாகம் விராடநகரத்துத் தென்புறமிருந்த மாடுகளைப்பிடிக்க, இந்த ஸங்கதியைக் கோபாலர்கள் நகரம்வந்து அங்கிருந்த விராடராஜன் குமாரனான உத்தரனுக்குத் தெரிவித்தனர். உத்தரன் அப்பொழுது பெண்டுகள் மத்தியில் இருந்தான். இவர்கள் வந்து கூறியதும், 'இந்த கொடியிலேயே கௌரவ ஸேனையை நான் சின்னபின்னமாக்கி விடுவேன். எனக்குத் தகுந்த ஸாரதிமாத்திரம் வேண்டும். அது இல்லாமற் போயிற்றே!' என்று மிகுந்த பரபரப்புடன் பெருமை பாராட்டித் தனக்குத்தகுந்த ஸாரதி ஒருவனைக்கூட வைக்காதுபோன தன் தகப்பனைக் கடிந்துகொண்டான். அப்பொழுது அங்கிருந்த பெண்டுகள் உத்தரன் பராக்கிரமத்தைப் புகழ்ந்து பேச, அவன் தனக்கு உண்டான கர்வ வெறியில் வாயில்வந்தபடி எல்லாம் தன்னைத்தானே புகழ்ந்து பேசிப் பிதற்றத்தொடங்கி விட்டான். அந்த ஸமயத்தில் பிரகந்நளையாகிய அர்ச்சுனன் ஸாரதியாகவந்து அமர, உத்தரன் மிகுந்த